

JANE ELLIOTT



Tuổi thơ đã bị đánh cắp
và sự thật đã được
phơi bày như thế nào!

The Little Người tù bé nhỏ?

THE NUMBER ONE BESTSELLER



NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

JANE ELLIOTT



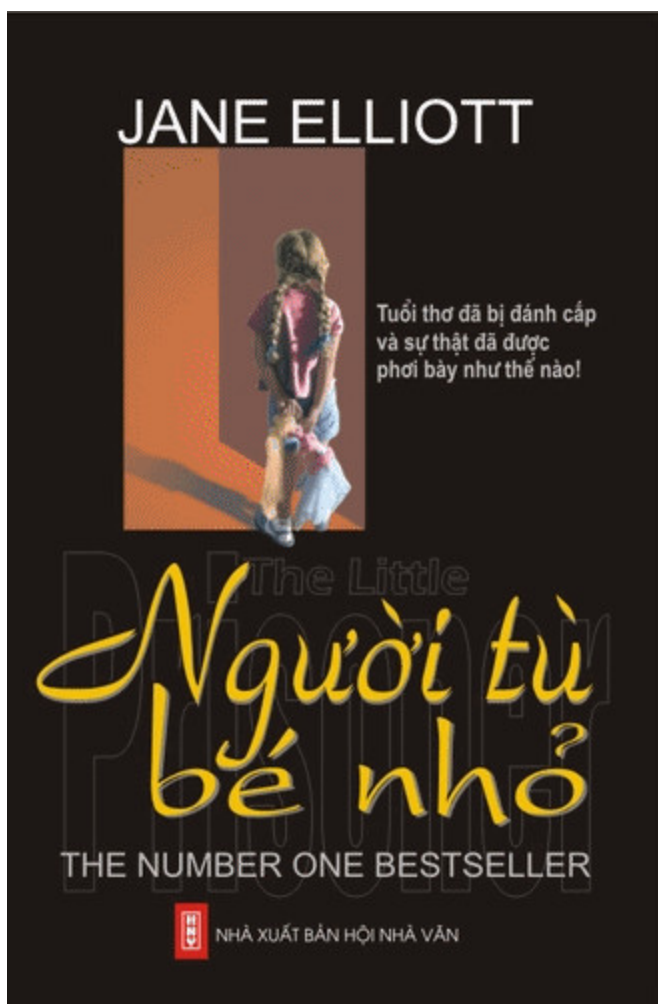
Tuổi thơ đã bị đánh cắp
và sự thật đã được
phơi bày như thế nào!

The Little
*Người tù
bé nhỏ*

THE NUMBER ONE BESTSELLER



NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN



Thông tin ebook

Tên truyện : Người Tù Bé Nhỏ

Tác giả : Jane Elliott

Dịch giả : Bùi Liên Thảo

Thể loại : Hồi ký

Nhà xuất bản : Hội Nhà Văn

Năm xuất bản : 2007

Số trang : 296

Kích thước : 13 x 19 cm

Trọng lượng : 320 gr

Số quyển / 1 bộ : 1

Hình thức bìa : Bìa mềm

Giá bìa : 42.000 VNĐ

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Đánh máy : bevanng

Chuyển sang ebook (TVE) : santseiya

Ngày hoàn thành : 14/12/2008

Nơi hoàn thành : Hà Nội

<http://www.thuvien-ebook.com>

Mục Lục

Lời Tác Giả

Lời Nói Đầu

Mở Đầu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Lời Kết

Tuổi thơ đã bị đánh cắp và sự thật đã được phơi bày như thế nào!

Lời Tác Giả

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Khi còn là một đứa trẻ, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có ai đó tin vào những gì tôi cần phải nói, và vì vậy khi cuốn sách của tôi trở thành cuốn sách bán chạy nhất và tất cả mọi người đều nói về việc tôi đã dũng cảm như thế nào khi kể lại câu chuyện của chính mình, tôi thật sự cảm thấy khó có thể tin được. Phút trước, tôi vừa mới ngập mình trong một cảm xúc phấn khích tột độ, phút sau, tôi đã rơi vào nỗi hoảng sợ, hoảng sợ về những gì sẽ xảy ra nếu như tôi phơi bày toàn bộ sự thật.

Ban đầu tôi muốn viết cuốn sách này chỉ đơn giản là vì tôi biết mình đã cảm thấy khá hơn biết nhường nào khi đọc được cuốn "Những đứa trẻ đã gọi đều đó như thế" của Dave Pelzer. Chỉ cần một đứa bé đang bị đàn áp, bị bắt nạt, bị lạm dụng đọc được cuốn sách của tôi và cảm thấy đó là một động lực đủ mạnh để thúc đẩy nó nói ra những gì mình đang phải chịu đựng nhờ đó tự mình chấm dứt được chuỗi ngày bị áp bức, bị đè nén, bị dày dọa của cuộc đời nó thì tôi cũng đã cảm thấy việc làm này của mình được trả công xứng đáng lắm rồi.

Bất cứ khi nào các Nhà xuất bản gọi cho tôi và nói rằng họ đang muốn tái bản thêm cuốn sách để đáp ứng đủ nhu cầu của độc giả, tôi lại sung sướng tưởng tượng xem có bao nhiêu người nữa sẽ đọc được câu chuyện này và nó có thể giúp họ thấy rằng họ hoàn toàn có thể tố cáo những kẻ đang áp bức họ, giành lại quyền kiểm soát và quyết định cuộc đời mình. Sự thực là quá trình viết lại câu chuyện rất khó khăn đối với tôi bởi vì nó đã khuấy động lại những ký ức và những tình cảm mà tôi đã cố gắng để quên đi. Nhưng giờ đây tôi đã có thể hét to trước toàn thế giới tất cả những gì mà người tự bảo tôi phải giữ bí mật. Điều đó khiến tôi có cảm giác như một gánh nặng nghìn cân đã được cất khỏi đôi vai nhỏ bé của mình.

Nhiều năm qua, dù cho tôi có cố gắng đến thế nào để quên đi những nỗi

kinh hoàng thời thơ ấu, chúng vẫn ám ảnh tâm trí tôi. Tôi có thể tìm quên bằng cách bận rộn với công việc nhà, bằng cách quên mình qua những ly rượu hay khói thuốc. Tuy nhiên, tất cả những thứ đó cũng chỉ có thể giúp tôi quên đi nỗi đau một vài giờ. Thế nhưng, đối mặt với những ký ức và kể lại toàn bộ câu chuyện về những nỗi kinh hoàng đó giống như tôi đã mở được cánh cửa sổ, vén rèm thật cao trong một ngày nắng đẹp để ánh sáng và làn gió dịu nhẹ tràn ngập căn phòng tăm tối, cuốn đi cái không khí tù ngục của nó.

Một trong những mối lo lắng lớn nhất của tôi là phản ứng của các con tôi với cuốn sách này sẽ như thế nào. Cả hai đứa con tôi đều còn quá nhỏ và mặc dù chúng đã biết rằng có điều gì đó rất tồi tệ đã xảy ra trong tuổi thơ của tôi, nhưng chúng không hề biết điều gì cụ thể cả. Tôi cũng đã nói với chúng rằng, trong cuốn sách có cả những tình tiết khiến chúng buồn bã và tôi chưa muốn chúng đọc cuốn sách này cho tới khi chúng lớn hơn chút nữa và tôi nghĩ rằng cho đến giờ, chúng đã cố gắng để kiểm soát thôi thúc được đọc cuốn sách. Sự phấn khích khi được nghe mẹ mình nói chuyện trên đài phát thanh và được nhìn thấy cuốn sách của mẹ xuất hiện trên tất cả những giá sách trong siêu thị dường như đã lấn át những nỗi lo lắng, e dè.

Điều khó khăn đối với chúng là chúng không được phép kể với bạn bè về cuốn sách đó. Điều này quả là một thử thách lớn khi mà cuốn sách xuất hiện trong danh sách những cuốn sách bán chạy nhất và chúng sẽ khao khát được chia sẻ niềm sung sướng, hãnh diện với những người xung quanh về những gì đang diễn ra trong gia đình bé nhỏ của mình. Nhưng chúng đều quá hiểu những hiểm nguy có thể xảy đến nếu như chúng tiết lộ thân phận thật của tôi và về nguy cơ gia đình tôi sẽ phát hiện ra nơi ở của tôi. Chúng đã từng được chứng kiến những gì xảy ra đối với mẹ chúng khi một lần những anh em của mẹ chúng tóm được bà và chúng tôi không hề muốn đánh liều để điều đó xảy ra một lần nữa. Nhưng chúng luôn luôn nói với tôi rằng chúng tự hào về tôi như thế nào. Tôi chỉ hy vọng các con tôi cũng nhận ra tôi cũng hết sức tự hào về chúng.

Chồng tôi cũng phải thu xếp để thay vì trước đây anh là người làm việc duy nhất trong gia đình thì bây giờ anh ở nhà nhiều hơn để trông nom hai cô con gái trong khi tôi tới tham dự những cuộc họp với Nhà xuất bản, những buổi phỏng vấn. Nhưng anh ấy cũng đã được đền đáp xứng đáng. Sự hài lòng khi

chúng kiến cuốn sách của mình thành công như thế nào đã khiến tôi trở thành một người phụ nữ dễ chịu hơn (mặc dù không phải là không có những khi tôi vẫn là một con ác mộng đối với anh ấy!), và chúng tôi đã có thể trang trải được một vài khoản nợ và cải thiện về mặt vật chất cuộc sống của gia đình mình.

Tôi nghĩ rằng cũng như tôi, anh ấy cũng không bao giờ tưởng tượng được cuốn sách này lại có được thành công lớn đến vậy. Nhưng thật bất ngờ là chúng tôi đã nhanh chóng quen với việc cuốn sách của chúng tôi trở thành cuốn sách bán chạy nhất và cũng bắt đầu biết cảm thấy thất vọng khi nó rơi xuống vị trí thứ hai, thứ ba.

Giờ đây, những cửa hàng sách đã chất đầy những câu chuyện kể về tuổi thơ bị lạm dụng và cũng có không ít bài báo đang phân tích, tìm hiểu xem tại sao lại có quá nhiều người muốn đọc về những đề tài gai góc như vậy. Tôi không cho rằng cái họ muốn nghe, muốn đọc là sự lạm dụng mà cái họ thật sự muốn biết chính là thực tế của một số trẻ em đang phải chịu đựng sự lạm dụng đó, những người đang cố gắng để được tồn tại, sống sót và cuối cùng là chiến thắng vinh quang. Họ muốn được bàng hoàng lúc bắt đầu, khóc thương ở đoạn giữa và hân hoan, hạnh phúc ở đoạn cuối khi đọc những cuốn sách như thế.

Tôi cho rằng độc giả của những cuốn sách như “Người tù nhỏ bé” sẽ chia làm hai nhóm. Nhóm thứ nhất là những người được sinh ra và lớn lên trong những gia đình ổn định, hạnh phúc và họ muốn được hiểu hơn về một thế giới mà họ khó có thể tưởng tượng ra nổi. Nhóm thứ hai là những người đã phải chịu đựng những gì tương tự và họ có thể tìm thấy ở những cuốn sách đó một niềm an ủi rằng họ không cô đơn trên thế giới này. Họ cũng sẽ có thể khám phá ra rằng không những việc tạo ra một cuộc sống bình thường và hạnh phúc là hoàn toàn có thể, mà họ còn có thể biến tất cả những điều tưởng chừng như bất hạnh, đau khổ thành một điều gì đó tích cực hơn.

Tôi có một cảm giác kinh hoàng rằng những người thuộc nhóm hai nhiều hơn những người thuộc nhóm thứ nhất, nhiều hơn tới mức hiếm có ai muốn chấp nhận sự thực đó và chừng nào mà vấn đề này vẫn còn nằm sau tấm màn bí mật, chừng nào mà người ta vẫn còn cho rằng đây là một điều cấm kỵ để nói công khai thì chúng ta sẽ không bao giờ có thể biết được một cách

chính xác mức độ sâu rộng và nghiêm trọng của vấn đề đó. Tuy nhiên, khi những cuốn sách giống như cuốn sách của tôi được phổ biến rộng rãi thì ít nhất chúng ta cũng đã bắt đầu hé mở được tấm màn bí mật và lùa được một chút ánh sáng vào những góc tối tăm nhất, đáng sợ nhất của nó.

Nếu như tất cả chúng ta không hiểu được điều gì đang diễn ra trong những gia đình giống như gia đình tôi đã sống trước kia thì chúng ta không bao giờ có thể hy vọng làm cho mọi thứ trở nên tốt đẹp hơn được.

Lời Nói Đầu

Khi nói về quỷ sứ, người ta thường nghĩ ngay tới những tên giết người hàng loạt giống như nhân vật văn học giả tưởng Hannibal Lecter hay những tên độc tài như Adolf Hitler, nhưng thực tế hầu hết chúng ta đều phải đối mặt với những con quỷ trần tục, đời thường hơn thế. Có những vụ bắt nạt lẫn nhau tại trường học, có những giáo viên hung dữ, tàn ác, có những vụ bạo hành gia đình, chính những người đó đã biến một ngày trong đời nạn nhân của họ trở thành những cơn ác mộng.

Tuy nhiên, đây là câu chuyện có thật của một cô bé bốn tuổi, người đã rơi vào tay một người đàn ông và mỗi hành động thường ngày của ông ta là một cơn ác quỷ đối với cô bé. Cô đã phải chịu đựng sự lạm dụng, đàn áp, đè nén dưới bàn tay của người đàn ông đó trong suốt bảy năm trời cho tới khi ý thức về sự đau đớn và tương lai u ám của mình nếu cứ mãi cam chịu sống dưới sự bạo hành của gã cha dượng độc ác, cô đã vùng lên trốn thoát và đảo ngược tình thế. Đây là câu chuyện về nỗi kinh hoàng và sự lạm dụng đến độ độc giả cảm thấy khó có thể tin được. Tuy nhiên câu chuyện này cũng kể về những nỗ lực vượt bậc, những hành động dũng cảm tuyệt vời của cô bé để đưa tới kết cục là kẻ hành hạ và lạm dụng cô đã bị xét xử và bị bỏ tù.

Có lẽ hầu hết trong số chúng ta đều không thường xuyên được nghe kể về những đứa trẻ giống như Jane Elliott cho tới khi chúng ta đọc được về cái chết của chúng trên các mặt báo và khi đó tất cả chúng ta mới tự hỏi làm sao những việc như vậy lại có thể diễn ra ngay trước mắt chúng ta, ngay trước mắt những nhân viên phúc lợi xã hội, những người đáng ra phải có mặt để giúp đỡ những đứa trẻ đáng thương đó. Chúng ta cố gắng để giải thích xem điều gì là sai trái, điều gì là không ổn, nhưng chúng ta không thể bởi vì những đứa trẻ này phải sống trong một thế giới, một thế giới mà những người không có mặt ở đó, không trực tiếp chứng kiến và không trực tiếp kinh qua thì sẽ không tài nào tưởng tượng nổi. Đây là câu chuyện của một người đã sống sót sau một quãng kinh hoàng và tất cả chúng ta hãy lắng nghe những gì cô ấy kể.

Khi đọc một vài phần trong câu chuyện của Jane Elliott, bạn có cảm giác gần như không thể chịu đựng nổi, nhưng nó cần phải được công khai bởi vì lý do những kẻ đang nhấn tâm lạm dụng, đàn áp những đứa trẻ như Jane vẫn tiếp tục thực hiện những hành vi này là do những nạn nhân của chúng đã im lặng. Nếu mọi người được bàn luận một cách thoải mái về những gì đang diễn ra sau những cánh cửa đóng chặt kia thì chắc hẳn những bi kịch tồi tệ mà Jane Elliott phải chịu đựng sẽ không cay đắng, kinh hoàng đến thế, hoặc cũng có thể cô sẽ không bao giờ phải chịu đựng mỗi kinh hoàng này. Việc bắt nạt, đàn áp, hành hạ chỉ có thể diễn ra khi nhưng người khác vì quá sợ hãi, quá xấu hổ hay quá ngượng ngùng mà không dám nói về những gì họ phải chịu đựng. Thông qua việc kể lại câu chuyện của mình, Jane đã khiến cho những tên quỷ đội lốt người này về sau sẽ khó có khả năng tiếp tục hành vi độc ác của mình.

Tất cả tên các nhân vật trong câu chuyện đã được thay đổi để bảo vệ cho Jane và những người đã giúp đỡ cô trong cuộc chiến giành công lý.

Mở Đầu

Người phụ nữ đứng tuổi là nhân viên chuyên dẫn nạn nhân đã đưa tôi quay trở lại phòng xử án. Cho tới tận lúc này, họ vẫn rất thận trọng đưa tôi ra phòng xử án bằng một cánh cửa khác với Richard - cha dượng của tôi, hoặc nếu như họ không thể đưa bằng hai cửa khác nhau thì họ cũng luôn luôn cố gắng để chúng tôi không phải chạm mặt nhau. Điều đó khiến tôi cảm thấy tự tin hơn. Giấu mặt sau làn tóc, tôi có thể tránh không nhìn mặt ông ta và không phải nhớ lại khuôn mặt đó. Khi quay trở lại qua cánh cửa đó, đầu cúi xuống, tôi nhìn thấy một đôi giày chẵn ngay trước lối tôi đang đi. Ngược lên, tôi bắt gặp khuôn mặt khiến tôi thấy bủn rủn người vì sợ hãi. Đôi mắt xanh màu mắt rắn và mái tóc hung vàng vẫn vậy, mặc dù trông ông ta dường như tiêu tụy hơn so với những gì tôi còn nhớ.

- Đưa tôi ra khỏi đây.

Tôi rít lên giữa hai hàm răng nghiến chặt, cảm giác như đôi mắt ông ta đang lướt trên người tôi và những kí ức về ông ta đột ngột dội về trong đầu tôi.

- Đưa tôi ra khỏi đây đưa tôi ra khỏi đây!

- Bình tĩnh nào, vì Chúa, cô hãy bình tĩnh lại nào. Đi qua đây.

Người phụ nữ nói, bực mình vì thái độ đó của tôi.

Bà đưa tôi vào một căn phòng có cửa bằng kính bên ngoài phòng xử án. Ông ta đi theo chúng tôi, không vào trong mà chỉ đứng ngoài nhìn chăm chăm vào tôi, khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc gì cả.

- Gọi cảnh sát đi! - Tôi rên rỉ - Gọi cảnh sát giúp tôi!

- Đừng có ngốc nghếch như thế cô gái.

Lúc này người phụ nữ đi cùng tôi đã thực sự mất kiên nhẫn.

- Cô lo sợ ai cơ chứ? Có phải là ông ta không?

Bà phác một cử chỉ về phía người đang đứng bất động bên kia tấm kính với cái nhìn trừng trừng, đầy chết chóc.

- Gọi ai đó đi!

Tôi kêu lên và bà ta nhận ra rằng, bà ta chẳng thể nào làm cho tôi bình tĩnh lại được. Bà bước tới bên cánh cửa.

- Đừng để tôi lại một mình! - Tôi hét lên khi bỗng nhiên nghĩ rằng nếu bà ta đi sẽ chỉ còn một mình tôi và ông ta ở lại trong phòng. Lúc này, người phụ nữ thực sự cảm thấy hoang mang vì bà không biết phải xử trí với tình huống này như thế nào.

Đúng lúc đó, Marie và một nhân viên cảnh sát nữa xuất hiện. Họ thấy tôi đang đứng co mình trong góc phòng, giấu mặt vào tường giống như một đứa trẻ đang hết sức hoảng loạn, họ chạy tới giúp đưa tôi vào một nơi an toàn.

- Ông ta định giết tôi! - Tôi rên rỉ khi Marie vòng tay ôm lấy tôi. - Tôi chết mất.

- Không đâu, Jane, ông ta sẽ không thể làm thế đâu. - Cô ấy an ủi tôi. - Giờ thì ông ta không thể làm được gì nữa rồi. Cô đã làm rất tốt. Mọi chuyện sắp kết thúc rồi.

Chương 1

Những ký ức thời thơ ấu thường không bao giờ lưu giữ được theo đúng trật tự hoặc có những khi bạn cần tới, chúng lại cứ đầu náu mình rất kỹ trong một góc bí mật nào đó của trí nhớ khiến cho bạn chẳng thể nào nhớ nổi. Có những lúc tôi có thể thấy rõ mồn một những cảnh tượng từ khi tôi còn là một cô bé ba bốn tuổi, nhưng tôi lại không thể nhớ được tại sao tôi lại có mặt trong khung cảnh đó và điều gì xảy ra tiếp theo. Nhiều khi, những ký ức đã bị lãng quên đột ngột trở về không báo trước và thường thì tôi cảm thấy rằng thà chúng cứ mãi mãi bị lãng quên đi có lẽ lại tốt hơn. Tôi sợ rằng một ngày nào đó tất cả những khoảng ký ức mà tôi đã cố tình cất giữ sẽ được mở toang ra. Tôi sợ rằng tôi không đủ mạnh mẽ, nghị lực để có thể đối mặt với những điều đó.

Tôi cũng thường xuyên không thể chấp nối, lắp ráp được các sự kiện đã xảy ra theo đúng một trật tự. Tôi có thể nhận ra rằng khi một sự kiện nào đó xảy ra, lúc đó tôi bốn tuổi hay sáu tuổi nhưng lại không thể nói chính xác điều đó diễn ra trong vòng một năm hay một tháng. Tôi nghĩ rằng điều này cũng chẳng ảnh hưởng nhiều lắm nhưng sự lộn xộn của trí nhớ này khiến cho việc kể lại một cách chính xác và chân thực câu chuyện của cuộc đời tôi trở nên khó khăn hơn bởi vì bất kỳ ai có thể nhớ được chính xác những thời điểm đó chắc chắn cũng sẽ có đủ lí do để không nói ra sự thật hoặc ít nhất thì cũng thay đổi đôi chút nhằm làm cho vai trò của họ trong câu chuyện này dễ chịu hơn.

Tôi vẫn còn nhớ cái ngày tôi và cậu em trai Jimmy của mình cùng được đưa vào trại trẻ mồ côi. Khi đó, tôi mới chỉ khoảng ba tuổi và Jimmy ít hơn tôi mười tám tháng. Tôi yêu Jimmy hơn bất kỳ thứ gì trên thế giới này. Ba tôi vẫn kể với tôi rằng, mỗi lần ông đưa chúng tôi ra khỏi nhà trẻ đi ăn trưa hay bất kỳ chuyến đi ra ngoài nào, tôi hành động tựa như bà mẹ tí hon của Jimmy, cho Jimmy ăn và quan tâm từng ly từng tí tới nó. Tôi không nhớ được tất cả những lần ba đưa chúng tôi ra khỏi nhà trẻ đi chơi nhưng tôi vẫn nhớ rõ mồn một tôi yêu Jimmy tới mức nào.

Điều đáng kể nhất tôi còn nhớ được về nhà trẻ là những viên thuốc vitamin màu xám xịt mà họ vẫn thường phân phát cho chúng tôi mỗi buổi sáng trong những chiếc chén nhỏ màu tím, và việc người ta bắt chúng tôi phải ăn món cải bruxen cùng sự căm ghét từng thìa súp lạnh ngắt và không thể nuốt nổi trong đĩa . . .

Trong nhà trẻ đó có một người phụ nữ, sau khi tất cả chúng tôi đã được uống sữa buổi tối, bà thường tách tôi ra khỏi những đứa trẻ đang xếp hàng, đưa tôi tới một nơi bí mật, đặt ngón tay trở lên miệng như thể chúng tôi đang sở hữu một điều gì đó hết sức bí mật với toàn thế giới. Sau đó, người ấy thường đặt tôi ngồi xuống, chải tóc cho tôi và dành hàng giờ liền để uốn cong những lọn tóc, khiến cho tôi được có cảm giác mình thật xinh đẹp dù chỉ là một vài phút mỗi ngày? Mái tóc tôi dày, tối màu và rất mềm mượt khiến cho nhiều người hay hỏi tôi có phải là người Ấn Độ hay người Pakistan không. Sau khi đã hoàn thiện công trình của mình, người phụ nữ tốt bụng đó thường đưa ra một tấm gương và giơ nó ra trước mặt tôi, nhờ thế tôi có thể nhìn thấy mái tóc mình cả đằng trước lẫn đằng sau qua một tấm gương nữa treo trên tường và ngưỡng mộ công trình của bà. Đối với tôi, nó như là một tấm gương có phép màu vậy.

Sau này, hầu hết những thông tin tôi biết được về những năm tháng ấu thơ và về lý do tại sao chúng tôi lại bị đưa tới trại trẻ đó là do mẹ tôi luôn luôn rất sung sướng khi được nói về tôi với những người khác như thể tôi không hề có mặt ở đó vậy. Tôi thường ngồi lặng lẽ trong một góc phòng, chờ đợi một mệnh lệnh để biết được nhiệm vụ tiếp theo của mình là gì trong khi mẹ tôi cứ không ngừng quay bên này, quay bên kia, diễn thuyết với hết người này đến người khác. Nhưng thỉnh thoảng, khi chợt nhớ ra rằng tôi vẫn còn ngồi ở đó, mẹ sẽ lại nhắc tôi: "Đừng bao giờ nói với ông ấy rằng mẹ đã nói với con như thế nhé" . Cha dượng của tôi thường không thích bất cứ ai nhắc lại những chuyện quá khứ.

Khi tôi khoảng mười tuổi, tôi thường đến thăm cha tôi và cha cũng kể cho tôi biết một vài điều nhưng tôi không thích cứ liên tục hỏi cha những câu hỏi. Hình như ngày trước cha có một số vấn đề với rượu và mẹ làm cho vấn đề càng tồi tệ hơn khi không ngớt cầu nhàu và khiến cha phải sống trong tình trạng tồi tệ. Cha đã bỏ chúng tôi đi trước khi chúng tôi bị đưa tới trại

trẻ và mẹ thì bắt đầu hẹn hò với Richard, hay là “Git ngu ngốc”, cái tên tôi vẫn thích gọi mỗi khi nhớ về ông ta. Có lẽ vì ông ta đã bắt đầu sống trong nhà tôi từ ngày đó mặc dù ông ta còn rất trẻ, chỉ mười sáu hay mười bảy tuổi là cùng. Ông ta chỉ lớn hơn tôi có mười bốn tuổi.

Jimmy và tôi đã từng bị gửi tới hai trại trẻ khác nhau, một trong hai nhà trẻ đó tôi nhớ rằng hình như cũng không đến nổi tệ. Nhưng nhà trẻ thứ hai thì không được ổn lắm. Đối với tôi, mọi người ở đó giống như những con quỷ. Nhưng có lẽ họ cũng chỉ quá nghiêm khắc theo cái cách mà tôi không cảm thấy quen thuộc mà thôi. Chúng tôi không bao giờ được phép thì thầm với nhau, không được phép nói chùng nào người ta cho phép. Có một lần, khi người ta bắt gặp tôi thì thầm với Jimmy họ đã nhét cả một cái nút chai cuộn trong một đôi bít tất mới mua vào mồm tôi. Tôi đã phải ngồi ở bậc cầu thang trên cùng, với cái nút chai cuộn giẻ trong miệng suốt cả đêm trong khi tất cả những người khác đã được đi ngủ hết.

Tôi không cảm thấy vui về gì khi sống trong trại trẻ nhưng tôi vẫn không bao giờ mong muốn được quay trở về nhà, dù cho tôi không thể giải thích được lý do tại sao. Khi gặp mẹ, bao giờ tôi cũng sẽ nói: "Con thật sự rất mong muốn được trở về nhà!" mặc dù tôi hoàn toàn không muốn điều đó một chút nào cả.

Khi chúng tôi được trở về thăm gia đình, bầu không khí trong ngôi nhà đó khiến cho tôi hoảng sợ mặc dù trong vòng vài giờ đó, không có điều gì thực sự tồi tệ xảy ra. Tôi giữ thái độ im lặng vì không muốn làm người đàn ông mới tới trong gia đình cảm thấy bức mình. Nhưng Jimmy thì không thể kiềm chế được như tôi và ngay khi chúng tôi vừa xuống xe, bước vào nhà, Jimmy đã kêu toáng lên như thể hết sức kinh hoàng. Tôi vẫn còn nhớ rõ ràng rằng điều đó khiến cho Richard nổi giận còn tôi thì sợ phát run lên. Tuy vậy, tôi đã không thể làm gì để có thể xoa dịu tình hình và làm Jimmy bình tĩnh lại cho tới khi các nhân viên xã hội đến đưa chúng tôi trở lại trại trẻ. Trong suốt chuyến trở về thăm nhà hôm đó, chúng tôi cùng ngồi trên ghế sofa, Jimmy thì kêu thét còn tôi thì cố gắng dỗ dành em. Cơn giận dữ của Richard và nỗi tuyệt vọng của mẹ tôi ngày càng tăng lên đến mức không thể chịu đựng nổi và họ chờ đợi chuyến viếng thăm khó chịu này sớm kết thúc.

Jimmy có một vết sẹo lớn ngay giữa trán. Vết sẹo này đã gắn bó với em suốt thời thơ ấu. Người ta luôn luôn nói với tôi rằng Jimmy bị vết sẹo đó là do em đã bị ngã đập đầu xuống cái bàn uống nước trước khi chúng tôi bị đưa vào trại trẻ. Lúc đó, tôi đã chấp nhận câu chuyện này như là một sự thật hiển nhiên, nhưng giờ đây, khi nghĩ lại, tôi cảm thấy rằng đó là một vết sẹo quá lớn so với một cú ngã đập đầu vào bàn uống nước bởi lúc đó, Jimmy còn nhỏ xíu nên khó có thể ngã đập vào bàn với một lực mạnh đến như vậy. Lúc này, tôi đang tự hỏi không biết có phải có một điều gì đó còn tồi tệ hơn đã xảy ra với em trai tôi hay không và rằng tại sao chúng tôi lại bị đưa vào trại trẻ, tại sao Jimmy lại luôn hoảng sợ mỗi khi trở về nhà. Tôi không thể biết được câu trả lời vì lúc đó Jimmy còn quá bé để có thể nhớ được điều gì.

Có ai đó đã nói với tôi rằng chúng tôi bị đưa vào trại trẻ là bởi vì chúng tôi đã bị bỏ rơi, rằng chúng tôi đã không được quan tâm đầy đủ nhưng không ai cho chúng tôi biết một cách chi tiết câu chuyện.

Trước khi bị đưa đến trại trẻ, chúng tôi sống trong một căn hộ, nhưng khi trí nhớ của tôi hồi tưởng những ký ức về mẹ và Richard thì chúng tôi đã chuyển tới sống trong một ngôi nhà. Họ cũng đã có một đứa con chung, đó là Pete. Điều này có vẻ cũng bình thường, giống như những người đang vá víu lại cuộc sống của mình, nuôi dưỡng con cái và cố gắng làm tốt những nghĩa vụ của mình. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa thì Richard cũng vẫn chỉ là một cậu thanh niên.

Đôi khi tôi cứ tự hỏi rằng không biết mẹ và Richard có quyết định đưa tôi trở lại nhà không nếu như tôi cũng gây ồn ào, nhặng xị lên như Jimmy. Giờ đây tôi ước gì lúc đó mình bắt chước Jimmy, không bởi vì sau này Jimmy đã được những người tốt bụng nhận nuôi. Nhưng lúc đó, dường như việc khiến cho Richard trở nên giận dữ là một điều hết sức nguy hiểm và tôi chấp nhận ngôi yên một cách ngoan ngoãn. Nhiều năm sau, tôi mới phát hiện ra rằng chính họ đã nói với những người có thẩm quyền là họ "chỉ muốn đưa đứa bé gái về nuôi". Tôi đã không thể tin nổi điều đó. Jimmy cũng đã được tự mình đọc lại tập hồ sơ về cậu và cảm giác bị bỏ rơi còn ám ảnh mãi, thậm chí ngay cả khi tôi khẳng định rằng đó là một sự giải thoát may mắn nhất giành cho cậu.

Tôi cũng đã được nghe mẹ kể rằng gia đình chúng tôi đã phải hồi lộ ai đó trong chính quyền địa phương thì người ta mới cho phép tôi trở về nhà và rằng hai nhân viên nhà nước lớn tuổi đã từ chức khi họ biết được rằng tôi đang bị đưa trở lại cái "hố sâu địa ngục đó" . Từ này đã được sử dụng để mô tả gia đình tôi trong một số bản báo cáo. Nếu được đọc những tập hồ sơ bị thất lạc của tôi chắc chắn sẽ rất ấn tượng nhưng những điều đã xảy ra trong một vài năm đầu tiên đó của cuộc đời tôi cũng chẳng còn quan trọng lắm bởi vì những nỗi kinh hoàng thực sự chỉ mới chớm bắt đầu mà thôi .

Một cảnh tượng luôn luôn hiện hữu rất rõ trong tâm trí tôi là khi phải nói lời tạm biệt với Jimmy trên ngưỡng cửa trại tể bắn. Jimmy khóc nức nở và tôi thực sự cũng muốn được làm như thế nhưng tôi không dám cho bất kỳ ai biết cảm xúc thực của mình. Ai đó đã nói với tôi rằng Jimmy cũng sẽ trở về nhà trong một hai tuần nữa nhưng tôi không hề tin vào điều đó. Tôi nghĩ rằng chắc hẳn tôi đã nghe lầm thấy điều gì đó, nên tôi biết rằng những lời nói đó chỉ là dối trá. Tôi biết họ đang sắp sửa chia rẽ chúng tôi và điều đó làm trái tim tôi tan nát: Tôi đã từng căm thù cái trại tể bắn này nhưng ít nhất ở đó tôi cũng còn có Jimmy. Nhưng giờ đây tôi đang sắp phải chuyển đến nơi mà những điều tồi tệ hơn sẽ xảy ra, và tôi thậm chí còn không có Jimmy ở bên để ôm ấp, vỗ về và chia sẻ.

Nhưng tôi không hề nói với mẹ bất kỳ điều gì đang diễn ra trong tâm trí mình. Tôi chỉ nói với bà rằng tôi đang rất mong chờ được trở về nhà bởi vì tôi không muốn làm tổn thương tình cảm của bà. Từ khi Jimmy và tôi bị chia rẽ, tôi thường cố gắng liên lạc, giao tiếp với em bằng ngoại cảm bất cứ khi nào tôi được ở một mình . Tôi có một cái bớt trên cánh tay và tôi đã cố bắt mình tin rằng lỗi cái bớt đó mang hình giống như chữ "J", vì vậy tôi cứ nhìn chăm chú vào đó và cố gắng nói chuyện với Jimmy bằng trí não, nói với em rằng phải cố gắng để trở thành một cậu bé tốt và hứa với rằng chẳng bao lâu nữa tôi sẽ đến thăm cậu, kể với cậu tất cả những gì đã xảy đến với tôi. Nhưng thực tế là từ đó cho tới khi chúng tôi trưởng thành, chúng tôi không hề gặp lại nhau một lần nào cả. Tuy nhiên, ở vào thời điểm đó, cách giao tiếp bằng ngoại cảm với Jimmy mà tôi tự huấn luyện hoặc mình cũng giúp tôi thanh thản chút ít bởi vì tôi nghĩ rằng mình vẫn còn liên lạc được với cậu em trai.

Sau Pete, mẹ và Richard còn có thêm ba cậu con trai khác nữa, gần như mỗi năm một đứa, nhưng không đứa nào có thể thay thế được Jimmy trong lòng tôi. Tôi phải giữ kín những tình cảm với Jimmy, tôi không bao giờ được phép nói chuyện về cậu, phải coi cậu như thể chưa từng tồn tại trong cuộc sống của chúng tôi. Gia đình tôi còn có vô số những bí mật kiểu như vậy. Tôi không bao giờ được phép nói với bất cứ ai rằng Richard là cha dượng chứ không phải cha đẻ của tôi mặc dù chắc hẳn bất kỳ người hàng xóm nào cũng biết được sự thật đó. Bốn đứa em cùng mẹ khác cha của tôi không bao giờ nhận ra rằng tôi không phải là người chị ruột của chúng cho tới khi tôi hai mươi tuổi và những chứng cứ tại phiên tòa phơi bày mọi việc ra ánh sáng. Tôi cũng không bao giờ được phép liên lạc với bất cứ người họ hàng nào thuộc đẳng cha đẻ tôi như thể họ không hề tồn tại. Và vì vậy, tôi cũng không hề có ý niệm gì trong ký ức về ông bà nội tôi. Có vẻ như Richard muốn kiểm soát từng thông tin và chỉ cho phép một số lượng ít ỏi có thể đến được với tôi vậy.

Cha tôi kể với tôi rằng ông đã cố gắng đến thăm tôi vài lần nhưng bao giờ cũng phải đụng đầu với bạo lực và sự thô lỗ, vì vậy ông nghĩ rằng sẽ an toàn hơn cho tôi nếu như ông lánh xa ra và để cho mọi việc lắng xuống. Điều đó khiến tôi có cảm giác như đồng minh cuối cùng của mình cũng đã biến mất mặc dù sau này tôi đã phát hiện ra rằng ông vẫn cố gắng dõi theo những gì xảy đến đối với cuộc sống của tôi theo một cách khác.

Một hôm, một bức ảnh của Jimmy rơi ra từ sau một cuốn album. Một trong những đứa em trai cùng cha khác mẹ của tôi hỏi:

- Ai đây? Ai đây?

Ngay lập tức Richard nổi giận, ném ngay bức ảnh vào thùng rác và cấm chúng không được hỏi thêm bất kỳ điều gì về đứa trẻ trong bức ảnh đó nữa. Vậy là Jimmy không còn là một phần trong gia đình tôi nữa.

Ngôi nhà nào chúng tôi sống cũng đều hết sức gọn gàng, sáng sủa. Tôi đoán rằng có lẽ đó là một lý do khiến cho mẹ và Richard thuyết phục được các nhà chức trách rằng họ có thể trở thành những bậc cha mẹ tốt đối với tôi. Họ luôn giữ cho nhà cửa sạch như lau như ly không một vết bẩn và hoàn

toàn biệt lập. Cha dượng của tôi bị ám ảnh bởi việc trang trí nhà cửa. Không có ngày nào là ông ta không trang trí, sắp đặt lại phòng nào hay phòng khác với những thứ giấy dán tường phề phẫm, loại giấy mà bạn có thể thấy trong những quán rượu cũ kỹ, lỗi thời, hoặc sơn lại màu sơn khác, hoặc sửa lại cái bệ lò sưởi bằng gạch giả. Thậm chí, ngày đó, tôi còn hay bóc sách vở của mình bằng những mảnh giấy thừa từ những cuộn giấy dán tường của ông ta. Sự riêng tư, biệt lập của gia đình chúng tôi là tất cả đối với ông ấy. Ngôi nhà của chúng tôi bao giờ cũng là ngôi nhà đẹp nhất trong khu phố. Những tấm rèm phủ kín khung cửa sổ suốt cả ngày và còn được gia cố thêm một lớp rèm bằng nhung dày cộm ngay khi ánh sáng bên ngoài bắt đầu mờ và trong nhà thấp đèn. Chỉ có Chúa mới biết họ lấy ở đâu ra nhiều tiền thế để mua chúng nhưng sự thật là họ đã đặt mua tấm rèm nhung đó từ trong những quyển sách giới thiệu vải mầu. Không con mắt tò mò nào có được cơ hội dù là nhỏ nhất nhìn thấy cuộc sống bên trong của chúng tôi. Bên ngoài ngôi nhà là những cánh cổng cùng hàng rào cao ngất và những bụi cây còn cao hơn thế. Không ai, kể cả những thành viên trong gia đình có thể ra vào ngôi nhà một cách dễ dàng khi phải vượt qua những lần khoá và then cửa kiên cố như thế. Richard đã kiểm soát hoàn toàn lãnh địa của mình.

Tất cả chúng tôi đều phải làm việc nhà không ngừng nghỉ. Không một hạt bụi, không một vết bẩn nào có thể thoát khỏi đôi mắt điều hâu của Richard. Chỉ cần một chút bông nhỏ xíu rơi ra từ quần áo hay bút tất của chúng tôi xuống thảm là ngay lập tức chúng tôi bị quát mắng. Vì thế chúng tôi thường đi dép lê trong nhà để tránh điều đó xảy ra. Bất cứ ai đến thăm nhà chúng tôi cũng không thể tin được rằng người ta lại có thể giữ gìn một ngôi nhà đầy trẻ con được gọn gàng và sạch sẽ đến như vậy. Tất cả thìa, đĩa, cốc, chén, bát, đĩa trong tủ bếp, chạn bát đều được dọn xuống, lau chùi hàng ngày, mọi thứ đồ gỗ đều được đem ra ngoài cọ rửa, kể cả nồi nấu và tủ lạnh. Khung cửa sổ, cửa ra vào là những nơi thường khuất tầm mắt và không được để ý cũng được lau chùi mỗi ngày. Mọi thứ trong nhà lúc nào cũng bóng lộn như trong một doanh trại quân đội được điều hành bởi một thiếu tá lúc nào cũng sẵn sàng nổi cơn thịnh nộ. Cầu thang phải được cọ bằng tay mỗi buổi sáng và sau đó mẹ sẽ làm sạch nó thêm ba bốn lần nữa trong suốt cả ngày.

Khu vườn cũng nhận được sự quan tâm kỹ lưỡng tương tự. Rìa thảm cỏ được cắt bằng chần chặn bởi kéo.

Nhưng làm việc nhà là cách duy nhất để khiến tôi bận rộn và tránh được Richard khi ông ta bỗng nhiên nổi cáu.

Richard trẻ hơn mẹ khoảng bốn tuổi và cũng chỉ hơn tôi khoảng mười bốn tuổi khi tôi được đưa trở về nhà . Nhưng đối với tôi ông ta vẫn là người lớn hoàn toàn và tôi biết rằng việc phản đối lại ông ta hay không nghe lời ông ta dưới bất kỳ hình thức nào cũng sẽ đồng nghĩa với việc mạo hiểm tới sự an toàn của chúng tôi . Tôi rất ghét phải uống những viên thuốc khi còn ở trại tể bần và tôi không bao giờ cảm thấy sợ hãi khi chống đối lại những người quản lý việc uống thuốc. Vậy mà có điều gì đó ở người đàn ông này khiến cho tôi biết rằng nếu như tôi dám chống đối lại ông ta, mọi việc sẽ trở nên ngàn lần tồi tệ hơn thế.

Trông ông ta không giống như một con quỷ mặc dù ông ta cao hơn sáu feet (1m80), mảnh dẻ và nhiều cơ bắp. Ông ta có mái tóc hoe vàng với đôi mắt màu xanh lục như mắt rắn, ăn mặc bình thường nhưng rất chải chuốt. Ông ta rất quan tâm tới vẻ bề ngoài, cũng giống như chăm sóc ngôi nhà của mình vậy. Trong nhiều năm liền, tôi đã phải ủi quần áo cho ông ta nhiều tới nỗi tôi vẫn nhớ chính xác những thứ đồ mà ông ta có: một đôi quần jean và áo phông cổ tròn, những chiếc áo len cổ chữ V và những chiếc quần hiệu Farrahs. Khi tôi lớn tuổi hơn chút nữa, bạn bè tôi đôi khi nói với tôi rằng họ rất ngưỡng mộ ông ta. Điều đó khiến tôi cảm thấy phát ốm bởi vì đối với tôi, ông ta dường như là sản phẩm xấu xí nhất của tạo hoá trên thế giới này. Ông ta xăm tên mẹ lên cổ để nói với cả thế giới rằng ông ta mạnh mẽ đến thế nào.

Ngay sau khi tôi vừa bị đưa trở lại ngôi nhà đó và không ai ở thế giới bên ngoài có thể nhìn thấy tôi nữa , ông ta thể hiện ra mặt sự căm ghét đối với tôi . Bất cứ khi nào đi qua tôi mà mẹ không để ý, ông ta đều đánh tôi, hay giật tóc tôi thật mạnh đến mức tôi có cảm tưởng tóc tôi gần như đứt ra khỏi da thịt. Ông ta thường ghé môi sát tai tôi và rít lên rằng ông ta khó chịu và căm ghét tôi đến thế nào, đồng thời những ngón tay ông ta như gọng kìm véo mạnh vào má tôi . Ông ta sẽ phun ra những lời lẽ sau:

- Tao căm ghét mày, đồ con hoang Pakistan. Trước khi mày trở về đây, mọi thứ đều tốt đẹp, mày là đứa con lai chó chết. Mày là đồ xấu xí, gớm ghiếc. Mày cứ đợi đấy, rồi sẽ biết tay tao!

Sự căm ghét mà ông ta dành cho tôi lớn đến nỗi ông ta không thể kiềm chế nổi bản thân mình. Gọi tôi với cái tên "con hoang Pakistan" là lời sỉ nhục tồi tệ nhất mà ông ta có thể nghĩ ra bởi vì ông ta thường tự hào khi mang theo mình những tư tưởng kỳ thị chủng tộc giống như một tấm huân chương danh dự trên ngực áo.

Ông ta thường xuyên khắc nhỏ vào đĩa thức ăn của tôi bất cứ khi nào ông ta có cơ hội và tôi thường phải trộn cả nước bọt với súp khoai tây hay nước thịt để dễ nuốt hơn bởi vì bao giờ ông ta cũng bắt tôi phải ăn tới miếng cuối cùng có trong đĩa. Ông ta sẽ nói giống như một người cha quan tâm tới sự ăn uống của con mình: "Con không được rời khỏi bàn nếu như không ăn hết đĩa thức ăn của mình đâu đấy!". Nhưng bao giờ ông ta cũng cười rất nham hiểm vì ông ta biết rõ những gì mình vừa làm được.

Khi cậu em Pete của tôi đủ lớn để có thể nói ra những gì nó nhìn thấy thì một lần điều đó đã thực sự xảy ra .

- Ô, sao ba lại nhỏ vào đĩa thức ăn của chị Janey?

Ông ta nạt nộ:

- Đừng có nói những điều ngu ngốc như thế. Ta đâu có làm thế.

Khi tôi thấy mẹ đã chú ý tới sự việc này, và vì nghĩ rằng tôi đã có một nhân chứng là Pete, tôi lấy hết can đảm lên tiếng:

- Đúng là ba đã làm thế. Ba luôn luôn làm như thế.

Nhưng mẹ không bao giờ có thể tin rằng ai đó lại làm điều đáng ghê tởm như thế và từ đó trở đi Richard đã biến trò đó thành một trò tệ hại gấp đôi. Ông ta thường tạo ra những tiếng động trên đĩa thức ăn của tôi và sau đó khắc một miếng dãi to gấp bội vào đồ ăn của tôi khi mẹ tôi quay đi, chỉ tắc lưỡi một cách không hài lòng và nói với ông ta "đừng có vớ vẩn như thế nữa" như thể điều đó chẳng hơn gì một trò đùa mà bà không cảm thấy buồn cười .

Tôi nghĩ chắc hẳn bà cũng biết ông ta căm ghét tôi đến thế nào bởi vì khi tôi còn bé dường như không bao giờ bà muốn để tôi ở lại một mình trong phòng với ông ta lâu. Nếu như bà thấy Richard đang bức dọc mà bà lại phải đi toa lét thì bà thường gọi tôi đi cùng, giống như gọi một con chó theo gót chủ. Khi chúng tôi đã vào bên trong toa lét, bà sẽ để tôi ngồi xuống ngay đằng trước bà, lưng tôi tựa vào đầu gối bà trong khi bà làm việc của mình. Tôi không thể tìm ra một lý do khác cho hành động đó của bà, nhưng chúng tôi không bao giờ nói với nhau về điều đó và tôi luôn luôn hạnh phúc được đi cùng với bà bởi vì tôi biết rằng điều đó sẽ giúp tôi thoát khỏi một cái tát tai hay một cú đá của Richard. Tuy nhiên, điều mà bà không bao giờ nhận ra là không phải chỉ khi không vui hay cáu giận Richard mới đánh tôi, véo tôi hay rít lên những lời nguyên rủa, sỉ nhục vào tai tôi mà ông ta làm điều đó mọi lúc, mọi nơi, trong mọi hoàn cảnh.

Căn nhà nơi chúng tôi ở có ba phòng ngủ. Vì vậy, tôi có một phòng riêng ngay từ đầu và nó cũng được trang trí rất đẹp, giống như phòng ngủ của bất cứ cô bé con nào. Giấy dán tường trong phòng tôi cũng đầy màu sắc, từ loại giấy có những cô bé con đội những chiếc mũ mềm, rộng, xinh xắn tới những con ngựa đủ kích cỡ, kiểu dáng. Tôi cũng có rất nhiều đồ chơi nhưng tôi không bao giờ được phép chơi với chúng trừ khi tôi trả ơn cho Richard bằng một điều gì đó.

Những lần trả ơn đó đã trở thành thường nhật trong cuộc sống của tôi. Nếu như mẹ cho phép tôi ra ngoài chơi khi Richard đi đâu đó và rồi ông ta trở về nhà và biết rằng tôi đã ra ngoài thì có nghĩa là tôi đã "nợ ông ta một lần trả ơn" . Nếu như tôi muốn ăn một cái kẹo, hay muốn đến tham dự bữa tiệc sinh nhật của một người bạn hay muốn xem vở "The Muppet", ông ta vẫn có thể đồng ý nhưng ông ta sẽ làm cho tôi biết rằng sau đó tôi sẽ phải bù lại bằng một lần trả ơn. Cuối cùng, tôi quyết định không hỏi xin ông ta bất kì điều gì nữa nhưng ông ta vẫn yêu cầu tôi những lần trả ơn , hoặc thay vì thế ông ta gọi nó là "những hình phạt " vì "những tội lỗi" , chẳng hạn như khi ông ta thấy mặt mũi tôi sưng sứa, hờn dỗi hay ủ ê. Giờ đây, khi ngẫm lại quá khứ, tôi nhận ra rằng, bằng cách nào hay cách khác, ông ta cũng sẽ vẫn yêu cầu tôi những lần trả ơn, vì vậy, tôi ước rằng tôi đã xin nhiều thứ hơn để đổi lấy những lần tôi phải trả ơn ông ta. Thế nhưng lúc đó, tôi còn quá nhỏ để

có thể hiểu được một cách rõ ràng những gì đang diễn ra. Ông ta đã sắp xếp để mọi chuyện trở nên phức tạp và đáng sợ đối với tôi.

Wolfie là thử đồ chơi yêu thích của tôi. Đó là một con thú nhồi bông với cái đầu chó rất lớn, to gần bằng tôi. Wolfie có một khoảng eo nhỏ giữa thân. Tôi thường vòng tay qua chỗ ngắc đó và Wolfie có thể khiêu vũ với tôi, đi cùng tôi xung quanh căn phòng. Đó là người bạn thân nhất của tôi.

Nếu như Richard muốn trừng phạt tôi mà mẹ lại ở nhà, ông ta sẽ thì thầm vào tai tôi: "Nhìn đây này!". Sau đó ông ta sẽ mắng chửi tôi vì một điều gì đó và mắng mỏ, to tiếng với mẹ rằng tôi là một con bò xấu xí, đáng bực mình. Khi nhìn thấy cơn giận dữ của ông ta khi đó, mẹ sẽ đồng ý với ông ta, tặc lưỡi một cách buồn bã với cô bé con mệt mỏi, ủ rũ là tôi. Sau đó, Richard sẽ đá tôi, tát tai tôi và túm lấy đuôi tóc lôi tôi lên nhà, làm cho tôi không thể nào theo kịp và thế là đương nhiên, tôi bị kéo lê đi hoàn toàn bằng móng tóc trên đầu. Ông ta sẽ nói với mẹ rằng ông ta sẽ đưa tôi lên giường đi ngủ và sẽ "nói chuyện" với tôi nhưng sau đó ông ta sẽ đánh tôi còn dã man hơn là khi tôi còn ở dưới nhà. Ông ta sẽ nói với tôi trong lúc kẹp nhéo khuôn mặt tôi qua những ngón tay như gọng kìm:

- Hãy đợi cho tới khi mẹ mày đi vắng. Rồi mày sẽ biết tay tao!

Ban đầu, khi ông ta hay đánh đập tôi bằng tay, bằng dép hay bằng gậy, tôi thường khóc thút thít. Nhưng chẳng mấy chốc, tôi quyết tâm sẽ không để cho ông ta được hả hê như thế nữa. Tôi không thể ngăn nước mắt rùng rùng chảy ra vì đau đớn nhưng tôi nhận thấy rằng nếu như tôi nghiến chặt răng và nhìn chằm chằm vào ông ta thì tôi có thể ngăn mình bật lên những tiếng nức nở. Đó chỉ là một chút rất nhỏ sự chống đối mà tôi thấy mình còn có đủ can đảm và sức mạnh để thực hiện và điều đó nhưng khiến cho sự hành hạ, đánh đập còn trở nên tàn tệ hơn.

Ông ta nói :

- Không khóc hả? Có nghĩa là mày thấy như thế này chưa đủ đau phải không?

Nhưng sau đó, khi tôi khóc thành tiếng, ông ta thậm chí còn trở nên giận dữ

hơn và bảo tôi rằng ông ta sẽ cho tôi lý do để khóc cho dễ dàng. Ông ta luôn luôn làm điều gì ông ta muốn mà không cần quan tâm tới việc tôi nói gì hay làm gì.

Tôi cũng cho rằng mẹ biết đôi khi ông ta đã đi quá đà bởi vì sau khi ông ta ném tôi lên giường, thỉnh thoảng bà cũng rón rén vào phòng tôi để kiểm tra xem tôi có còn thở không. Tôi thường giả vờ thở thật yếu ớt, thật thoi thóp vì tôi muốn hù dọa cho mẹ tôi sợ hãi để trừng phạt bà vì đã để ông ta đánh đập tôi. Đó quả là một điều đáng để làm.

- Janey! Janey! - Bà hốt hoảng thì thầm và tôi đột ngột mở mắt ra như thể tôi vừa thiếp ngủ.

- Con thở bình thường xem nào?

Bà mắng tôi, tức giận vì tôi đã khiến bà hoảng sợ. Bà chẳng bao giờ dám lớn tiếng bởi vì bà không muốn để Richard biết rằng bà đã lên phòng tôi để xem tôi còn sống hay không. Mặc dù tôi đã rất giận bà vì đã không giúp đỡ tôi nhưng tôi cũng cảm thấy nhẹ người vì bà không bị đánh như tôi.

Nhiều lần, Richard nói với tôi là ông ta và tôi sẽ làm gì sau đó và nếu như trông tôi không được thoải mái hoặc quay đi, hoặc kêu khóc, ông ta sẽ nói:

- Phải, mày là con chó cái vô ơn. Giờ hãy xem tao sẽ làm gì. Tao sẽ dạy cho mày biết phải trái.

Sau đó, ông ta bắt đầu gây sự, cãi nhau với mẹ và đánh đập mẹ ngay trước mặt tôi. Rồi ông ta sẽ liên tục nhắc lại với tôi rằng:

- Mày chính là lý do duy nhất khiến mẹ mày và tao cãi nhau.

Cảm giác tội lỗi đè nặng lên tâm hồn tôi. Tôi hiểu rằng tôi cần phải đồng tình với ông ta, luôn luôn phải mỉm cười và luôn luôn phải tỏ ra biết ơn vì tất cả mọi điều, nếu không thì sẽ có những sự trừng phạt đáng sợ xảy đến với cả tôi và mẹ tôi.

Giống như một cậu bé con vật trụi cánh của con côn trùng bé nhỏ hoặc nhốt

chúng vào trong lọ mút rỗng và đứng nhìn chúng chết dần vì đói khát, Richard dường như rất háo hức trong những trò bắt tôi phải chịu đựng, phải đau đớn chẳng vì lý do gì cả. Chiếc tủ ngăn được sưởi nóng để đựng khăn tắm của cả nhà được đặt trong phòng tôi và ông ta thường bắt tôi cởi quần áo rồi chui vào trong giữa đồng khăn tắm. Tôi cũng không biết ông ta đã bắt tôi phải ở trong đó bao nhiêu lâu bởi vì với một đứa trẻ còn quá nhỏ, ngồi im thít trong bóng tối, lòng đầy sợ hãi thì thời gian dường như không thể đếm được. Tôi cũng không biết cái tủ đó có bị khoá không nữa bởi vì tôi chưa bao giờ dám thử chui ra ngoài nếu như chưa được sự cho phép của ông ta. Không tuân lệnh cũng đồng nghĩa với việc những hình phạt khác nặng nề hơn sẽ giáng xuống đầu tôi. Luật chơi ở đây là phải chịu đựng tất cả những gì ông ta bảo và tôi phải làm như vậy với một nụ cười vui vẻ và lòng biết ơn. Là "một con lừa với vẻ mặt buồn bã, ử ê" là một trong những "tội lỗi" tồi tệ nhất mà tôi có thể phạm phải. Chỉ thỉnh thoảng hoặc ông ta mới quay lại để kiểm tra xem liệu tôi có bị chết ngạt vì nóng hay không, sau đó ông ta lại sập cửa lại và bỏ mặc tôi trong bóng tối và tôi không hề biết tôi sẽ còn phải ở đó trong bao lâu nữa.

Trong phòng tôi cũng có một cái gờ nhỏ và tôi còn nhớ mình đã bị bắt đứng lên đó nhưng tôi không nhớ được điều gì xảy ra tiếp theo. Một ngày nào đó, có lẽ ký ức về điều này sẽ trở về nhưng tôi không hề mong chờ điều đó xảy ra .

Tuy vậy những sự làm nhục, sự tra tấn về thể xác như vậy chưa đáng sợ và khó vượt qua bằng những trò tra tấn về tinh thần, những trò gần như đã ngay lập tức diễn ra khi tôi vừa trở về căn nhà đó.

- Hãy lên bật bình nước nóng cho mẹ, Janey! - Mẹ tôi nói như vậy và tôi liền chạy lên gác, bật bình nước nóng. Nhưng ngay sau khi tôi vừa xuống tới nơi thì Richard sẽ bảo tôi:

- Lên tắt bình nước nóng đi!

Tôi chỉ biết tuân lệnh mà không dám nói một lời nào cả. Nhưng khi mẹ tôi lên tắm và kiểm tra không thấy có nước nóng, mẹ hỏi.

- Tại sao con không bật bình nước nóng như mẹ bảo?

- Con đã bật rồi đấy chứ, nhưng ông ấy lại bảo con lên tắt đi. Tôi phản đối .

- Mà đúng là con nhỏ ngậm máu phun người!

Ông ta hét lên đầy giận dữ và tôi chẳng có cơ hội nào để thuyết phục mẹ rằng tôi đã nói thật bởi vì ông ta đã bắt đầu làm ầm lên và ca thán về tôi . Nếu như tôi còn tranh cãi thêm một chút nào nữa, tôi sẽ bị đánh ngay vì vậy tôi đành yên lặng và biết rằng chẳng bao lâu nữa, ông ta sẽ nghĩ ra những trò mới.

Nói đến việc đánh đập, Richard thường thích thay đổi cách thức hành hạ tôi. Đôi lúc ông ta sử dụng đôi dép đi trong nhà, đôi khi dùng tay hoặc có khi dùng gậy tre. Ông ta sẽ bắt tôi phải lựa chọn tôi muốn bị đánh bằng thứ dụng cụ nào. Khi tôi lớn lên thì những trận đòn cũng ít dần đi có lẽ bởi vì chúng đã hoàn thành nhiệm vụ là đào tạo cho tôi phải phục tùng mệnh lệnh của ông ta. Thay vào đó, tôi thường bị đâm, véo vào đầu hoặc bị ném ra khỏi phòng hay bị bắt phải nộp phạt bằng cách trả nợ ông ta bằng một việc gì đó. Dù cho có xảy ra điều gì đi chăng nữa thì tôi cũng không bao giờ thoát khỏi một hình phạt.

- Con có muốn ăn sáng không Jane?

Một buổi sáng, mẹ tôi gọi vọng lên từ dưới bếp khi tôi đang ngồi trên chiếc ghế sofa trong phòng khách.

- Có ạ ! - Tôi đáp lại .

- Không, mà không muốn! - Cha dựng tôi rít lên trong chiếc ghế bành ngay bên cạnh.

- Hãy nói rằng mà không muốn ăn sáng!

- Không, con không muốn ăn sáng đâu! - Tôi lại kêu lên.

- Sao lại không? - Mẹ tôi hỏi và thò đầu ra trước khung cửa .

- Chắc là nó phát điên rồi! - ông ta kêu lên và nhảy dựng lên từ chiếc ghế đang ngồi. - Nó không biết nó thực sự muốn cái quái gì đâu. Con muốn ăn sáng hay không đây?

- Có ạ! - Tôi nói với giọng lí nhí đầy bối rối .

- Con muốn ăn gì? - Mẹ tôi hỏi trong cái lắc đầu khó hiểu.

- Bánh mì nướng ạ! - Tôi trả lời và mẹ tôi quay trở lại bếp để làm bánh mì cho tôi.

Ngay khi mẹ tôi vừa khuất khỏi tầm nhìn, những ngón tay của Richard đã véo mạnh lấy mặt tôi giống như đôi kìm sắt và ông ta lại thì thầm, mặt ông ta chỉ cách mặt tôi vài milimét:

- Tao đã bảo rồi cơ mà, mày không muốn ăn sáng . Bây giờ, nói đi !

- Mẹ ơi, con không muốn ăn bánh mì nướng. - Tôi vâng lời và gọi vọng xuống bếp. - Thực sự là con không muốn ăn gì cả.

- Đừng có làm cho mẹ rối tung lên nữa, Jane! - Bà quát lên.

- Đừng có làm cho mẹ con rối tung lên nữa! - Richard cũng thét lên và đập vào đầu tôi. - Nó đúng !à điên thật rồi - ông ta nói với mẹ. - Nó chỉ muốn làm cho mọi chuyện lung tung, lộn xộn lên thôi.

Ông ta luôn luôn chơi những trò kiểu như thế để làm cho mẹ tôi giận dữ với tôi và để cho ông ta có cái cớ để đánh đập. Còn tôi thì thường hết sức bối rối khi mọi chuyện kết thúc.

Qua trí nhớ của tôi, tôi biết đâu là những ký ức đầu tiên có liên quan tới tình dục và giới tính nhưng tôi nghĩ có lẽ còn có những ký ức khác sớm hơn thế đang nằm dưới những lớp bụi lãng quên đâu đó. Chắc hẳn nó đã xảy ra khoảng hai năm sau khi tôi trở về nhà bởi vì tôi nhớ rằng khi đó tôi đã ngủ chung giường với em trai tôi, Pete. Em trai kế của tôi, Dan, cũng ngủ chung phòng nhưng có một giường riêng. Tôi đã bị tổng ra khỏi phòng vì nó cần

phải được trang trí lại như thường lệ. Tôi và Pete nằm trở đầu đuôi nhau trên chiếc giường của nó. Nguyên nhân khiến tôi nghĩ rằng chắc hẳn có điều gì đã xảy ra từ trước là vì tôi còn nhớ đêm hôm đó tôi đã chợt thức dậy, chăm chú lắng nghe và hoảng sợ về những gì sắp xảy ra. Tôi đã nghe thấy tiếng mẹ tôi đã ra ngoài, cửa trước đóng lại sau lưng bà và tôi đã biết rằng Richard sẽ lên gác tìm tôi.

Tất cả những âm thanh tôi nghe được đều cho tôi biết những chuyện đó. Cửa phòng khách ở dưới nhà bật mở và tôi có thể cảm thấy tiếng bước chân Richard đang rón rén lên từng bậc cầu thang. Tôi nhắm mắt, cố gắng gồng mình khỏi cơn run rẩy và giả vờ như mình vẫn đang ngủ. Tôi nghĩ có thể tôi sẽ được an toàn bởi vì Pete vẫn đang nằm cạnh tôi và Richard không muốn đánh thức nó dậy. Tôi thường cố nín kéo cho mình một vài tia hy vọng mong manh nhưng cuối cùng lần nào tôi luôn luôn bị thất vọng.

Tôi biết rằng cửa phòng ngay cạnh đầu tôi mở ra và tôi cảm thấy Richard đang lay lay đánh thức tôi dậy. Tôi mở mắt nhìn ông ta. Ông ta thì thầm:

- Ra đây. Nhẹ nhàng thôi.

Tôi bò ra khỏi cái giường ấm áp, để lại Pete nằm ngủ một cách yên bình và Richard đóng cánh cửa sau lưng chúng tôi lại. Tôi đứng trên nền nhà lạnh ngắt chờ đợi khi ông ta đóng một cánh cửa nữa lại và quỳ xuống trước mặt tôi. ông ta nói:

- Giờ chúng ta sẽ chơi một trò nho nhỏ. Nhắm mắt lại và cấm không được mở mắt ra. . .

Tôi vâng lời ông ta không một chút thắc mắc và nghe thấy tiếng ông ta mở khoá quần. ông ta nhắc lại:

- Không được mở mắt. Giờ, chúng ta sẽ chơi trò chơi .

Tôi gật đầu vì không muốn làm ông ta nổi giận.

- Ta muốn mày chơi đùa với ngón tay cái của ta. Mày hãy nắm lấy nó, vuốt ve nó và giật lên giật xuống, sau đó, điều kỳ diệu sẽ xảy ra.

Tôi biết rằng cái ông ta ấn vào tay tôi không phải là ngón tay cái. Điều đó khiến cho tôi nghĩ rằng trước đó chắc hẳn đã phải xảy ra chuyện gì đó rồi. Nhưng tôi cứ chơi với nó và giả vờ như lời ông ta bảo tôi. Tôi nghĩ rằng thái độ hợp tác của tôi càng cao bao nhiêu thì tôi càng sớm được quay trở lại giường và có thể tôi còn tránh được một trận đòn.

- Mày đang cầm cái gì đấy? - ông ta càng ngày càng hỏi dồn dập trong khi tôi vẫn tiếp tục làm.

- Ngón tay cái của ông! - Tôi trả lời một cách ngoan ngoãn. Sau đó, điều “kỳ diệu” đã xảy ra và ông ta bảo tôi vào phòng tắm rửa tay cho sạch. Một chút sản phẩm của ông ta bắn lên tấm thảm trải sàn và ông ta lấy chân đi đi lau nó tạo thành những tiếng sột soạt mà nhiều năm sau tôi vẫn còn được nghe thấy rất nhiều lần khác nữa.

Khi tôi trở lại từ phòng tắm, tôi nhìn xuống vết bầm đáng chú trên tấm thảm và tôi không tin là mẹ sẽ không chú ý đến nó khi mẹ trở về nhà. Nhiều năm qua đi, ngày càng nhiều những vết bầm như thế xuất hiện trên tấm thảm và nhắc cho tôi nhớ lại từng lần tôi phải làm những việc như vậy.

- Mày có muốn ăn chút gì không? - Richard hỏi và tôi gật đầu.

- Thế thì xuống nhà, ta sẽ làm cho mày chút bánh mì nướng và trà.

Lần đó, ông ta thật sự rất tử tế với tôi như thể chúng tôi vừa chơi một trò mà cả hai cùng cảm thấy thích thú. Nhưng thường thì ông ta không vui vẻ đến như vậy mỗi khi xong việc. Một đêm, ông ta lôi tôi vào trong bếp, tóm lấy con dao thái thịt cán gỗ dài từ trên giá, ấn tôi vào tường và gí sát lưỡi dao mỏng dính, sắc lẹm vào cổ tôi. Ông ta gầm ghè sát mặt tôi:

- Nếu mà dám nói với bất cứ ai những gì chúng ta đã làm, tao sẽ giết mày. sau đó tao sẽ giết nốt mẹ mày mà không ai biết được sự thật vì tao chỉ cần nói với người ta là cả mày và mẹ mày đã bỏ trốn.

Tôi tin là ông ta hoàn toàn có thể làm điều đó bởi vì tôi đã được chứng kiến ông ta đánh đập mẹ như thế nào khi bà khiến cho ông ta nổi giận. Ông ta

đập đầu bà xuống sàn nhà hoặc vào tường, giơ cao chiếc ghế phang xuống người bà trong khi tôi ngồi co rúm trong chiếc ghế sofa chứng kiến cảnh tượng đó và ôm chặt hai đứa em trai trong khi chúng thét lên vì sợ hãi. Ông ta luôn luôn nói với tôi rằng mọi việc xảy ra là do lỗi của tôi và tôi đã tin ông ta. Tôi cảm thấy mình là người có tội và tôi sợ rằng ông ta có thể sẽ giết mẹ. Nếu như vậy sẽ chẳng còn có ai có thể bảo vệ tôi khỏi ông ta được nữa.

Chẳng bao lâu sau khi tôi trở về nhà, tôi đã đủ tuổi để được đến trường mẫu giáo. Tôi yêu tất cả những vì thuốc về trường học, nhưng điều tôi cảm thấy vui sướng nhất là tôi được phép thoát khỏi căn nhà đó và được ở cùng với những người tỏ ra yêu quý tôi. Trong suốt những năm học ở trường, có những người dường như luôn luôn muốn bắt chuyện với tôi và hỏi cuộc sống tôi thế nào. Chỉ sau này tôi mới biết được rằng họ là những người bạn của cha đẻ tôi và họ đang cố gắng giúp ông tìm hiểu xem tôi có thực sự bình an không. Ngay từ đầu, những người mẹ của bạn bè tôi đã thông báo lại với ông mọi chuyện. Bởi vì tôi luôn luôn vui vẻ, hạnh phúc khi ở trường và bởi vì bề ngoài, tôi không hề mang dấu vết gì của việc bị bạo hành ở nhà nên tất cả bọn họ đều nói lại với cha tôi là mọi chuyện của tôi đều ổn. Giá như tôi sớm biết được điều đó, tôi đã có thể liên lạc với cha tôi qua họ và có lẽ ông sẽ tìm cách giúp tôi thoát ra khỏi ngôi nhà ghê sợ đó.

Mặc dù vậy, tôi nghĩ chắc hẳn cũng có nhiều người nghi ngờ về những điều đang xảy ra trong ngôi nhà của chúng tôi bởi vì đôi khi tôi thấy những nhân viên bảo trợ xã hội cũng tới gõ cửa nhưng Richard đã thô lỗ dùng vũ lực đuổi họ ra khỏi nhà và tôi không bao giờ biết được điều gì đã xảy ra sau đó; bởi vì khi vài năm sau lúc cảnh sát đến tìm kiếm hồ sơ của tôi thì tất cả đã biến mất. Không hề có một nhân viên bảo trợ xã hội nào đến nói chuyện được với tôi. Tôi cũng không thể trách cứ gì họ nếu như họ có hoảng sợ trước Richard. Tôi có thể khẳng định rằng có những người khỏe bằng, thậm chí khỏe hơn ông ta về mặt thể lực nhưng khi ông ta nổi cơn cuồng nộ mù quáng thì ông ta sẽ mất hết tính người và có lẽ chẳng có ai có thể sánh với ông ta về sự dã man và thô bạo.

Người lớn đôi khi gây ra nhiều nỗi đau đớn cho trẻ con. Khi chúng tôi còn nhỏ, mẹ luôn tắm gội cho chúng tôi nhưng đôi lần, Richard thay thế bà làm điều đó. Tôi cho rằng chắc tại mẹ ôm nặng quá hoặc bởi lúc ấy mẹ đang

mang thai đến tháng cuối, thế nhưng ông ta luôn luôn khiến cho việc này giống như là ông ta đang ban ơn cho bà khi đảm nhận những công việc lật vật này.

Một buổi tối, ông ta nói rằng ông ta sẽ gọi đầu cho tôi và tôi đã run lên vì sợ hãi khi chúng tôi cùng lên lầu. Tôi tự hỏi không biết ông ta đang có kế hoạch khủng khiếp gì ở trong đầu. Nhưng không có cách nào trốn tránh được việc đó cả. Bước vào phòng tắm, tôi như một tù nhân bị kết án đang bước lên đoạn đầu đài. Mọi chuyện diễn ra bình thường trong vài phút và tôi cố gắng yên lặng và tỏ ra vui vẻ. Richard không hề cho tôi một dấu hiệu nào để nhận biết bao giờ thì ông ta sẽ ra tay hay ông ta sẽ ra tay như thế nào, nhưng tôi không phải là con ngốc và tôi biết rằng mọi chuyện đang sắp xảy ra.

Đến lúc đã làm đầu ướt, tôi cảm thấy đôi tay ông ta tóm chặt lấy tôi. Ông ta dí đầu tôi xuống nước và cứ giữ như thế. Chắc chắn ông ta đang tận hưởng cảm giác là người có quyền quyết định sự sống chết của tôi. Khi tôi cố gắng chống cự, vật vã để có thét thở, nước trong bể trào vào miệng tôi và tôi nghĩ mình sắp chết. Chắc là cuối cùng ông ta cảm thấy căm ghét tôi đến nỗi phải loại tôi khỏi cuộc sống này. Sự chống cự của một đứa trẻ con như tôi quả thực là vô ích so với sức mạnh của đôi bàn tay ông ta và điều này chỉ khiến cho Richard thêm giận dữ mà thôi.

Sau khoảng thời gian dài như cả thế kỷ, ông ta cũng túm tóc kéo tôi lên và véo vào má tôi đau điếng cho đến khi tôi khóc thét và đập vào đầu tôi, ông ta rít qua hai kẽ răng:

- Câm mồm lại, câm không được kêu?

Tôi cố gắng kìm nén để giữ yên lặng khi ông ta tiếp tục gọi đầu cho tôi như thể không có chuyện gì xảy ra nhưng tôi vẫn ý thức được rằng chỉ trong vài phút nữa thôi, khi tôi phải xả chỗ bọt xà phòng trên đầu thì chắc chắn ông ta sẽ lặp lại hành động vừa rồi. Cuối cùng sự việc đó cũng xảy ra, tôi cố gắng nắm chặt hai tay vào thành bể nhưng ông ta buộc tôi phải rời những ngón tay ra và lại ấn tôi xuống nước, thậm chí còn tức điên lên vì những cố gắng vô ích của tôi nhằm tự vệ. Vài phút sau, tôi được kéo đầu lên, miệng thở phì phì và kêu khóc. Nhưng ông ta bóp chặt tay vào miệng và mũi tôi, chửi thề

độc địa, dọa dẫm bên tai tôi nhằm buộc tôi câm miệng. Sau đó, ông ta lôi xềnh xệch tôi ra khỏi bồn tắm, bóp tay tôi mạnh tới nỗi tôi nghĩ rằng ông ta đang định kéo rời tay tôi khỏi cơ thể. Cuối cùng, ông ta đập mạnh chân tôi vào thành bể.

- Mặc đồ của mày vào!

Ông ta hét lên và tôi vâng lời, thở phào nhẹ nhõm khi ra khỏi bể nước mà thấy mình vẫn còn sống sót. Tôi bước xuống cầu thang trên đôi chân run lẩy bẩy, yếu ớt, và khi nhìn thấy mẹ, tôi bỗng nhiên oà khóc.

- Có chuyện gì với con vậy? - Bà hỏi.

- Ông ta định dìm chết con. - Tôi trả lời.

Chắc chắn là ông ta đã nghe thấy tiếng tôi và lao tới chặn giữa căn phòng, rít lên và quát tháo về việc tôi đã nghịch ngợm và không vâng lời ra sao, rằng tôi đã chống đối không muốn gội đầu như thế nào và đã la hét âm ỉ khi bọt xà phòng bắn vào mắt.

- Ô nó chẳng bao giờ thích gội đầu cả! - Mẹ tôi đồng tình. Mọi việc luôn luôn trở nên dễ chịu hơn khi bà đồng tình với ông ta, nếu không thì chính bà cũng bị đánh đập.

Tôi bị tống vào phòng ngủ với một cái bạt tai vì việc không vâng lời và không hợp tác.

Vài lần khi tôi đang tắm, Richard thường bắc thang lên tường bên, ngoài ngôi nhà và nhòm vào qua khung cửa sổ, coi đó như là một trò đùa. Mẹ cũng cười đồng tình và luôn nói với tôi rằng cần phải vượt qua cảm giác xấu hổ, e thẹn về bản thân mình. Richard luôn luôn tìm cách khiến cho mọi việc ông ta làm đều là nhằm mục đích tốt cho tôi và như thể mọi việc xảy ra với tôi đều là do lỗi của chính tôi vậy.

Khi còn nhỏ, chúng tôi chỉ được phép tắm vào các buổi tối chủ nhật và luôn luôn phải dùng lại nước tắm của nhau nhằm tiết kiệm tiền điện nước. Khi tôi lớn hơn một chút, Richard vẫn bắt tôi chỉ được tắm một tuần một lần.

Đôi khi, ông ta tắm xong, xuống nhà và bảo tôi tắm lại nước của ông ta. Ông ta luôn luôn để lại một thứ gì đó trông như tinh dịch nổi lên trên mặt nước. Lần đầu tiên, tôi đã cố gắng thoát khỏi việc tắm lại thứ nước kinh tởm đó bằng cách gội đầu bằng bồn rửa mặt và làm ướt người để trông như thể tôi đã tắm, nhưng ông ta luôn luôn lên lầu để kiểm tra xem tôi có tắm thật hay không. Ông ta mở cửa và cười nhạo tôi khi tôi trèo vào bồn nước bẩn thỉu của ông ta. Chắc chắn là ông ta biết tôi đang cảm thấy kinh tởm như thế nào. Khi trở xuống nhà, tôi luôn luôn lặng lẽ và “ủ rũ” và vì thế tôi có lý do để được đuổi về phòng.

Khi lên bảy tuổi, tôi đã quyết tâm là mình không thể tiếp tục sống trong căn nhà đó thêm một phút nào nữa. Đã đến lúc tôi phải chạy trốn. Ngay giữa ban ngày, lúc nào tôi cũng mơ tới việc bỏ trốn nhưng khi thời cơ đến, mọi việc dường như trở nên phức tạp hơn rất nhiều. Tôi cứ tin rằng Richard có thể đọc được suy nghĩ của tôi và rằng ông ta có thể biết được những kế hoạch tôi đang vạch ra. Và điều càng khiến cho tôi cảm thấy lo lắng gấp bội.

Đôi khi, có vẻ như ông ta biết về rất nhiều thứ mà tôi chắc chắn rằng mình không bao giờ nói với ông ta. Chỉ nhiều năm sau, tôi mới phát hiện ra rằng đó là những điều mà tôi đã kể với mẹ và chính mẹ đã tiết lộ những gì đó cho ông ta và mẹ đã luôn luôn phản bội lại niềm tin của tôi.

Đôi khi, ông ta lại chơi trò gian xảo để buộc tôi tự mình thú nhận. Khi tôi trở về nhà, ông ta sẽ bắt bẻ tôi. "Ta biết hôm nay mày đã phá rối ở trường bởi vì một giáo viên trong ban giám hiệu nhà trường đã tới đây gặp ta".

Tôi thường bóp óc để ngẫm nghĩ lại và hành hạ mình cả về những việc nhỏ nhặt nhất mà tôi có thể phạm phải. Vì trong lòng lúc nào cũng tràn ngập một cảm giác tội lỗi, chẳng khó khăn gì mà tôi không tìm ra được một nguyên nhân và tin rằng thực sự là Richard luôn luôn biết tất cả mọi thứ. Việc tin vào lý do này càng khiến cho tôi không thể thoát khỏi được quyền năng của ông ta. Tôi đã chấp nhận rằng mình là một kẻ tội tệ và sau đó để mặc ông ta toàn quyền hành hạ, trừng phạt tôi theo bất cứ cách nào mà ông ta muốn. Tôi cũng không biết liệu có thực sự là tôi đã phạm phải một lỗi lầm tội tệ ở trường hay không, ngoại trừ việc có thể tôi đã nói quá nhiều.

Ở trường, tôi có một cô bạn gái tên là Lucy và tôi đã kể với cô ấy về việc cha dượng tôi đã đánh tôi và dọa giết tôi như thế nào. Tất nhiên, tôi đã không nói với cô ấy về những hành động bỉ ổi khác bởi vì chúng khiến tôi quá xấu hổ. Lucy nói với tôi rằng cô ấy cũng muốn chạy trốn khỏi nhà mặc dù tôi không nghĩ rằng ở nhà cô ấy có gặp phải bất cứ vấn đề nào tương tự như của tôi, mà thực ra là cô ấy chỉ háo hức coi chạy trốn như một cuộc phiêu lưu mà thôi. Tôi không cố gắng để trốn chạy khỏi trường học bởi vì tôi thực sự rất yêu quý các thầy cô giáo, nhưng có vẻ dễ dàng hơn cho chúng tôi nếu như chúng tôi quyết định chạy trốn trong giờ ăn trưa, khi mà ít ai để ý tới sự vắng mặt của chúng tôi .

- Tớ muốn đưa em gái của tớ cùng đi.

Lucy nói với tôi như thế khi chúng tôi cùng nhau vạch kế hoạch bỏ trốn. Em gái của cô ấy học ở trường mẫu giáo. Ngôi trường đó nằm ngay cạnh trường tiểu học nơi chúng tôi đang học lớp một.

- Làm thế nào mà chúng ta đưa em cậu ra khỏi trường được? - Tôi hỏi.

- Tớ sẽ nói với cô giáo của nó là nó có một cuộc hẹn khám nha khoa.

Lucy nói với vẻ rất tin tưởng rằng lý do đó sẽ thuyết phục được cô giáo của em mình.

Tôi đợi Lucy giữa những bụi cây bên cạnh sân trường trong khi bạn ấy biến mất sau cánh cổng trường mẫu giáo. Tôi cảm thấy quá bị kích thích, việc viễn cảnh là cuối cùng mình cũng thoát được căn nhà đó khiến cho tim tôi đập thình thịch.

Vài phút sau, Lucy xuất hiện và băng qua sân trường tới chỗ tôi đang nấp.

- Cô giáo của nó không tin tớ. - Lucy nói trong tiếng thở hỗn hển. - Cô ấy đã đi kiểm tra rồi vì thế chúng ta phải trốn thôi .

- Chúng ta sẽ đi mà không có em gái của cậu.

Tôi nói và Lucy gật đầu đồng ý.

Chúng tôi ráng chạy hết sức để vượt qua được khuôn viên ngôi trường. Nhưng điều này đối với tôi cũng chẳng hề dễ dàng chút nào bởi vì tôi phải đi một đôi giày ngớ ngẩn. “Git ngu ngốc” luôn kè kè bên tôi khi tôi đi mua quần áo, giày dép, ông ta không bao giờ cho tôi bước vào những cửa hàng có bán những đôi giày thích hợp với trường học. Richard luôn luôn bắt tôi phải mua những đôi giày có đế cao với mũi nhọn, hếch lên và sau đó khẳng khẳng là phải đóng cái đế kim loại nhỏ vào vì thế khi bước đi, chúng luôn phát ra tiếng động và ai ai cũng quay lại nhìn tôi hiếu kỳ. Ngược lại, Lucy thường rất thích mượn đôi giày của tôi vì cho rằng nó tạo ra cho bạn ấy một chiều cao như ý. Tôi đã từng cảm thấy rất hạnh phúc nếu như tôi không bao giờ phải nhìn thấy đôi giày đó thêm một lần nào nữa.

Cho đến lúc hết giờ học ở trường, chúng tôi đã đi được một quãng khá xa và đã tới được một nơi có những dãy cửa hàng lạ lẫm.

Tôi than thở.

- Mình thật sự cảm thấy rất đói rồi. Cậu có đồng nào trong túi không?

- Mình chỉ có năm xu lẻ mà mẹ mình cho để ăn khoai tây chiên thôi - Lucy do dự nói. - Nhưng từng đó không đủ giúp chúng ta đủ no được. Chắc chúng ta phải xoay thứ gì đó thôi.

Trong cuộc đời mình, tôi chưa từng ăn trộm của ai thứ gì vì vậy cái ý nghĩ phải ăn cắp thứ gì đó để ăn lúc này khiến tôi cảm thấy hoảng sợ. Điều gì sẽ xảy ra nếu như người ta tóm được chúng tôi? Chắc chắn họ sẽ đem chúng tôi trở về nhà và Richard sẽ có một cái cớ hoàn hảo để lại đánh đập tôi thừa sống thiếu chết. Thế nhưng cơn đói đã chiến thắng nỗi sợ hãi của tôi và chúng tôi bước vào một siêu thị nhỏ. Chắc là trông chúng tôi lúc đó có vẻ rất đáng nghi, lượn lờ xung quanh gian hàng khá lâu nên người phụ nữ đứng sau quầy thu ngân đã tổng cổ chúng tôi ra khỏi cửa hàng. Nhưng cũng đúng lúc đó Lucy đã xoay sở để lấy được một cái bánh trong khi tôi chỉ nhắm mắt nhắm mũi vớ bữa thứ đầu tiên rơi vào tầm tay của mình và cuối cùng tôi chỉ lấy được một quả cam bằng nhựa.

- Mình có thể thử đôi giày của cậu không?

Lucy hỏi khi chúng tôi đang ngồi nhai trệu trạo chiếc bánh trên vỉa hè gần đó.

Tôi sung sướng đồng ý, chân tôi đã bắt đầu cảm thấy đau đớn vì phải đi trong đôi giày đó một thời gian quá dài. Chúng tôi cũng đổi cả tất cho nhau nữa, tôi đã đi đôi tất dài có hình những viên đá lửa ở hai bên của Lucy. Sau đó chúng tôi tiếp tục cuộc hành trình. Tôi cảm thấy buồn đi tiểu tiện kinh khủng nhưng xung quanh chẳng có chỗ nào khác ngoài cách ngồi bên vệ đường. Tôi vừa mới chuẩn bị ngồi xuống hành sự thì một người phụ nữ cùng với những đứa con của mình xuất hiện ở khúc quanh. Không còn đủ thời gian để chạy trốn nữa, tôi đành phải trả lời những câu hỏi dường như vô tận của bà về việc bố mẹ chúng tôi đâu và họ có biết chúng tôi đang ở đây không. Tôi nghĩ rằng câu trả lời của tôi không được thuyết phục cho lắm. Cuối cùng bà ta cũng bỏ đi nhưng tôi ngờ rằng bà sẽ gọi điện cho cảnh sát ngay khi bà gặp được một trạm điện thoại.

Chúng tôi tiếp tục cuộc hành trình của mình và khi chúng tôi tới được một cánh đồng rộng mênh mông thì trời trở tối. Lucy bắt đầu nói về khả năng về nhà và nếu quay trở về nhà, Lucy sẽ chẳng có gì phải lo sợ cả. Tôi biết rằng lúc này cha mẹ tôi chắc đã được thông báo về việc chúng tôi biến mất và tôi cũng biết rằng tôi sẽ rơi vào một tình thế cực kỳ rắc rối nếu trở về nhà. Tôi chỉ muốn được tiếp tục đi như thế mãi mãi. Tôi không quan tâm tới việc trời sẽ trở nên tối tăm và lạnh lẽo đến nhường nào. Không gì có thể khiến tôi sợ hãi hơn việc phải bước chân vào cửa nhà mình một lần nữa.

Một vài đứa trẻ lớn hơn chúng tôi đang tan trường và chúng tôi phải đi ngang qua một nhóm bọn chúng. Tất cả đều quay lại nhìn chúng tôi chằm chằm. Tôi đoán chắc trông chúng tôi phải giống những đứa trẻ đang bỏ trốn lắm. Và chúng tôi hầu như không còn mấy cơ hội để tiếp tục con đường tiến tới tự do vì thực tế là chỉ vài giây sau, hai đáng người xuất hiện ở phía cuối con đường chính là hai nhân viên cảnh sát. Một nỗi lo sợ kinh hoàng bủa vây lấy tôi khi tôi nhận ra rằng họ sắp sửa đưa tôi trở về nhà. Tôi thà phải sống trong rừng mãi mãi còn hơn là lại phải chịu một trận đòn nữa. Nhưng tôi có thể khẳng định rằng Lucy thì cảm thấy nhẹ cả người khi cuối cùng

người ta đã tìm thấy bạn ấy trước khi đêm xuống. Hai viên cảnh sát nói rằng chúng tôi đã gây ra những rắc rối và lo lắng cho tất cả mọi người như thế nào và áp tải chúng tôi tới xe của họ .

- Tại sao các cháu lại chạy trốn?

Một trong số họ hỏi khi chúng tôi đang trên đường trở về nhà.

- Bố bạn ấy nói rằng ông ta sẽ giết bạn ấy. Ông ta còn thường xuyên đánh đập bạn ấy. - Lucy đáp.

Đúng lúc tôi nghĩ rằng mọi chuyện không thể trở nên tồi tệ hơn được nữa thì chuyện đó lại xảy ra.

- Có đúng như vậy không? - Viên cảnh sát hỏi.

- Không! - Tôi lắc đầu - Cháu đã nói dối bạn ấy đấy. Điều đó chưa bao giờ xảy ra cả.

Tôi nhìn xuống sàn nhà để tránh ánh mắt của viên cảnh sát và nhận ra rằng chúng tôi vẫn đang trong tình trạng tráo đổi giày tất cho nhau. Chắc chắn tôi sẽ còn gặp nhiều rắc rối hơn nữa nếu tôi quay trở về nhà với tình trạng như thế này.

- Nhanh lên, chúng ta đổi lại thôi! - Tôi thì thầm với Lucy.

Giờ đây tôi lo sợ bị trừng phạt vì việc này hơn là việc tôi sẽ bị trừng phạt vì đã bỏ trốn. Lúc đó, xe đã đến cửa nhà tôi và tôi chỉ có một vài giây nữa để tráo đổi lại giày tất.

Ngay khi vừa mở cửa mẹ đã la mắng. Dường như bà không hề cảm thấy nhẹ lòng vì tôi đã trở về nhà an toàn mà chỉ cảm thấy tức giận vì những gì tôi đã làm. Tôi đang chết cứng vì lạnh vậy mà vẫn toát mồ hôi vì sợ. Khi tôi nghe thấy viên cảnh sát nói với mẹ tôi những gì Lucy đã nói về Richard, rằng ông ta đã đánh đập tôi và dọa sẽ giết tôi, lúc đó tôi biết rằng tôi thật sự sắp gặp rắc rối lớn.

- Lên gác và vào phòng của mày ngay - Mẹ tôi hét lên ngay khi cảnh sát vừa đi khỏi - và hãy đợi ở đó cho tới khi bố mày về để xem ông ấy xử lý mày như thế nào.

Ông ta đã ra ngoài, và chắc hẳn là ra ngoài để tìm tôi. Ý nghĩ đó khiến cho tôi lên giường với trái tim trĩu nặng vì tôi biết điều gì sẽ xảy ra khi ông ta trở về. Tôi không thể nào ngủ được khi nằm đó và lắng nghe tiếng tiếng động rất nhỏ xem ông ta đã trở về nhà hay chưa.

Cuối cùng, ông ta cũng về và tôi có thể nghe thấy tiếng ông ta gầm lên với mẹ như một kẻ điên loạn và sau đó là tiếng chân ông ta chạy huỳnh huých lên gác. Giọng nói của ông ta quá to và chứa đầy sự giận dữ, hung hãn đến nỗi tôi không thể luận ra được ông ta đang nói những gì khi ông ta lôi tuột tôi ra khỏi chăn và bắt đầu dấm dáp tôi, hung dữ và tàn bạo đến nỗi tôi tưởng rằng ông ta đang chuẩn bị giết mình. Sự đau đớn tột tể đến mức lần này tôi thật sự mong rằng mình chết đi cho xong. Trong cơn hoang mang đến tuyệt vọng, tôi còn tè dầm ra quần và làm ướt cả tay ông ta, điều đó khiến cho ông ta đã giận còn giận hơn, đã mạnh tay còn mạnh tay hơn đối với cơ thể đã mềm nhũn của tôi.

Sau sự việc đó, tôi không thể quay trở lại trường trong vòng một tuần liền và đã được mua cho rất nhiều quần áo và đồ chơi mới vì thế tôi biết chắc rằng những vết bầm tím trên người tôi phải tệ hại lắm. Họ luôn luôn bắt tôi nghỉ học bất cứ khi nào họ thấy rằng các thầy, cô giáo trong trường có thể phát hiện ra những điều họ đã hành hạ tôi ở nhà.

Chương 2

Tra tấn và bạo hành có thể dễ dàng biến thành những thói quen thường nhật. Richard có thể biến việc khạc nhổ vào đồ ăn của tôi thành một trò đùa, ông ta cũng có thể gọi tôi là một "con nô lệ Pakistan", và tất nhiên, ông ta cũng vờ như đây chỉ là một cách bông đùa và tôi phải vờ như mình không hề bận tâm đến điều đó. Nếu không, tôi sẽ trở thành kẻ không biết hưởng ứng những lời bông đùa và sẽ lại bị đánh vì không có khiếu hài hước.

Richard không bao giờ che giấu việc ông ta căm ghét tất cả những người da đen và những người châu Á. Và vì tôi có một mái tóc màu đen cùng nước da màu ô liu nên tôi cũng được xếp vào hạng khác, một người ngoài rìa so với tất cả các thành viên khác trong gia đình, một người mà ông ta có thể đối xử theo cách mà ông ta muốn.

Ông ta sẽ bảo tôi phải ngồi trên sàn nhà bởi vì tôi là một con nô lệ Pakistan trong khi tất cả mọi người được ngồi trong những chiếc ghế bành thoải mái, êm ái hoặc trên ghế sofa. Ngay khi tôi vừa ngồi xuống, ông ta sẽ búng ngón tay.

- Này con nô lệ Pakistan, làm cho ta và mẹ mày một tách trà.

- Này con nô lệ Pakistan, lau giày cho ta.

- Này con nô lệ Pakistan, lấy quần áo đã giặt ra.

- Này con nô lệ Pakistan, cho quần áo bẩn vào.

Những lời đó sẽ được nói ra như thể đây chỉ là một trò chơi nhưng tôi biết rằng tôi cần phải tuân theo những mệnh lệnh đó với một nụ cười tươi tỉnh nếu như tôi không muốn ăn một trận đòn vì tội đã làm hỏng một trò vui. Ngay khi tôi vừa quay trở lại phòng khách với chén trà, Richard sẽ khúc

khích cười với những đứa em tôi, khuyến khích chúng búng ngón tay giống như ông ta và ra những mệnh lệnh cho tôi. Ông ta sẽ nói với chúng:

- Hãy bảo nó làm những gì các con muốn.

Và bọn trẻ sẽ cười lớn, coi đó như một trò chơi mà ông ta đã vờ như vậy. Nhưng tôi cũng vẫn phải thực hiện những gì chúng yêu cầu nếu không thì tôi sẽ bị buộc tội là không biết tham gia vào những trò vui và sẽ lại bị trừng phạt vì tôi là một con lừa ngu ngốc, ử dột.

"Trò đùa" này tiếp diễn trong vòng một năm. Tôi không trách những cậu em trai cùng mẹ khác cha - chúng không biết gì hơn và chúng cũng sốt sắng thực hiện những gì bị sai bảo giống như tôi vậy. Nếu như vị trí giữa tôi và chúng có được trao đổi đi chẳng nữa thì tôi cũng sẽ làm như những gì mình được bảo để tránh những trận đòn đau. Khi Richard quăng chúng tôi từ bức tường này sang bức tường khác, đâm đá chúng tôi, có vẻ như ông ta chẳng hề quan tâm xem ông ta có thể sẽ gây ra những thương tổn gì. Giống như là có một tấm cửa sắt đã sập xuống trong não ông ta và ông ta đã mất hết mọi suy nghĩ cũng như lý trí. Và chắc chắn không ai muốn mình sẽ là người gánh chịu hậu quả cuối cùng của những cơn bùng phát như vậy.

Tuy nhiên, nhiều lúc ông ta hoàn toàn kiểm soát được những gì mình đang làm và sự ác tâm, hiểm độc của ông ta không thể bào chữa được bằng tâm trạng thường phải châm thuốc cho ông ta ngay từ khi tôi còn rất nhỏ. Ông ta cũng bắt những đứa em trai của tôi làm đều đó nhưng chúng chỉ cần đưa điều thuốc vào ngọn lửa hoặc vào cái nồi trên bếp để điều thuốc dần dần bắt lửa trong khi tôi bị ép phải quỳ hấn xuống, thổi phù phù để châm thuốc nhanh hơn.

Richard nghĩ rằng chúng tôi cần được dạy cách rít thuốc, đặc biệt là các em trai tôi. Thỉnh thoảng, ông ta bắt chúng hút hấn một điếu xì gà trong khi ông ra và mẹ nhìn chúng cười sặc sụa và nhận xét rằng chúng thật đáng yêu khi mặt chúng tái xám và ho dữ dội như thể chúng đang bị sặc.

Khi em trai tôi, Dan, được hai hay ba tuổi, họ bắt nó châm thuốc và hít hơi thuốc vào. Nó bắt đầu sặc thuốc, người đỏ lựng lên rồi chuyển dần sang tím tái. Sau một lát, những tràng cười của họ biến thành bi kịch và họ bắt đầu

hét lên, lay cho Dan thở và đâm mạnh vào lưng nó. Richard cầm lấy hai cổ chân Dan dốc ngược lên và tét vào mông nó giống như người ta vẫn làm với những đứa trẻ sơ sinh bị ngạt, hét bảo tôi đi lấy cho ông ta ít nước lạnh.

Việc châm thuốc thường xuyên khiến cho tôi trở nên thèm thuốc khi mới mười một, mười hai tuổi nhưng tôi biết rằng nếu Richard phát hiện ra là tôi đã bắt đầu nghiện thói quen đó, ông ta sẽ tìm cách này hay cách khác để biến nó thành một trò tra tấn, vì vậy tôi cố gắng giữ bí mật đó cho riêng mình, chừng nào tôi còn có thể.

Khi mười ba tuổi, tôi được tham gia vào một chuyến đi Bỉ của trường tổ chức do ông ngoại tôi trang trí chi phí. Chắc là tôi đã mang vài điếu thuốc lá trở về nhà. Tối hôm sau, mẹ tôi đến uống trà với một vài người bạn ở con phố đối diện, để lại tôi ở nhà với Richard.

- Mà đang hút thuốc có phải không - ông ta đột ngột hỏi ngay khi chúng tôi còn lại một mình với nhau.

- Không - Tôi trả lời và trong đầu tự hỏi không biết chuyện vì sẽ xảy ra tiếp theo đây.

- Mà có hút. - Ông ta nói, trấn áp ngay lời phản bác của tôi. - Đây là những điếu thuốc lá. Một là mà hút hai là mà phải ăn chúng trừ khi mà nói cho tao biết sự thật.

Tôi cầm lấy điếu thuốc, châm lên và hút ngay trước mặt ông ta.

- Hít thật sâu vào - ông ta ra lệnh. - Tao không muốn lãng phí tiền của khi mua điếu thuốc chết tiệt đó cho mà nếu mà không có ý định hút triệt để.

Khi tôi đã chứng minh cho ông ta rằng tôi có thể hít sâu và hút thuốc một cách triệt để, ông ta đưa cho tôi một bao thuốc mười điếu. Tôi mang thẳng lên phòng. Lúc mẹ tôi trở về nhà, tôi đang ngả người trên giường và sẵn sàng hút thuốc.

- Ô, chào mẹ! - Tôi vui vẻ nói.

- Mà đang làm gì vậy? - Bà hỏi , rõ ràng là bà đang rất hoảng sợ với cảnh đó.

- Con đang hút thuốc. Mọi chuyện ổn cả. Cha nói là con có thể hút.

Tôi đoán rằng họ cũng chẳng mấy lo lắng về điều này bởi vì họ cho rằng nếu như tôi cũng nghiện thuốc thì họ sẽ có thể lấy thuốc của tôi khi họ hết.

Để bắt đầu âm mưu đó, Richard cho tôi một lựa chọn: Tôi sẽ có tiền để mua kẹo mỗi ngày, hoặc tôi có thể dùng số tiền đó để mua thuốc lá. Tôi đã chọn thuốc lá và liên tiếp vài buổi sáng sau, tôi đều thấy có một bao thuốc lá mười điếu đang chờ tôi trên bệ đồng của lò sưởi. Nhưng chẳng bao lâu sau, một bao co lại thành một hay hai điếu.

Xung quanh ngôi nhà có cơ man nào là đồ bằng đồng: một chú ngựa bằng đồng treo trên tường, những đồ trang trí bằng đồng treo khắp nơi - và tất cả những đồ đồng đó đều được đánh bóng thường xuyên . Mẹ và Richard còn có cả bức tượng hai người lính bằng đồng rất to và rất nặng nhưng ông ta đã tống khứ chúng đi bởi vì mẹ thường dùng chúng để tự vệ mỗi khi ông ta đánh mẹ.

- Cô sắp sửa giết tôi rồi đấy! - Ông ta thường kêu lên bất cứ khi nào mẹ dùng chúng phang vào ông ta.

Ngoài việc phải dọn dẹp ngôi nhà từ trên xuống dưới vài lần mỗi ngày, tôi và các em trai còn phải lau chùi giày dép và ủng, những công việc này cũng phải được làm một cách cẩn thận. Mọi thứ phải bóng loáng, không một vết bụi. Richard luôn khẳng khẳng bắt tôi phải làm cho giường ngủ của tôi giống như bốn góc trong bệnh viện, phải chính xác là chín mươi độ. Tôi không hề biết chín mươi độ nghĩa là gì nhưng ông ta vẫn luôn cảnh báo với tôi rằng ông ta sẽ lên kiểm tra nơi đó. Nếu có khi nào tôi dám phàn nàn với mẹ, ông ta lại nói với mẹ rằng đó chỉ trò đùa và rằng tôi là một con lừa ngu ngốc khi tin vào những lời ông ta nói, nhưng khi chỉ còn lại tôi với ông ta thì ông ta quả thật trở nên đáng sợ, nguy hiểm. Nếu như tôi làm không đúng những gì Richard yêu cầu tôi sẽ bị đánh hoặc phải chịu một hình phạt.

Bất kỳ công việc nào, dù là nhỏ nhất, mà ông ta bắt tôi phải làm, tôi đều cố gắng hết sức mình. Nhưng dường như không bao giờ là đủ cả. Với bất cứ một việc gì, tôi càng cố gắng để làm hài lòng ông ta bao nhiêu thì ông ta càng muốn thúc ép tôi, như thể chỉ để chứng tỏ rằng ông ta làm thế để gây ra những đau đớn cho tôi và như thể cho tôi thấy rằng tôi chỉ được sống là vì ông ta đã chọn con đường không giết tôi.

Chắc hẳn cái ý nghĩ phải làm tổn thương tôi luôn luôn thôi thúc trong tâm trí ông ta, sự thôi thúc muốn chứng tỏ quyền lực. Một trong những trò hành hạ thích thú nhất của ông ta, trò mà hầu như bao giờ cũng bắt đầu ngay sau khi tôi đi học về là làm tôi chết ngạt trên giường bằng chiếc gối trong phòng tôi hoặc bằng chiếc gối ông ta lấy sang từ phòng ông ta. Richard thường ấn chặt cái gối xuống mặt tôi, chặt tới nỗi tôi có cảm tưởng như ông ta ngồi hẳn lên đó với tất cả sức nặng trên cơ thể mình, mặc dù thực ra ông ta hoàn toàn chỉ dùng tay mà thôi. Khi ông ta bị kích động, hứng thú hay giận dữ, ông ta trở nên rất khoẻ.

Vài lần đầu tiên khi trò tra tấn đó diễn ra, tôi không thể ngăn mình thét lên khi tôi cố gắng đấu tranh để có được một chút không khí để thở nhưng tôi nhanh chóng nhận ra rằng nỗ lực đó chỉ càng khiến cho tình hình trở nên tồi tệ hơn mà thôi; bởi vì tôi phải sử dụng hết phần không khí ít ỏi còn lại trong lá phổi. Hơn nữa, không ai có thể nghe thấy tiếng thét của tôi sau lớp gối dày. Tôi thường vùng vẫy trong hoảng loạn, cố gắng để thoát ra nhưng chẳng có hy vọng nào trừ khi ông ta muốn tha cho tôi.

Cuối cùng, khi bỏ cái gối ra, ông ta sẽ véo thật đau vào mặt tôi và nói:

- Tao cảm thù mày - Mặt ông ta gần như dí sát vào mặt tôi. - Tất cả mọi người đều cảm ghét mày.

Sau đó, ông ta sẽ đánh tôi vài cái rồi lại ấn cái gối xuống đầu tôi một lần nữa.

Lần duy nhất ông ta để cho tôi có chút không khí để thở là khi ông ta tưởng rằng tôi đã chết. Ông ta đã kiểm tra bằng cách cầm lấy cánh tay tôi giơ lên rồi thả rơi tự do vì vậy tôi nhanh chóng học được cách mềm rũ ra đúng lúc.

Nhưng cũng chẳng bao lâu, ông ta đã phát hiện ra điều đó và ông ta còn trở nên cuồng nộ hơn.

Tôi thường trở nên hết sức hoảng loạn dưới những chiếc gối tới nỗi tôi tè cả ra quần và điều này khiến cho ông ta càng trở nên giận dữ. Ông ta dúm mặt tôi xuống chỗ tôi vừa tè ra như một con chó con, chà xát tấm đệm ướt vào da mặt tôi một cách thô bạo để dạy cho tôi một bài học. Ông ta cũng sẽ nói với mẹ tôi rằng tôi đã tè dầm ra giường và đó là lý do tại sao ông ta lại nổi giận với tôi. Thế là ngay cả bà cũng sẽ quát mắng tôi. Đôi lúc, nếu mẹ tôi ra ngoài, ông ta sẽ nói rằng ông ta cho tôi uống nước và tôi đã làm đổ nước ra quần áo. Đó là lý do tại sao tôi lại mặc bộ đồ khác lúc bà trở về nhà. Và cách giải thích đó lại cho ông ta một cái cớ khác để đánh đập tôi, quát tháo giận dữ và cuối cùng ông ta lặp lại tất cả trò tra tấn của mình từ đầu.

Vì trò làm tôi nghẹt thở hầu như đêm nào cũng diễn ra nên tôi đã nghĩ ra một cách khác để làm cho sự tra tấn này bớt khủng khiếp hơn. Tôi thường nằm nghiêng một bên khi tôi nghe thấy tiếng bước chân Richard lên cầu thang, tôi đã nhận ra rằng khi nằm ở tư thế này, tôi có thể thở được dễ dàng hơn và tôi có thể hít được nhiều không khí vào phổi hơn khi nằm úp mặt xuống giường. Vì vậy tôi thường nằm nghiêng, đôi khi tôi oặt sẵn một cái gối lên đầu để chờ đợi cuộc tấn công của ông ta. Nhưng sau đó Richard cũng phát hiện ra trò của tôi, vì thế ông ta đặt thêm một cái gối nữa dưới đầu tôi, vì vậy tôi chẳng có cách nào để thoát thân cả. Việc duy nhất tôi có thể làm là cố gắng nằm im thín thít và thở thật nhẹ nhàng. Một cách bản năng, tôi khám phá ra rằng nếu tôi nằm im, ông ta sẽ bớt hứng thú hơn và thường thì ông ta sẽ nhanh chóng cảm thấy nhàm chán. Đã có lúc tôi mong rằng ông ta cứ giết chết tôi đi, nhưng ông ta quá xảo quyệt đã không làm thế, và ông ta luôn luôn nhắc chiếc gối ra đúng vào phút cuối cùng.

Mọi việc còn tồi tệ hơn khi mẹ tôi có việc ra ngoài. Nhưng cũng có lúc, ông ta thực hiện công việc tra tấn tôi ngay cả khi mẹ tôi ở dưới nhà. Hơn nữa còn có những cách tra tấn, mà ông ta thường thích gọi là "trò chơi", ông ta luôn luôn rất sung sướng nếu được thực hiện dù cho có bất cứ ai khác xung quanh. Ví dụ có khi ông ta bắt tôi bẻ cong ngón cái xuống càng sâu càng tốt cho tới khi tôi kêu lên vì đau đớn. Đó là một trong những việc mà ông ta làm để gây cười: Một trò khác là bắt tôi xoè những ngón tay trên mặt bàn bằng gỗ để ông ta đâm những con dao làm bếp sắc nhọn vào khoảng trống

giữa những ngón tay với tốc độ ngày một nhanh chỉ để thể hiện sự chính xác cùng phản xạ nhanh của mình. Một lần ông ta đẩy trò này lên một mức độ cao hơn. ông ta ném một cái cạo sơn về phía chân tôi và nó đâm phập xuống sàn nhà giữa hai ngón chân tôi.

Nếu mẹ tôi có ở nhà, ông ta sẽ để tôi được ở một mình sau trò làm nghẹt thở bằng gối nhưng nếu bà không có ở nhà thì đó sẽ chỉ là trò bắt đầu cho màn giải trí buổi đêm.

Sau khi đã chán trò chơi với chiếc gối, ông ta sẽ bảo tôi: "Lại đây?" và tôi sẽ phải ngoan ngoãn bước ra hành lang, trong đầu biết chắc điều gì sắp xảy ra.

Nghi lễ này trong nhiều năm liền hầu như không mấy thay đổi. Ông ta sẽ cởi khoá quần và ngã người xuống những bậc thang trên cùng.

- Liếm móng tao.

Ông ta ra lệnh cho tôi và tôi miễn cưỡng bước tới gần. Tôi thường bắt đầu liếm, hy vọng rằng ông ta sẽ tha cho tôi sau khi tôi thực hiện nhiệm vụ đó. Đối với tôi điều đó thật tồi tệ, nhưng như thế đối với ông ta vẫn là chưa đủ.

- Liếm vào giữa.

Ông ta gầm gừ một cách giận dữ và tôi đành phải thực hiện mệnh lệnh đó dù cho tôi có cảm thấy kinh tởm và nhục nhã đến nhường nào đi chăng nữa. Sau đó, ông ta buộc tôi phải thọc ngón tay vào càng sâu càng tốt. Tôi đoán rằng ngón tay tôi không đủ lớn để có thể chạm tới bất cứ nơi nào mà ông ta muốn tôi phải chạm tới bởi vì cuối cùng ông ta cũng thường tự mình làm lấy việc đó.

Những đêm kinh hoàng luôn luôn kết thúc bằng việc ông ta làm tình bằng lời với tôi và bắt tôi thủ dâm cho ông ta. Nếu như mẹ tôi đi vắng cả đêm hôm đó, ông ta sẽ tiếp diễn "trò chơi" của mình trong vòng nhiều giờ liền. Đôi khi, ông ta muốn tôi vuốt ve và xoa móng cho ông ta đồng thời bảo rằng ông ta là một đứa trẻ hư. Đôi khi ông ta bắt tôi phải chống móng lên,

hai tay hai chân duỗi thẳng, chống xuống đất và ông ta mân mê dương vật của mình quanh âm hộ và hậu môn tôi, sau đó ấn sâu vào hậu môn.

Sức nặng của ông ta khiến cho tôi phải chùn người lại mặc dù tôi đã cố gắng không làm như vậy, vì đó là điều ông ta không hài lòng. Vì vậy ông ta thường đưa tôi xuống nhà, tới chiếc ghế sofa và tôi không thể nào cử động được nữa. Nhiều lúc ông ta đặt tôi nằm trong lòng ông ta, quần lót của tôi tụt xuống hoặc được cởi bỏ hoàn toàn sau đó ông ta té, cắn, hôn và vầy vò tôi.

- Tao không thể chịu được khi phải nhìn vào cái khuôn mặt chó má, xấu xí của mày.

Ông ta thường bảo tôi như thế và tôi sẽ phải cong người xuống, mặt tôi gí sát vào mông ông ta và hai tay tôi đưa vào giữa hai chân ông ta để thủ dâm cho ông ta. Hoặc ông ta sẽ đặt tôi ngồi trong lòng vịn người tôi quay lại, rồi bảo tôi cứ liên tục cử động.

Khi ông ta thả những lời kích động bản thiêu, tôi thông thường cố gắng để tâm trí mình thoát khỏi thể xác, cố gắng để trí óc bận bịu bằng cách đếm tất cả mọi thứ xung quanh như những hình vẽ trên những tấm giấy dán tường hay những con số trên chiếc đồng hồ điện tử ở chiếc đầu video. Nếu tivi vẫn còn bật, tôi sẽ nhắm mắt và đánh vần lại những gì phát ra trong tivi đồng thời đọc thầm từng chữ trong đầu. Nói chung là tôi sẽ làm bất cứ điều gì miễn là chúng có thể giúp tâm trí tôi thật bận rộn và nhờ đó tôi không phải nghĩ về những gì ông ta đang làm với tôi. Đôi khi ông ta phải quát tôi thật to để tôi nhắc người lên xuống đều đặn hay nắm lấy tóc ông ta khi ông ta tự thủ dâm.

Nếu các em trai của tôi vẫn còn trên gác, chúng sẽ biết rằng tốt hơn hết là không nên ra ngoài vì bất cứ lý do gì. Có Chúa mới biết chúng đã nghe được những gì và hiểu được chừng nào về những tiếng động về đêm phát ra sau cánh cửa đóng chặt.

Mặc dù Richard đánh lộn với tất cả những người có quan hệ với mình bắt nạt mọi người bất kể tuổi tác hay giới tính của họ, tôi cũng không nghĩ rằng có ai đó có thể tưởng tượng ra ông ta đã suy đồi trong giới tính tới mức như

ông ta đã làm với tôi . Tất cả mọi hàng xóm trong khu vực nhà tôi sống đều ghét ông ta và họ cũng chẳng mấy thích thú với cái cách xử sự của mẹ tôi. Suốt cả ngày tôi thường bị phái ra ngoài, gõ cửa từng nhà và xin xỏ điều thuốc, gói chè, bột giặt hoặc bất kỳ thứ gì mà bà cần nhưng không muốn phải đi mua bằng tiền.

Những người hàng xóm chắc hẳn đã có thể trông thấy tôi bước từ cửa nhà này qua cửa nhà khác. Tôi dám chắc rằng đã có lúc họ giả vờ như không có nhà để lờ có tiếng gõ cửa của tôi. Khi tôi quay trở lại tới lần thứ năm để xin xỏ cái này cái kia, họ chỉ còn biết thốt lên:

- Ôi, Janey!

Tất cả bọn họ đều biết rằng bất cứ thứ gì mà họ cho chúng tôi mượn đều không bao giờ trở lại cả.

Mặc dù đã phải chi đến cả gia tài để chăm sóc, gìn giữ ngôi nhà nhưng tôi chưa bao giờ thấy Richard và mẹ tôi có đủ tiền để chi tiêu cho những nhu cầu thiết yếu của cuộc sống. Mẹ tôi luôn luôn mua những cuộn giấy vệ sinh rẻ tiền vào thứ hai khi bà nhận được tấm séc chuyển khoản nhưng với bảy người trong một gia đình thì sang tới thứ ba, giấy vệ sinh đã hết sạch và chúng tôi đành phải xé giấy báo để sử dụng trong những ngày còn lại. Tôi đã tập cho mình được một thói quen là phải nhặt đầy túi những tờ giấy ăn bất cứ khi nào tôi có cơ hội . Một lần , tôi ăn trộm những cuộn giấy vệ sinh ở trường và thế là mẹ tôi bảo tôi phải lấy thêm nữa nhưng tôi đã bịa ra một vài lí do để tôi không thể nào làm thế được. Bất cứ khi nào tôi ra khỏi nhà, mẹ tôi thường nói:

- Cố lấy thêm mấy cuộn giấy vệ sinh nữa nhé.

Tôi không thể hiểu được tại sao bà và Richard có thể xoay đủ tiền để hút thuốc và ăn đồ ăn McDonald, đồ ăn Trung Quốc và những món ăn Ấn Độ nhưng lại không thể mua được những thứ tối thiểu phục vụ cho nhu cầu thiết yếu trong gia đình.

Đôi khi, nếu như mẹ tôi hết thuốc lá mà tấm séc chuyển khoản vẫn chưa đến ngày lĩnh, tôi sẽ phải ra ngoài cùng với một trong những đứa em trai và

tìm kiếm trên vỉa hè những mẩu thuốc lá thừa. Sau đó, bà sẽ lấy ruột bên trong vỏ thuốc ra, cuộn lại thành một điếu thuốc mới. Tôi phải giữ bí mật không cho Richard biết vì ông ta sẽ phát điên lên nếu như ông ta biết được rằng chúng tôi đã chường mặt ra trước bàn dân thiên hạ trong bộ dạng như thế. Tôi cảm thấy rất xấu hổ với bạn bè về điều này và tôi luôn nói với họ rằng chúng tôi đang nhặt sỏi nhưng họ đều biết chắc chắn là chúng tôi đang tìm kiếm thứ gì. Nhưng họ cũng luôn hết sức tử tế đối với tôi. Tôi nghĩ rằng họ cảm thấy thương hại cho tôi khi phải sống với Richard.

Tất cả mọi người đều biết rằng Richard không hề làm việc trong nhiều năm rồi. Sau đó, ông ta bắt đầu làm ca với công việc của một người lái xe tải nhỏ. Tuy nhiên, ông ta vẫn không muốn mất món tiền trợ cấp thương tật mà ông ta nhận được nhờ cái chân khập khễnh của mình cho nên công việc ông ta đang làm được giữ bí mật một cách tuyệt đối. Bất cứ khi nào trở về nhà ông ta cũng tháo chiếc ăng ten trên nóc xe để lắp vào chiếc đài radio. Thậm chí đôi khi ông ta còn sử dụng câu gây chống đặc biệt là khi ông ta để ý thấy có một chiếc xe lạ đậu trên phố và nghĩ rằng những nhân viên xã hội đang theo dõi ông ta. Nếu họ thật sự đang theo dõi ông ta, họ sẽ thấy ông ta hoặc là đang sửa sang lại nhà kho, hoặc là đang nghỉ ngơi trên hàng hiên hoặc là đang dọn dẹp nhà cửa với vẻ hết sức hiền lành và ồm yếu chứ chưa nói đến việc có thể làm tổn thương đến ai đó khi họ làm cho ông ta bực mình.

Chúng tôi luôn luôn được chỉ thị hết sức nghiêm khắc rằng phải nói dối với bất kỳ ai hỏi han về ông ta và phải hành động như thể ông ta là một người rất đáng thương. Bạn bè tôi vẫn thường nói với tôi rằng ai cũng biết ông ta chẳng phải là người tốt đẹp gì nhưng không ai muốn công khai buộc tội trước mặt ông ta cả.

Ông ta thậm chí còn định lắp cả tay vịn trong phòng tắm để chứng minh tình trạng thương tật của mình ở cấp độ cao hơn và nhờ đó ông ta sẽ nhận được khoản tiền trợ cấp nhiều hơn.

- Tao ghét phải có những thứ xấu xí chết tiệt này trong nhà.

Ông ta thường than thở như thế nhưng lại sẵn sàng làm bất cứ điều gì miễn là điều đó có thể dễ dàng đem lại cho ông ta dù chỉ là một chút tiền nhỏ.

Hàng ngày tôi thường xuyên phải lui tới những cửa hàng hay gõ cửa nhà hàng xóm và luôn luôn được cử đi vào những giờ nhạy cảm bởi vậy tôi cũng luôn luôn được giới hạn một khoảng thời gian nhất định để thực hiện nhiệm vụ của mình và đảm bảo rằng tôi sẽ không đi nhầm đường hay gặp gỡ bạn bè hoặc chơi đùa với những đứa trẻ đang tụ tập bên bãi đỗ xe cách nhà có vài bước chân. Tuy nhiên, đôi khi, mọi thứ cũng không được như người ta tính toán. Ví dụ, một lần, khi tôi vẫn còn rất nhỏ, tôi phải đi mua thuốc cho Richard cùng một số thứ khác.

- Đừng có mà đi lâu quá đấy. - Ông ta cảnh báo và tôi cũng có thể nhận thấy rằng tâm trạng ông ta không được vui vẻ cho lắm.

Tôi vội vã chạy xuống đường và đến cửa hàng trong một khoảng thời gian kỷ lục nhưng những người bán hàng sau quầy thu ngân nhất định không chịu bán thuốc lá cho tôi và tôi biết rằng mình sẽ lại phải đứng chờ ở ngoài cửa như thường lệ và nhờ một vị khách nào đó mua giùm. Đôi khi việc này cũng hết sức mất thời gian vì hầu hết mọi người đều từ chối. Ngày hôm đó, hình như tôi đã phải chờ tới hàng tiếng đồng hồ và tôi đã bắt đầu bồn chồn, lo lắng. Nếu tôi trở về nhà mà không có những thứ đồ cần mua, tôi sẽ gặp rắc rối, nhưng nếu như tôi đi quá lâu, Richard cũng sẽ nghĩ rằng tôi đã la cà và chơi đùa với bạn bè, không nghe lời ông ta. Về nhà, chắc chắn tôi không thể nào tránh khỏi ít nhất là một cái tát.

Cuối cùng một người đàn ông sống ở đối diện nhà chúng tôi cũng bước tới và tôi đã cầu xin ông ta giúp tôi đồng thời khẳng định rằng tôi mua thuốc này cho cha mẹ mình. Có vẻ như ông ta tin tôi. Ông ta đã mua hộ thuốc lá và hỏi tôi liệu tôi có muốn có nhờ xe về nhà không. Chúng tôi vẫn thường được nhắc nhở là không được đi nhờ xe của những người lạ nhưng người đàn ông này tôi vẫn thường chơi với con gái ông ấy và tôi biết vợ ông. Có vẻ như chẳng có gì nguy hiểm ở đây cả. Vả lại, tôi đang rất muốn trở về nhà càng nhanh càng tốt với hy vọng sẽ tránh được một sự trừng phạt vì vậy tôi đã đồng ý với đề nghị của ông ấy. Tôi nghĩ rằng ông ấy sẽ dừng lại ở bên đỗ xe nằm ở khúc quanh cuối con đường và cha dượng tôi sẽ không thể nhìn thấy tôi bước ra khỏi chiếc xe. Thế nhưng, trước sự kinh hoàng của tôi, người hàng xóm, có lẽ ông đã nghĩ rằng mình đang giúp đỡ tôi, đã thả tôi xuống ngay trước cửa nhà. Khi tôi vừa mới bước vào, Richard đã trở nên giận dữ, quát tháo và gào thét, đánh vào đầu, đá vào mông tôi.

- Con xin lỗi, con xin lỗi.

Tôi liên tục nhắc đi nhắc lại lời xin lỗi nhưng điều đó cũng không thể khiến cho ông ta dừng tay.

Ông ta ra lệnh:

- Đứng quay mặt vào tường kia và duỗi thẳng hai tay ra.

Lúc đó trong nhà không có một ai để có thể can thiệp giúp tôi cả. Tôi làm như ông ta bảo, hoảng sợ vì không biết ông ta đang nung nấu trò tra tấn nào trong đầu của tôi, tôi sợ đến nỗi không dám nhúc nhích gì cả. Vì vậy, khi ông ta tung ra nắm đấm tôi không dám né tránh và hứng trọn quả đấm dữ dội vào giữa mặt.

- Mày đáng bị như thế. Đừng bao giờ đặt chân lên xe của bất kỳ ai nữa nghe chưa.

Ông ta thét lên và cuối cùng cũng hài lòng vì đã dạy được cho tôi một bài học.

Khi những đứa em trai của tôi lớn hơn một chút, nhiệm vụ của tôi đối với chúng càng tăng lên bội phần. Tôi cũng không quan tâm lắm với điều đó vì khi chúng còn nhỏ, tôi thực sự rất thương yêu chúng và chúng cũng đáp lại tình cảm của tôi. Những cậu bé con suốt ngày gọi tôi là "Mẹ" và điều đó khiến tôi bật cười. Tôi rất thích chúng gọi tôi như vậy, nó khiến cho tôi có cảm giác như chúng cũng cảm thấy biết ơn đối với những gì tôi đã làm cho chúng.

Richard luôn luôn muốn có thêm đứa con nữa bởi vì ông ta muốn có một đứa con gái, một đứa con đẻ của mình. Ngay cả khi mẹ tôi trở nên ốm yếu và phải cắt một quả thận, ông ta vẫn khẳng khẳng muốn điều đó và họ lại tiếp tục cố gắng.

Khi tôi đã có thể chăm lo cho những đứa em trai, đánh thức chúng dậy và lo bữa sáng cho chúng thì mẹ tôi và Richard thường nán lại trên giường rất

muộn. Tôi luôn luôn đến trường với vô số kim băng còn găm lại trên quần áo vì tôi phải thay tã lót cho bọn trẻ.

Nếu các em tôi thức dậy sớm, chúng sẽ vào phòng tôi. Tất cả chúng tôi đều rất sợ sẽ gây ồn ào và quấy rầy giấc ngủ của người lớn. Để bày trò cho chúng và giữ cho chúng yên lặng cho tới giờ ăn sáng, tôi thường xếp chúng ngồi thành hàng và cho chúng mặc quần áo của tôi, làm tóc cho chúng giống như thể chúng là những con búp bê của tôi vậy. Chúng rất thích điều đó nhưng nếu Richard phát hiện ra ông ta sẽ lập tức nổi điên lên và nói rằng tôi đang biến bọn trẻ thành một lũ ảo lả đồng tính.

Nếu mẹ tôi đã trở dậy thì "Git ngu ngốc" sẽ vẫn nằm trên giường và tôi sẽ được gọi tới để mang trà cho ông ta. Mỗi chuyến đi như vậy, tôi đều phải "giúp ông ta một việc nho nhỏ". Ông ta sẽ bắt tôi bước lại gần bên giường kéo váy tôi lên và vật mạnh quần lót của tôi xuống để ông ta có thể chạm vào tôi. Sau đó, tôi sẽ phải chơi đùa với "ngón cái" của ông ta dưới tấm chăn vài phút cho tới khi mẹ tôi gọi tôi xuống nhà.

- Mang lên đây cho tao điều thuốc.

Ông ta nói to khi tôi đã ra tới cửa và điều tương tự lại lặp lại khi tôi quay trở lên phòng. Ông ta luôn luôn đòi uống tới hai cốc trà trước khi ra khỏi giường và hai cốc trà đó phải do tôi mang lên.

Nhiều năm trôi qua, tất cả mọi thành viên trong gia đình chúng tôi đều tâm sự với nhau rằng chúng tôi căm ghét Richard đến nhường nào nhưng không bao giờ chúng tôi để ông ta nghe thấy những lời đó. Mẹ tôi thường nói với chúng tôi là bà chỉ chờ đến lúc những đứa em trai của tôi học xong thì tất cả chúng tôi sẽ bỏ trốn. Nhiều lần, khi ông ta đánh mẹ tôi, bà nói với tôi rằng một khi những đứa em trai của tôi khôn lớn, chúng sẽ giúp bà chống lại ông ta.

Một vài lần hiếm hoi, mẹ tôi đã thu hết can đảm, từ bỏ ông ta, và đưa chúng tôi cùng đi như một đàn gà con theo sau mẹ. Nhưng ông ta luôn luôn làm bất kỳ điều gì có thể để níu kéo bà trở lại mà không cần quan tâm xem ai đang chứng kiến sự việc đó.

Một lần, ông ta lái xe đi tìm bà. Khi ông ta tiến đến gần, ông ta vặn cửa kính xe hơi xuống và đánh xe chậm chậm bên cạnh trong khi mẹ tôi vẫn nhìn thẳng về phía trước, vờ như không nhìn thấy ông ta.

- Chết tiệt, vào xe ngay? - Ông ta ra lệnh.

- Biến đi! - Mẹ tôi đáp lại.

Không nói thêm một lời nào nữa, ông ta vói tay qua cửa xe và tóm lấy tóc mẹ tôi sau đó lùi xe trở về nhà và đương nhiên là vẫn kéo tóc lỗi mẹ tôi theo mà không hề quan tâm tới sự nguy hiểm của hành động đó cũng như nhằm ai đang quan sát chúng tôi.

Đôi lúc ông ta đóng kịch một cách lâm ly thống thiết và giả vờ như không nhớ là ông ta đã uống thuốc hay chưa. Ông ta thường phải uống thuốc vì những cơn đau nổi cái chân thương tật, hình như để trấn áp thần kinh mặc dù không ai biết được thực hư thế nào. Richard thường phải tới bệnh viện và tôi phải đi theo ông ta để học cách cho ông ta uống thuốc đúng giờ và học cách châm những chiếc kim vào sau lưng ông ta. Richard biết rằng tôi quá sợ ông ta và sẽ không bao giờ dám có ý nghĩ dám hại ông ta bằng những chiếc kim đó.

Việc phải chịu đau đớn thường khiến ông ta cáu kỉnh và bực dọc.

- Ta đã uống thuốc chưa nhỉ? - Ông ta rên rỉ.

- Chưa! - Một trong số chúng tôi sẽ nói dối như vậy - Con nghĩ rằng cha chưa uống thuốc đâu.

- Con đưa cho ông ta đi. Có thể chúng sẽ giúp kết liễu đời ông ta.

Mẹ tôi sẽ thì thầm với tôi khi chúng tôi đã sang tới một phòng khác.

- Không, mẹ làm đi. - Tôi thì thầm đáp lại.

Nhưng thực ra Richard chỉ giả vờ mà thôi. Bất cứ khi nào một trong số

chúng tôi lấy được can đảm để đưa cho ông ta quá liều cần thiết, Richard sẽ trở nên trầm ngâm và nói như thể những ý nghĩ đó vừa mới thoáng qua trong đầu:

- Con biết không, ta nghĩ là ta đã uống thuốc rồi.

Richard dường như bị thôi thúc phải đánh nhau với mọi người không cần biết họ là họ hàng, hàng xóm hay chỉ là một người lạ mặt trên đường. Tôi không bao giờ hiểu được tại sao ông ta lại thích cư xử như vậy với mọi người. Ông ta thường chỉ đưa ra một lý do ăn vạ trời ơi đất hỡi nào đó để thể hiện sức mạnh vượt trội của mình. Ông ta có kẻ thù ở khắp nơi nhưng chỉ thỉnh thoảng mới thấy có kẻ có đủ can đảm để trả thù.

Một buổi tối chủ nhật, các em trai tôi và tôi đang chuẩn bị tắm gội. Chúng tôi đã cởi hết quần áo và đã lên tới bậc cầu thang cuối cùng thì gạch bắt đầu rơi xuống lớp kính ở cửa trước.

- Đứng yên ở đó! - Mẹ tôi kêu lên khi chúng tôi bắt đầu lo sợ, la hét và bà chạy xuống nhà dưới. "Git ngu ngốc" đã trang bị được cho mình một sợi dây xích dày cộp và chúng tôi nhìn thấy ông ta chân đất chạy ra ngoài thẳng tới chỗ những người đàn ông đang đợi ông ta trong xe ngoài bãi đỗ. Nhóm đó gồm khoảng tám người và một số người trong bọn họ có mang theo dao rựa và những thứ vũ khí tương tự như vậy. Mẹ tôi băng ra ngoài, hét gọi và tay giơ con dao làm bếp khua cao trên đầu. Có vẻ như lúc này danh dự của gia đình đang bị đe dọa.

Chúng tôi đứng bên cửa sổ và nhìn cuộc chiến đấu của họ cho tới khi cảnh sát tới và tách họ ra khỏi nhau. Richard đang hết sức tức giận và ông ta không cần quan tâm xem người đang ẩu đả với mình là ai và hậu quả sẽ tồi tệ tới mức nào. Được chứng kiến những cảnh như vậy tôi càng tin chắc rằng ông ta hoàn toàn có khả năng giết chết tôi và mẹ tôi nếu tôi dám không vâng lời ông ta.

Richard cũng rất thích bắt chúng tôi phải đánh nhau, coi đó như là một tấm huân chương danh dự của gia đình nếu như chúng tôi có thể nghiền nát ai đó. Nếu mẹ tôi kết bạn với một người phụ nữ khác trên phố, ông ta sẽ nói với mẹ tôi rằng người phụ nữ đó đã phỉ báng bà sau lưng và sẽ đem bêu riếu

bà với tất cả những người khác. Tôi biết chắc rằng mẹ tôi cũng biết ông ấy bịa chuyện nhưng bà phải vờ tin vào những gì ông ta nói để tránh bị ăn đòn và sẽ tới nhà người phụ nữ kia đánh bà ta.

Mặc dù mẹ đã nói rất rõ ràng với tôi là bà ghét phải sống với Richard nhưng dường như bà cũng bị đánh lừa bởi ảo giác là sự thô bạo như ông ta vẫn làm là một điều gì đó cần thiết. Một hôm, một cậu bé sống ở con phố đối diện đã bắn một viên đạn bằng khoai tây vào mắt tôi. Tôi đã nghĩ rằng mắt tôi mù đến nơi rồi và tôi chạy về nhà, khóc mếu máo. Mẹ tôi đã kéo thẳng tôi ra chỗ cậu bé đó để tôi đánh cho cậu ta một trận và chỉ cho cậu ta thấy lỗi lầm mà cậu ta đã gây ra. Biết rằng mình sẽ vướng vào rắc rối to nếu như tôi thua trong trận chiến đó, tôi đã làm như được bảo và xả tất cả những nỗi uất ức, giận dữ dồn nén bấy lâu, những sự dồn nén bất ngờ trước khuấy động lên bởi cơn đau đớn trong con mắt bị thương. Cậu bé tội nghiệp không hề biết gì và dù rằng đó là một cậu bé khá cứng cỏi nhưng mẹ cậu bé cũng đã phải chạy ra khỏi nhà để tách chúng tôi ra khỏi cuộc ẩu đả.

- Con bé Jane nhà bà đúng là một con điên khát máu.

Một người hàng xóm đã nhận xét như vậy và mẹ tôi coi đó như một lời ngợi khen. Bản thân tôi cũng cảm thấy tự hào vì đã chứng thực được danh dự của gia đình và hoàn thành được nhiệm vụ của mình.

Vào một mùa hè, người chị họ của tôi là Tracy đến chơi và ở cùng với chúng tôi vài tuần. Tôi đã cảm thấy rất phấn khích khi nghe thấy điều đó bởi vì trước đây chưa từng có ai đến sống cùng với chúng tôi và như thế cũng có nghĩa là tôi sẽ có một người bạn gái, người sẽ chơi cùng với tôi thay vì mất cậu em trai. Đương nhiên là Tracy sẽ ở chung phòng với tôi và Git ngu ngốc sẽ có ít cơ hội hơn để chơi trò với tôi.

Mặc dù ông ta vẫn luôn tìm được cách để hành hạ tôi ngay cả khi Tracy có ở đó nhưng rõ ràng là sự có mặt của chị ấy cũng khiến cho việc hành hạ tôi trở nên khó khăn hơn và chẳng bao lâu sau khi chị ấy đến, ông ta bắt đầu bực bội với sự có mặt của Tracy trong ngôi nhà. Ông ta bắt đầu cư xử chẳng mấy thân thiện, dễ chịu với chị ấy nhằm khiến Tracy đòi trở về nhà nhưng dường như Tracy chẳng mấy để ý đến điều đó vì cô không hề biết

rằng Richard nguy hiểm đến thế nào khi ông ta không thể khiến mọi việc diễn ra theo như ông ta muốn.

Một buổi chiều, tất cả chúng tôi đang chơi đùa trong vườn còn mẹ và Richard đang ngồi trên hàng hiên, quan sát chúng tôi và uống trà. Tracy và tôi đang chơi trò trồng cây chuối trên thảm cỏ còn các em trai tôi đang chơi trò đuổi bắt nhau. Chắc rằng "Git ngu ngốc" cảm thấy mình bị bỏ rơi và thấy buồn chán, hoặc cũng có thể chỉ đơn giản là ông ta nghĩ ra một trò tẻ nhạt mới. Ông ta thường không bao giờ thích thú khi nhìn thấy tôi chơi đùa vui vẻ như những cô bé bình thường ngay cả khi sự vui vẻ của tôi cũng khiến tôi phải nợ ông ta một điều gì đó theo cách này hay cách khác.

- Jane, lại đây. - Ông ta gọi.

- Tracy cũng vô tư chạy lại cùng với tôi.

- Biến đi - Ông ta gầm lên với cô - Ta không gọi cháu.

Ngay khi Tracy ra khỏi tầm nghe, ông ta yêu cầu tôi bước lại gần.

- Con bé Tracy đó đã cư xử không tốt với em trai của mày.

Ông ta nói với tôi như vậy. Tôi biết rằng đó không phải là sự thật, nhưng chẳng thể nói được điều gì, vì vậy tôi chỉ đứng đó và nhìn ông ta, chờ đợi xem điều gì sẽ xảy ra tiếp sau đó.

- Vậy mày nghĩ mày sẽ phải làm cái chết tiệt gì khi đó?

- Traci và con đang chơi trò trồng cây chuối, còn các em trai con thì chơi một trò khác cùng nhau. - Tôi nói, cố gắng để cho giọng mình không có vẻ như là tôi đang tranh luận với ông ta. Một cảm giác buồn nôn, giống như một điềm báo, trào lên trong bụng tôi.

- Đừng có cãi tao thế, - Ông ta thét lên. - Mày chỉ việc lại đó và đánh cho nó một trận. Hãy bênh vực các em mày.

- Nhưng con không muốn - Tôi cãi lại dù biết rằng giờ đây nói điều gì cũng

là vô ích vì ông ta đã nổi cáu lên rồi.

- Chết tiệt, chúng ta là một gia đình. Chúng ta phải bênh vực lẫn nhau. Mày phải thể hiện cái sự trung thành chết tiệt của mày với gia đình và đánh cho nó một trận vì những gì nó đã làm với các em trai mày - Ông ta gầm lên.

Tôi không muốn đánh Tracy không phải chỉ vì chị ấy là chị họ và cũng là bạn của tôi mà còn vì Tracy lớn hơn tôi rất nhiều và chắc chắn là chị ấy sẽ đánh bại tôi. Tuy nhiên, điều đó cũng không làm tôi quan tâm nhiều lắm. Điều làm tôi lo lắng là nếu tôi thua trong cuộc chiến này Richard sẽ trừng phạt tôi vì đã làm danh dự của gia đình bị hạ thấp. Tất cả chúng tôi đều vẫn được cho là những người cứng rắn, những người không bao giờ cho phép ai tự do đàn áp mình. Đó là vấn đề niềm tự hào hay thứ gì tương tự như thế. Tôi cố gắng nặn nỉ một lần nữa, nhưng chẳng ích gì.

- Chết tiệt, chỉ cần mày đánh nó thôi. - Ông ta ra lệnh và tôi biết rằng mình chẳng còn cách nào có thể thoái thác được nữa.

Tôi bước trở lại chỗ Tracy với trái tim trĩu nặng.

- Sao chị phải bắt nạt Tom? - Tôi hỏi.

Trông chị ấy có vẻ bối rối .

- Tiếp tục đi.

Cha dựng tôi thét lên từ phía hàng hiên, dường như ông ta đang mất hết kiên nhẫn và mong cuộc chiến nhanh chóng bắt đầu.

- Em xin lỗi.

Tôi thì thầm và đẩy nhẹ cô ấy.

Quá bối rối vì tất cả những lời quát tháo vừa rồi và vì cái kết thúc quá bất ngờ của cuộc vui chúng tôi vừa tham gia, Tracy đẩy lại tôi và chỉ vài phút sau, chúng tôi đã lăn lộn trên nền đất, đâm đá, cào cào, véo xé và giật tóc nhau. Cha dựng tôi đứng bên hàng hiên cổ vũ cho tôi giống như bất kỳ

một vị phụ huynh nào tự hào khi nhìn con mình đang tham gia một trận đấu ở trường học. Chẳng bao lâu sau, Tracy đã đè nghiêng được tôi xuống đất và ngồi lên tôi trong một cơn tức giận khá công bằng. Tóc rụng vương vãi khắp nơi và mặt mũi chúng tôi đều chi chít những vết cào cấu, những vết xước rất sâu. Cả hai chúng tôi đều khóc nức nở vì sự đau đớn của những vết thương chúng tôi gây ra cho nhau và bởi vì chỉ vài phút trước đây chúng tôi đã có một khoảng thời gian chơi đùa vui vẻ vậy mà bây giờ tất cả đều đã chấm dứt. Cha dưỡng tôi đã bắt đầu nổi giận vì tôi đã thua và làm hạ thấp niềm tự hào của gia đình. Ông ta gào lên, đòi tôi phải đánh trả lại Tracy nhưng Tracy quá khỏe so với tôi. Hơn nữa, tôi cũng không hề muốn làm đau chị ấy thêm chút nào nữa.

Cả hai chúng tôi đều đã quá mệt rồi nhưng Richard hình như vẫn chưa thỏa mãn với màn biểu diễn vừa rồi. Ông ta kéo Tracy ra khỏi tôi và tóm cổ áo cả hai chúng tôi, lôi vào nhà, bị kích động bởi vụ đánh nhau vừa rồi và giận dữ điên cuồng vì chiến binh của ông ta là tôi đã bại trận, ông ta quyết tâm phải trút mọi thù hận lên Tracy ông ta thô bạo kéo chúng tôi lên cầu thang và tống chúng tôi vào một phòng ngủ ông ta đẩy hai chiếc giường của các em trai tôi ra xa tạo thành một đấu trường đầm bốc.

- Nào, chết tiệt, bây giờ chúng mày phải thi đấu thật sự.

Ông ta ra lệnh. Tôi hiểu rằng ý ông ta nói là chúng tôi sẽ phải đầm, đá và tiếp tục cuộc chơi theo luật lệ mà ông ta đặt ra, hai chiến binh bé nhỏ. Chẳng còn tóc để mà túm hay giật nữa và lần này tôi biết rằng tôi sẽ thắng bởi vì ông ta đã đào tạo tôi cùng với các em trai tôi cách làm thế nào để đầm bốc. Chúng tôi bắt đầu cuộc chiến bằng cách tung ra những cú đầm nhẹ nhàng nhưng Richard biết rằng chúng tôi đã kiềm chế trong mỗi cú đầm và ông ta hét lên bảo tôi rằng tôi sẽ không thể thoát khỏi ông ta đâu nếu như tôi không thực sự chiến đấu và chiến thắng Tracy. Vì vậy tôi bắt đầu đánh thật bởi vì nỗi sợ hãi đối với ông ta lớn hơn rất nhiều so với lòng thương xót Tracy trong tôi. Chúng tôi đánh nhau cho ông ta xem giống như những chú chó săn điên cuồng trong một khoảng thời gian mà tôi ngỡ như hàng thế kỷ trước khi mẹ tôi không thể chịu đựng được và tách chúng tôi ra khỏi nhau.

Sau sự việc đó, Tracy được đưa trả về nhà. Chắc chắn Tracy sẽ bị rầy la rất nhiều vì "những gì chị đã gây ra" nhưng tôi chẳng thể làm gì hơn để giúp

chị ấy cả. Có lẽ cha dượng tôi đã ghen tuông, ông ta chỉ muốn gia đình mình thuộc về riêng mình mà thôi và ông ta muốn tông khứ những ai không hiểu rằng ông ta cần phải được nể sợ và phải được tuân theo mà không được thắc mắc điều gì. Cuối cùng, ông ta đã cãi nhau với cha mẹ của Tracy và họ, cũng giống như bao nhiêu người khác, đã tránh xa chúng tôi trong suốt nhiều năm trời.

Richard cũng rất hay bắt chúng tôi phải đánh nhau, thậm chí ngay cả khi những đứa em trai tôi còn rất nhỏ. Nếu chúng tôi cãi nhau về điều gì đó giống như vẫn thường xảy ra giữa các anh chị em trong bất kỳ gia đình nào, ông ta sẽ bắt chúng tôi phải đánh nhau thật sự để phân giải đúng sai. Tôi thường bị bắt phải quỳ xuống vì tôi lớn hơn chúng quá nhiều và tôi không được phép cào cấu, nhưng thực ra đó chỉ là những luật lệ mà thôi.

Tôi không hề muốn đánh các em trai mình bởi vì tôi yêu chúng và chúng cũng chỉ là những đứa trẻ. Nhưng Richard muốn chúng tôi phải đánh nhau hết sức mình. Chúng tôi cũng có thể giật tóc, cắn và bóp cổ nhau nhưng những cậu em của tôi luôn cạo trọc đầu vì vậy tôi chẳng có gì để tóm cả. Thường thì tất cả chúng tôi sẽ khóc lóc vì chúng tôi chẳng muốn điều này xảy ra chút nào. Từng túm tóc trên đầu tôi bị lật khỏi da đầu, máu me và những vết bầm tím loang lổ trên mặt tất cả chúng tôi. Mặc dù tôi đã cố gắng để không làm đau bọn trẻ nhưng chúng bị buộc phải đánh tôi và đôi khi tôi cũng vô thức tung ra những cú đấm đá bởi vì tôi đã bị đấm vào giữa mặt và một trong số những cậu em của tôi đã thò tay bóp chặt lấy cổ họng tôi. Nếu như tôi làm như được ra lệnh và đánh bọn trẻ thật lực với hy vọng sớm chấm dứt được trận chiến này thì tôi sẽ bị lôi ra trừng phạt vì đã quá mạnh tay với chúng. Chúng tôi chẳng có cách nào để phân thắng bại và thế là bao giờ chúng tôi cũng kết thúc cuộc chiến bằng những tiếng khóc nức nở và sự đau đớn. Những lúc như vậy, tôi biết rằng bọn trẻ cũng căm thù cha chúng giống như tôi.

Mặc dù tôi không ngại gì việc phải chăm sóc các em trai tôi nhưng tôi còn quá nhỏ để có thể hoàn toàn bị phó mặc trong việc trông nom các em và hậu quả là những điều tồi tệ xảy ra là điều không thể tránh khỏi. Một buổi sáng, tôi vừa chuẩn bị cho ba đứa lớn đến trường vừa thay tã lót cho Les. Tôi vừa nướng bánh mì trong lò, vừa tìm kiếm quần áo cho chúng trong khi chúng thay đồ đến trường đồng thời tôi cũng phải vội vàng để mình cũng không bị

muộn học và tôi đã lơ đãng rời mắt khỏi Les chỉ trong một giây đồng hồ. Lúc đó, Les mới chỉ một tuổi nhưng đã khá lớn so với tuổi của mình. Lúc mới sinh, Les đã nặng như một hòn đá và từ đó đến nay cậu còn lớn hơn nhiều. Chắc là không thể chờ đợi bữa sáng của mình lâu hơn được nữa, cậu đã vớ tay và kéo mạnh ấm nước trong khi tôi không để ý và thế là cả ấm nước sôi đổ cả vào người cậu. Nước sôi khiến cho toàn thân cậu bị bỏng rộp và phồng lên còn tiếng khóc thét của Les thì thật kinh khủng. Les đã phải nằm viện ba tháng và những vết sẹo trên cánh tay cậu không bao giờ biến mất được, mặc dù cuối cùng thì khuôn mặt cậu bé cũng lành sẹo. Người ta không bao giờ để cho tôi được phép quên rằng chính tôi là người đã gây ra tai họa đó cho cậu và bắt cậu phải mang theo những vết sẹo đó suốt cả cuộc đời mình.

- Ai đã làm con bị bỏng hả Les? – “Git ngu ngốc” sẽ thường xuyên hỏi cậu câu đó .

- Janey đã làm điều đó. Janey làm con bị bỏng.

Đó là những gì mà Les sẽ trả lời một cách đầy nghĩa vụ .

Lúc đó tôi mới chỉ mười hai tuổi.

Chương 3

Người mà tôi yêu quý nhất trong gia đình luôn luôn là ông ngoại tôi. Ông không phải là một người đã già lụ khụ và tất cả mọi người dường như đều yêu quý ông. Ông có mái tóc đen và làn da sẫm màu giống như người Italia. Tôi tin rằng mình được thừa hưởng nước da của ông. Khi ông còn trẻ, ông thường ăn mặc kiểu thanh niên những năm năm mươi, với áo vét dài, rộng, quần bó ống và giày mềm, mái tóc cắt kiểu DA. Ông là lái xe cho những người rất cao cấp và ông có hai cái xe hơi hiệu Mỹ rất lớn, một chiếc màu da cam và một chiếc màu trắng, cùng với hai chú chó săn giống Yorkshire lớn. Tôi thường coi chúng như một cặp vợ chồng nhỏ, đặc biệt là khi chú chó chồng còn có chút lông ở mõm trông giống như một bộ ria nhỏ. Tôi rất thích buộc những sợi dây ruy băng lên đầu chúng và đeo cho chúng kính râm hay bất cứ thứ gì mà tôi có thể thuyết phục. Những chú chó này không bao giờ tỏ ra khó chịu, chúng rất hạnh phúc khi được quan tâm như vậy.

Biết rằng tôi rất yêu chó, ông ngoại tôi đã đem về cho tôi một con chó giống Labrador màu đen. Ông chủ của ông ngoại tôi có quan hệ với những gia đình quý tộc và con chó này chính là một thành viên trong gia đình chó săn của nữ hoàng. Đó là một con vật rất đáng yêu, nhưng một hôm "Git ngu ngốc" nhìn thấy một sợi lông màu đen trong đĩa ăn của mình và thế là chú chó của tôi phải ra đi. Ông ta đem con chó ra vùng ngoại ô và buộc nó vào một thân cây. Ai đó tốt bụng đã tìm đường mang trả lại nó và thế là ông ta lại phải cất công mang chú chó vút đi một lần nữa.

Đó không phải là chú chó đầu tiên mà chúng tôi có và cũng không phải là chú chó đầu tiên biến mất khỏi gia đình tôi. Khi tôi còn nhỏ, trong nhà cũng có nuôi một chú chó lai. Nó rất hay cào cào vào cánh cửa mỗi khi nó muốn vào trong nhà và thường hay theo chân tôi xuống cửa hàng mỗi khi tôi nhận được một nhiệm vụ nào đó. Nhưng một hôm, khi tôi đi học về, người ta nói với tôi là nó đã chạy ra ngoài và bị xe cán chết. Cũng có thể điều đó là sự thật nhưng tôi không bao giờ biết được có đúng như vậy hay không.

Ông ngoại thường hay đưa tôi đi mua sắm ở Tesco cùng với ông trong những chiếc xe sặc sỡ của mình. Mọi người thường dừng lại và nhìn theo khi chúng tôi đi qua, ông đeo chiếc kính râm còn tôi có cảm giác như mình là một công chúa nhỏ đang nép sát vào ông. Trong cửa hàng, ông sẽ làm rất nhiều việc khiến tôi bật cười khanh khách, chẳng hạn như ông sẽ rút cái răng giả của mình ra và nhét vào thắt lưng khi chúng tôi đến quầy thu ngân hay trèo lên cái thang mà người ta vẫn dùng để đưa hàng lên giá cao và hát một bài nào đó khiến cho những người đi mua hàng phía dưới tụ tập lại. Tôi vừa cảm thấy ngượng ngùng, vừa cảm thấy thích thú. Nếu tôi xin đi mua sắm với ông ngoại, Richard và mẹ tôi luôn luôn bắt tôi phải bảo ông rằng tôi cần một chiếc áo khoác mới hay một đôi giày đế mềm. Tôi ghét việc phải xin xỏ thứ gì nhưng tôi nghĩ rằng ông ngoại biết tôi bị buộc phải làm như vậy. Hầu như lần nào ông cũng đáp ứng tất cả những gì tôi yêu cầu nếu như ông có thể.

Có một giai đoạn ông sống ở ngay sát nhà tôi với cậu con trai út, cậu John của tôi. Cậu chỉ hơn tôi có bốn tuổi và giống như là một người anh trai. Ông ngoại thường thu nhặt đủ mọi thứ, từ những con chim như chim cú, hay chim bồ câu mà ông thường hay nhốt trong một chiếc chuồng đặt ở cuối vườn, tới các loại cá, mà ông vẫn nuôi trong cái ao rộng có chiếc cầu bắc ngang qua. Nếu chúng tôi được ra chơi đùa ngoài vườn nhà mình, chúng tôi có thể gọi với sang qua bờ rào.

Ông ngoại ơi, ông ngoại ơi, cho chúng cháu ít sô cô la được không ông?
Và ông sẽ nhồm dậy trong chiếc võng mà ông đang nằm và chuyển những thanh sô cô la hiệu Mars qua lỗ hồng ở hàng rào.

Tôi không còn nhớ gì nhiều về bà ngoại, nhưng tôi vẫn nhớ rất rõ cái hộp gỗ mà bà để lại với tất cả những món đồ nữ trang trong đó. Chắc lúc ấy ông ngoại tôi cũng có một số tiền kha khá bởi vì trong số những đồ nữ trang đó có một chiếc đồng hồ hiệu Rolex và một chiếc vòng tay 18 cara bằng vàng rất đẹp. Mỗi món đồ trang sức đều đánh dấu một sự kiện quan trọng trong đời bà ngoại. Ví dụ, bà có một mô hình nhà thờ nhỏ xíu mà bạn có thể mở ra đóng vào. Ông đã tặng bà món đồ này ngày ông bà cưới nhau. Cũng có một kỷ vật cho lễ đính hôn của họ và hai chiếc nhẫn tượng trưng cho sự vĩnh cửu. Chiếc vòng tay là một món đồ trang sức rất lớn, nó quá nặng để

đeo tay. Ông ngoại đưa cho tôi cái hộp đó nhưng Richard và mẹ đã bán chiếc đồng hồ đi để trang trải cho thứ này thứ khác và cầm cố cả chiếc vòng tay. Họ hứa với tôi là họ sẽ chuộc lại nó cho tôi nhưng tất nhiên là chẳng bao giờ họ làm thế cả. Vậy là tất cả những kỷ vật của cuộc đời bà đã ra đi và tôi cảm thấy rất buồn.

Khi tôi lớn hơn một chút, ông ngoại thường trả cho tôi một chút tiền khi tôi giúp ông làm công việc nhà. Ông sẽ viết cho tôi một tấm séc ba bảng. Điều đó khiến tôi cảm thấy mình thực sự giàu có. Một hôm, ông bảo tôi pha cho ông một tách trà mới.

- Ôi, ông à, cháu vừa mới pha cho ông một tách rồi mà. - Tôi than phiền.

- Thôi nào, - Ông ngọt ngào - Trước tiên hãy dọn tách trà này đi đã.

Khi tôi đem chiếc chén đến bồn rửa và đổ phần cặn bên trong đi, một chiếc vòng cổ bằng vàng rơi ra. Tôi biết cần phải giữ bí mật điều này.

Ông ngoại còn có một chiếc nhẫn vàng được gắn những viên đá quý nữa. Ông biết tôi rất thích nó. Nhưng ông bảo:

- Cháu không thể giữ nó được vì mẹ cháu sẽ lại bán nó đi mất. Nhưng cháu có thể đeo nó khi cháu đến đây giúp ông làm việc nhà nếu cháu muốn.

Ông ngoại có một người anh trai sống ở Úc và ông luôn muốn tới đó một lần, đi một vòng khám phá thế giới rồi mới trở về. Ông muốn đưa tôi cùng đi. Nhưng "Git ngu ngốc" không muốn và nói rằng điều đó là không công bằng đối với các em trai tôi.

- Ta không thể đưa tất cả bọn chúng đi cùng được - Ông ngoại phản đối. - Nhưng đây là cơ hội cả đời của con bé.

Nhưng chẳng điều gì có thể thay đổi quyết định của cha dượng tôi.

Mặc dù vậy, một năm sau, ông ngoại cũng được phép đưa tôi đi cùng. Chúng tôi tới Hastings bằng một chiếc xe du lịch mà ông là người lái và hành khách cũng chỉ có ông, tôi và hai chú chó. Đối với tôi, chiếc xe đó

giống như một thiên đường, tôi cảm thấy thật an toàn và lúc nào cũng hạnh phúc.

Ông ngoại còn có một chiếc xe tải luôn đậu trong bãi đỗ xe ở Southend. Thỉnh thoảng chúng tôi cũng đến đó chơi vào những kỳ nghỉ hoặc vào dịp cuối tuần như một gia đình bình thường và nếu như ông ngoại có mặt ở quanh đó thì Richard khó mà bắt nạt tôi được. Nhưng tất nhiên là ông ta vẫn cố gắng xoay sở để có thể làm được điều gì đó. Vào buổi tối, ông ta sẽ bảo tất cả mọi người ra ngoài chơi bingo và muốn được ở lại cùng với tôi bởi vì tôi đã không ngoan trong ngày hôm đó và tôi cần phải bị phạt. Còn mẹ tôi thì sẽ nói:

- Ôi, Janey, con lại làm gì nữa thế?

Còn tôi thì thầm nghĩ:

- Chúng ta đã ở trong xe cả ngày cùng với nhau. Mẹ biết tất cả những gì con đã làm mà.

Nhưng tôi không bao giờ nói thành lời điều gì để có thể bảo vệ cho mình cả bởi vì tôi biết rằng điều đó sẽ chỉ kích thích thêm cơn giận dữ của Richard mà thôi còn mẹ tôi thì đã sẵn sàng chấp nhận sự thật rằng tôi cần phải bị trừng phạt. Thế là tất cả bọn họ đều ra ngoài, để lại tôi một mình cùng với Richard nhiều giờ liền. Thường thì trong mỗi kỳ nghỉ như vậy tôi sẽ được ra ngoài một buổi tối. Nhưng để có được một sự biệt đãi như thế, ban ngày tôi đã phải đi dạo với ông ta và tìm một nơi nào đó vắng vẻ, nơi mà tôi có thể "làm một điều gì đó cho ông ta".

Một năm nọ, ông ta nói rằng ông ta cần phải trở về nhà trong ngày hôm đó để lấy phiếu chuyên khoản, vì nếu không thì chúng tôi sẽ chẳng còn tiền mà tiêu. Chẳng cần phải nói cũng biết tôi sẽ phải đi cùng với ông ta. Richard luôn luôn đưa ra một cái cớ duy nhất: "Tôi sẽ đưa Jane đi cùng với tôi phòng khi cái chân của tôi lại giở chứng. Nó có thể giúp tôi pha trà hoặc mua thuốc lá cho tôi". Và đó luôn luôn là lý do mà tôi phải đi với ông ta tới bất cứ đâu. Nhưng lần này, tôi không thể tin được rằng không những tôi sắp phải ở cùng với ông ta cả một đêm dài vô tận mà tôi còn có nguy cơ mất đứt luôn cả kỳ nghỉ của mình.

Khi chúng tôi trở về nhà, chúng tôi đi thẳng tới giường của ông ta và mẹ tôi, nơi Richard giành hàng giờ liền để lạm dụng tôi. Thật kinh khủng khi biết rằng không hề có ai ở quanh đó và tôi chẳng thể làm gì để ngăn ông ta lại. Có lần, mọi chuyện kết thúc bằng cách ông ta nằm ngủ, ôm ấp tôi như thể tôi là vợ của ông ta và đến sáng hôm sau, tôi lại phải bắt đầu mọi chuyện như đêm hôm trước một lần nữa.

Nếu như có khi nào đó mẹ tôi đi vắng qua đêm, điều này lại xảy ra rất thường xuyên vì thân bà kém và bà luôn ốm yếu hoặc khi bà đi sinh con ở bệnh viện, tôi sẽ phải ngủ trên giường cùng với Richard như thể chúng tôi là một cặp vợ chồng. Có một buổi sáng, một trong số các em trai tôi đã nhìn thấy tôi bước ra từ căn phòng đó mặc dù tôi đã luôn luôn cố gắng để trở về giường của mình trước khi chúng thức dậy.

- Chị làm gì ở trong đó thế?

Nó tò mò hỏi tôi. Tôi đã phải bịa ra một cái cớ là tôi phải vào để lấy một vài thứ và nó có vẻ chấp nhận lời giải thích của tôi mà không hỏi han thêm gì. Một đứa trẻ thì làm sao có thể tưởng tượng được điều gì khủng khiếp xảy ra giữa cha và chị gái nó cơ chứ?

Một trong những người cậu của tôi cũng có một chiếc xe moóc di động ngay đối diện nhà của ông ngoại và thỉnh thoảng chúng tôi cũng tới đó. Nhưng khi chỉ có tôi và ông ngoại thì đây là những khoảng thời gian tuyệt vời nhất đối với tôi. Chúng tôi có thể ở trong xe, ra ngoài đi mua sắm hay ở chơi trong nhà. Nơi nào cũng tuyệt cả.

Nhưng điều đó cũng chẳng kéo dài được bao lâu. Richard đã chống lại ông ngoại và chú John giả như ông ta chống lại tất cả mọi người. Ông ta làm mọi việc có thể để ngăn không cho tôi ghé qua nhà họ bởi vì Richard biết rằng tôi thích được sang đó tới nhường nào và ông ta cũng biết rằng ông ngoại luôn luôn đối xử quá tốt với tôi. Tôi đoán rằng Richard sợ tôi sẽ buột mồm nói ra điều gì đó nếu như tôi sang bên nhà ông ngoại quá nhiều.

Nhiều lần Richard có thể tấn công bất ai chỉ vì lòng hận thù phi lý hay vì những điều cỏn con. Có lần, ông ta tấn công cậu tôi ở trên phố, lần khác,

ông ta lén lút trèo vào đằng sau nhà, cắt đường ăng ten ti vi và đường cáp điện thoại nhà ông tôi.

Vì tôi biết tất cả đường ngang ngõ tắt trong nhà ông ngoại nên Richard thường nâng tôi trèo qua rào khi ông ngoại đi vắng và bắt tôi đột nhập vào trong rồi lấy những thứ đồ mà mẹ tôi và ông ta muốn như thức ăn, thuốc lá hay bất cứ cái gì có trong tủ lạnh. Thậm chí đôi khi, thứ mà họ muốn là tiền hay thẻ tín dụng bởi vì họ muốn ra ngoài mua sắm. Tôi ghét phải làm điều đó nó khiến tôi có cảm giác như mình đang phản bội lại ông ngoại vậy.

Khi cậu John kết hôn, Richard đã tấn công người vợ tội nghiệp của cậu và nếu ông ta nhìn thấy vợ cậu trên phố, ông ta sẽ ráng sức đuổi theo và đánh đập.

Ông ngoại cũng có một người bạn gái mà ông định sẽ kết hôn nhưng mẹ và Richard đã tấn công bà chỉ vì một là do vợ vẫn là bà "không phải là một người trong gia đình". Nếu như chúng tôi tình cờ ra khỏi nhà cùng lúc ông ngoại cũng đi ra phố, tôi được lệnh là phải làm ngơ với ông và tôi không bao giờ dám không nghe theo những mệnh lệnh như vậy. Sau này tôi mới được biết rằng điều đó làm trái tim ông đau đớn. Cuối cùng họ cũng đã xua đuổi ông cùng cậu tôi đi khỏi khu chúng tôi sống. Tôi nghĩ là đã xảy ra một cuộc cãi vã liên quan tới món tiền mà họ đã vay ông hay về một điều gì đó, nhưng dù sao lý do cũng chẳng mấy có ý nghĩa gì cả. Chỉ đơn giản là vì họ đã quyết tâm phải đuổi bằng được ông ra khỏi thị trấn. Lúc đó ông ngoại tôi đang bị đột quỵ và mẹ tôi với Richard lo sợ rằng khi ông mất sẽ không để cho họ thừa kế ngôi nhà ông đang ở mà rất có thể sẽ để lại ngôi nhà đó cho bà vợ góa của ông.

Đôi khi, mọi người cũng có báo với cảnh sát sau khi họ bị cha dượng tôi tấn công hoặc đe dọa nhưng họ luôn luôn rút lại lời cáo buộc sau khi nhận được chuyển viếng thăm cảnh cáo của mẹ tôi và Richard. Họ đều cho rằng thà rời nơi ở đi chỗ khác còn dễ dàng hơn là đối mặt với sự hăm dọa cùng bạo lực, những điều sẽ xảy ra khi họ cố gắng đòi lại công lý. Vậy là chẳng ai có thể ngăn ông ta làm những gì ông ta muốn. Đối với một đứa trẻ bé nhỏ như tôi, ông ta dường như là một người bất khả chiến bại. Bởi vậy, chẳng ích gì khi cố gắng chống lại ông ta hay cố gắng thoát khỏi sự hành hạ của ông ta vì cuối cùng ông ta luôn là người chiến thắng và sự trừng phạt khi đó còn tôi

tệ hơn rất nhiều so với trước đó. Vì thế, bất cứ khi nào được yêu cầu làm điều gì, dù cho điều đó có tầm thường, nhỏ nhặt, ghê tởm hay xấu xa đến thế nào đi chăng nữa, tôi biết rằng tôi sẽ vẫn phải chấp nhận với một nụ cười vui vẻ nếu như tôi không muốn bị đánh đập hay thậm chí tồi tệ hơn cả bị đánh đập.

Khi tôi lớn hơn chút nữa, ông ta bắt tôi phải trả ơn ông ta theo cách khác. Đôi khi ông ta bỏ qua thú vui thường lệ và thử một kiểu thú vui mới, thỉnh thoảng, Richard cũng qua lại với những thú vui cũ đã làm từ rất lâu. Tôi không bao giờ biết khi nào thì những yêu cầu mới sẽ được đưa ra.

Một ngày mùa hè, tất cả chúng tôi đều ra ngoài vườn để lau chùi chiếc xe hơi và làm vườn thì bỗng nhiên Richard bỏ vào trong nhà không một lời giải thích. Tôi không nghĩ ngợi điều gì cho tới khi ông ta vươn người qua cửa sổ phòng ngủ và gọi tôi lên giúp ông ta một vài việc. Tim tôi như rụng xuống nhưng tôi tự nhủ rằng chắc không thể là một điều gì đó quá kinh khủng đâu vì mẹ tôi và các em trai tôi vẫn còn ở dưới. Thậm chí tôi còn không thèm đóng cửa trước khi tôi bước vào nhà vì tôi nghĩ rằng chỉ vài phút nữa thôi là tôi lại quay ra ngay.

Khi tôi bước vào phòng ngủ, ông ta đang đứng đó chờ tôi.

- Đóng cửa lại! - Ông ta ra lệnh.

Tôi vâng lời.

- Mày đã rất hư. - Ông ta tiếp tục nói.

Tim tôi như thắt lại. Tôi biết rằng mình chuẩn bị gặp rắc rối lớn.

- Mày đã xem cuốn sách đen của tao.

Trước đây tôi chưa bao giờ nghe nói về cuốn sách đen nào cả.

- Mày biết cuốn sách đó dùng để làm gì phải không?

- Vâng.

Tôi nói dối vì tôi biết rằng nếu như tôi phản đối, sự ngây thơ hoặc không hiểu biết của tôi sẽ khiến ông ta nổi giận và lại đánh tôi.

- Mày sẽ bị phạt vì đã xem cuốn sách đen.

Tôi gật đầu mà không biết rằng ông ta đang dự định điều gì nhưng chắc chắn chỉ biết rằng điều đó sẽ chẳng lấy gì làm thú vị cả.

Ông ta bắt tôi quỳ xuống trước mặt và cởi khoá quần ông ta. Mặc dù tôi chưa từng làm điều đó bao giờ, tôi bỗng nhiên biết chắc chắn là điều gì sắp xảy ra .

- Cho nó vào mồm và mút nhẹ nhàng. - Ông ta nói.

Cửa sổ vẫn mở, tấm rèm mỏng bay nhẹ trong gió và tôi thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng mẹ tôi đang nói ở ngoài, bảo những đứa trẻ tiếp tục rửa xe và không được vào trong nhà. Có lẽ là bởi vì người chúng đang ướm nhẹp và mẹ không muốn chúng làm bẩn những tấm thảm, cũng có thể là vì mẹ không muốn chúng bắt gặp những gì chúng không nên thấy. Tôi cảm thấy thật kinh khủng nếu chúng bước vào nhà và nhìn thấy chúng tôi. Khi đó, Richard sẽ nổi cơn thịnh nộ rồi sẽ đánh đập mẹ, và tất cả những điều đó đều là lỗi của tôi. Điều đó khiến tôi cảm thấy sợ hãi và tôi bắt đầu khóc. Điều đó cũng khiến ông ta nổi giận.

- Làm đi - Ông ta ra lệnh và ấn đầu tôi vào khiến cho tôi cảm thấy buồn nôn nhưng không còn cách nào khác.

Khi ông ta thấy tôi đã làm đủ nhiệm vụ của mình, ông ta lôi nó ra khỏi miệng tôi và tự mình thủ dâm trước mặt tôi. Sau đó chúng tôi xuống nhà, cùng những người khác tiếp tục lau chùi chiếc xe như thể chúng tôi là một đại gia đình hạnh phúc.

Sự lạm dụng tình dục dường như không bao giờ đủ đối với Richard. Ông ta luôn luôn tạo cho nó cái vỏ bọc bề ngoài là một trò tra tấn tâm lý mà ông ta giả vờ như đó là một trò chơi mà cả hai chúng tôi đều ưa thích.

Một hôm, khi tất cả những người khác đều ra ngoài, ông ta gọi tôi lên tầng trên cùng.

- Mày nợ tao một ân huệ, - Ông ta nói với tôi - vì thế mày có thể lựa chọn cách trả ơn tao.

Có vẻ như các lựa chọn của tôi, một là ông ta sẽ làm tình với tôi, hoặc là tôi phải làm tình với ông ta, hai là tôi phải hôn môi ông ta. Trước đây tôi chưa bao giờ phải hôn Richard và tôi nghĩ rằng lựa chọn đó có lẽ sẽ ít ghê tởm nhất, ít nhất thì ông ta sẽ không chạm vào chỗ nào nào riêng tư trên cơ thể tôi.

Một khi tôi đã chọn hôn, ông ta sẽ bảo tôi phải đưa lưỡi vào miệng ông ta. Tôi nghĩ tôi sẽ chết mất. Tôi cố gắng làm điều đó để Richard không tức giận nhưng tôi cảm thấy buồn nôn bởi vì điều đó thật ghê tởm. Vì vậy, tôi đã không thể hoàn thành nhiệm vụ một cách tốt đẹp và ông ta trở nên giận dữ, đồng thời bắt tôi phải thực hiện cả ba việc, coi đó như là hình phạt vì tôi đã không làm tốt nhiệm vụ của mình.

Sau này, khi nghĩ lại những điều đó, tôi nhận ra rằng tất cả chỉ là trò hề tiện của ông ta mà thôi và ông ta đã luôn luôn có ý định bắt tôi phải thực hiện tất cả mọi việc mà ông ta muốn. Bất cứ "trò chơi" nào có "sự lựa chọn" đều giống như thế cả. Tôi luôn luôn là người thua cuộc và vì thế, sau này, tôi thường chọn việc tôi tệ nhất với ý nghĩ là làm xong càng nhanh càng tốt.

Khi bạn còn là một đứa trẻ, bạn sẽ dễ cho rằng cuộc sống mà bạn đang trải qua là bình thường, giống như tất cả những trẻ khác. Lần đầu tiên tôi nhận ra sự suy nghĩ đó là sai lầm khi tôi ra ngoài chơi với một người bạn và cô ấy nói rằng cô ấy đang định về nhà.

- Nhưng mẹ của cậu đang đi vắng mà.

Tôi nói và ngạc nhiên hết sức về quyết định của cô bé.

- Không sao, có cha mình ở nhà rồi.

Cô ấy trả lời như thể đó là một điều bình thường nhất trên thế giới và tôi

nhận ra rằng thực ra cô ấy không hề cảm thấy sợ hãi khi ở nhà một mình với cha cô ấy. Liệu có phải là cha cô ấy chưa từng làm đau cô ấy không. Liệu có phải tôi là người duy nhất bị buộc phải làm những điều đã xảy ra với tôi không? Tôi không tìm ra được câu trả lời vì biết chắc mẹ tôi và tôi sẽ chết nếu như tôi dám bàn luận những vấn đề riêng tư như thế với bất cứ ai.

Cuối cùng, tôi đã lấy hết can đảm để tâm sự những gì xảy ra với tôi cho bạn tôi, Hayley, sau khi cô ấy thề rằng sẽ giữ bí mật và sau khi tôi đã có được một bí mật của cô ấy để đảm bảo rằng cô ấy sẽ không tiết lộ bí mật của tôi cho bất cứ ai.

Đầu tiên, cô ấy không thể hiểu được những gì tôi đang cố gắng kể lại. Khi thấy cô ấy có vẻ bối rối, tôi giải thích thêm:

- Bạn biết đấy, ông ta bắt mình làm những điều mà chỉ những cặp vợ chồng đã cưới nhau mới làm. Cô ấy hiểu ra, cảm thấy kinh hoàng và ngay lập tức cô ấy muốn kể cho mẹ cô ấy tất cả những điều này vì có lẽ bà sẽ giúp ngăn chặn ông ta và bắt ông ta dừng việc đó lại. Tôi nhắc cho cô ấy nhớ lại lời thề của mình và về bí mật của cô ấy mà tôi còn đang giữ. Tôi cảnh báo cô ấy rằng tôi sẽ tự tử nếu như cô ấy dám hé ra một lời và cô ấy nhận thấy rằng tôi đang rất nghiêm túc. Cô ngẫm nghĩ một lát. Cuối cùng, cô gợi ý:

- Vì ông ta không phải là cha ruột của cậu, có lẽ cậu cứ giả vờ coi như đó là một công vụ mà cậu phải làm.

- Nhưng mình không muốn có bất cứ một công vụ nào với ông ta. - Tôi la lên và qua cái nhìn của cô ấy, tôi nghĩ rằng cô ấy có thể hiểu được nỗi đau đớn mà tôi đang phải chịu đựng dù rằng cô ấy không thể nào hiểu hết những gì đang xảy ra đối với tôi và tôi cũng biết rằng cô ấy sẽ không bao giờ tiết lộ dù chỉ một lời cho tới khi nào tôi cảm thấy đã sẵn sàng. Cô ấy là người bạn tốt nhất mà tôi dám mơ tới. Nhưng dù rằng tôi biết tôi có thể tin cậy ở cô ấy, tôi vẫn cảm thấy hoảng sợ khi tôi nghĩ tới những điều có thể xảy ra nếu như một lúc nào đó cô ấy buột miệng nói ra bí mật của tôi.

Có một lần khi “Git ngu ngốc” bắt tôi thực hiện một việc ghê tởm cho ông

ta, tôi thu hết can đảm và nói với ông ta rằng Haley không phải làm những việc giống như thế cho bố cô ấy.

- Làm sao mày biết điều đó? - Ông ta hỏi lại và bỗng nhiên nghi ngờ.

- Con không biết! - Tôi nhanh chóng rút lui vì biết hình phạt kinh khủng nào sẽ xảy đến nếu như ông ta nghĩ rằng tôi đã nói với ai đó về những điều đã diễn ra giữa tôi và ông ta. - Con chỉ biết rằng bạn ấy không phải làm những chuyện đó.

- Nếu mày dám nói với nó bất kỳ điều gì, tao sẽ giết mày. - Ông ta nghiến răng và tôi tin chẳng có lý do gì khiến ông ấy không thể thực hiện được điều đó. Tôi và Hayley gắn bó với nhau như hình với bóng dù tôi rất ít khi được ra khỏi nhà. Bất cứ khi nào tôi được ra ngoài, chúng tôi thường chơi bóng rổ hay chơi trượt patanh ở khu đỗ xe, chỗ góc phố hoặc ngồi chơi bài trong chiếc xe du lịch của ông ngoại. Dù vậy sự tự do của tôi cũng rất hạn chế. Khi những đứa trẻ khác đã chán việc chơi trong bãi đỗ xe và muốn dạo quanh những toà nhà cao tầng, Hayley luôn ở lại cùng với tôi vì biết rằng tôi không được phép đi chơi quá xa nhà. Thỉnh thoảng, khi Richard ra ngoài làm ca vài giờ, mẹ Hayley cùng với mẹ tôi ở nhà uống trà, mẹ Hayley sẽ xin cho tôi:

- Ôi, thôi nào, chị hãy để cho nó ra ngoài chơi với bọn trẻ một lát.

Mẹ tôi sẽ không thể nghĩ ra lý do gì để từ chối và vì vậy tôi được phép đi chơi. Nhưng điều đó không thường xuyên xảy ra .

Biết rằng không thể đến gõ cửa nhà tôi và rằng hầu hết thời gian, tôi bị cấm không được đến nhà cô ấy, Hayley thường ngồi sau một bức tường khuất tầm nhìn từ cửa sổ nhà tôi và đợi tôi đi qua khi tôi được giao nhiệm vụ tới cửa hàng mua thứ gì đó. Cô ấy thường không bao giờ phải đợi lâu và chúng tôi sẽ vừa đi vừa nói chuyện suốt dọc đường . Khi quay trở về, cô ấy sẽ biến mất ở góc rẽ cuối cùng của con phố nên mẹ tôi và Richard sẽ không bao giờ nhìn thấy và không thể nghĩ rằng tôi đã không nghe lời. Chúng tôi đã kết nghĩa chị em bằng cách lấy những con ghê ở đầu gối chúng tôi, dí chúng vào nhau để máu của chúng tôi hoà làm một. Cuối cùng, cô ấy cũng chứng minh sự trung thành và xứng đáng giống như bất cứ người chị ruột thịt nào.

Cô ấy đã đặt bản thân và gia đình vào một mối hiểm nguy đáng kể khi lên tiếng bênh vực cho tôi.

Mẹ của Hayley rất thân thiện với tôi và một buổi tối, khi cha dưỡng tôi ra ngoài làm ca, bà thường đến chơi nhà tôi và nói chuyện với mẹ tôi. Trong khi đó, họ gửi tôi tới nhà Hayley để chúng tôi cùng trông coi hai đứa em một trai một gái của cô ấy. Khi cả hai đứa bé đã ngủ, chúng tôi quyết định đột kích tủ rượu và tìm được một chai Malibu cùng với vài loại rượu khác nữa của mẹ Hayley. Chúng tôi giả vờ như mình đã say khướt và ném mỗi chai vài ngụm.

Khi mẹ của Hayley trở về và nói rằng tôi phải về ngay vì cha tôi đi làm về sớm hơn bình thường. Tôi rất sợ hãi khi nghĩ rằng ông ta sẽ phát hiện ra những gì tôi vừa làm ở nhà Hayley. Trên đường băng qua con phố trở về nhà, tôi thực sự không nghĩ rằng mình đã say nhưng tôi liên tục va vào bất cứ chiếc xe hơi nào đang đậu trên phố.

Tuy vậy, một phần đầu óc tôi vẫn còn đủ tỉnh táo để biết rằng nếu như Richard nhận ra tôi đã uống rượu đến say thì rắc rối lớn sẽ đến. Tôi thu hết sức lực còn lại trong mình để giữ cho bước chân và giọng nói của mình có vẻ bình thường. Trước khi bước vào nhà, tôi hít một hơi thật sâu và cố gắng để lấy lại bình tĩnh nhưng tất cả mọi việc diễn ra lúc đó quả là kinh hoàng. Một cái gì đó bên trong thôi thúc, lấn át cả lý trí khiến tôi cười rúc rích. Tôi biết rằng tiếng cười đó sẽ khiến cho tôi bị một trận đòn thừa sống thiếu chết vì Richard không thể hiểu nổi tôi cười vì cái gì. Tôi nấn ná vài giây nữa ở ngoài rồi mới bước vào nhà. Tôi cởi giày và tất để không gây ra vết bẩn hay làm vương những sợi cốt tông bẩn từ đôi tất lên tấm thảm đồng thời đập đầu mình vào cánh cửa trước để thử xem tôi còn có cảm giác gì không.

Richard và mẹ tôi, cả hai đều đang ở trong phòng khách và Richard đang ngồi trên chiếc ghế tựa của mình, ăn chiếc bánh sandwich bốn trứng mà mẹ tôi vẫn thường gói sẵn trong cái hộp đồ ăn trưa để chờ mỗi khi ông ta đi làm buổi đêm trở về. Tôi nhìn thấy chiếc hộp đó một cách rõ ràng khi tôi bước vào trong phòng. Quanh nó còn nhiều khoảng trống nhưng không biết vì lý do gì đôi chân trần của tôi không tuân theo sự điều khiển của bộ não như thể chúng bị hút bởi một cực nam châm cực mạnh, và vô thức, chân tôi dẫm thẳng vào những miếng bánh sandwich mềm糯. Tôi đứng đó, chết điếng

người chờ đợi một cơn giận điên cuồng khi dưới chân tôi, bánh sandwich nát bét.

- Con vừa uống rượu hả? - Cả mẹ tôi và Richard cùng đồng thanh hỏi và cười lớn.

Vì nguyên nhân gì tôi cũng không rõ, nhưng tôi đã không hề gặp phải bất cứ rắc rối nào cả. Tôi chỉ phải lau hết bánh sandwich khỏi chân mình và về phòng đi ngủ. Buổi sáng hôm sau, họ bắt tôi tới xin lỗi mẹ của Hayley vì đã uống trộm rượu của bà. Và mẹ Hayley cũng nghĩ rằng chuyện đó thật buồn cười. Thật lạ lùng vì đôi khi, tôi tưởng rằng chắc mình sẽ gặp phải rắc rối to thì lại chẳng thấy chuyện gì xảy ra, như thể mọi nguyên tắc dạy dỗ con cái của các bậc cha mẹ bình thường đã đảo lộn hết trong đầu óc cha mẹ tôi. Thường thì, tôi không thể nào nói trước được khi nào thì mẹ tôi và Richard thấy điều gì đó là buồn cười và cũng cho phép tôi được cười nói. Tôi có cảm giác như tôi phải được sự đồng ý của họ thì mới được vui vẻ hay được lên tiếng, còn ngược lại, tôi sẽ là đứa hỗn xược và chắc chắn sẽ bị trừng phạt.

Một trong những nơi mà Richard thích đưa tôi đến chính là căn gác xép. Việc lên được đó cũng không mấy dễ dàng, vì chẳng có thang trèo và như vậy không ai có thể bất ngờ làm phiền chúng tôi được. Trên đó không có đèn đóm gì cả, sàn gác cũng không được lát ván, chỉ có một vài mẫu gỗ nhỏ ở cuối phòng.

Richard thường nói với mẹ tôi rằng chúng tôi phải lên đó tìm thứ này hay thứ khác. Ông ta trèo lên qua đường lan can, sau đó ông ta kéo tôi lên, thấp một ngọn nến hay đánh một que diêm rồi tạo ra vài tiếng loạt xoạt để mẹ tôi nghĩ rằng ông ta đang tìm thứ gì đó. Khi chúng tôi đã đi tới cuối căn gác xép, ông ta sẽ lôi ra một vài tờ tạp chí khiêu dâm và nhìn đắm đắm vào đó trong khi tay ông ta vầy vò ngực tôi và những chỗ kín khác trên cơ thể tôi rồi bắt tôi thủ dâm cho ông ta. Nếu như mẹ tôi làm phiền bằng cách gọi với lên từ dưới nhà hỏi xem tại sao chúng tôi lại lên đó lâu thế hoặc nếu như tôi không thực hiện nhiệm vụ của mình một cách tốt đẹp hoặc nếu như tôi thể hiện vẻ ảo não trên mặt mình, ông ta sẽ thổi tắt nến và để tôi ở trên đó một mình. Ông ta nói với mẹ tôi rằng tôi đã có thái độ không tốt, hay hờn dỗi và cần phải dạy cho tôi một bài học.

Tôi ghét phải ở trên căn gác xép đó trong bóng tối giữa đám nhện, và có Chúa mới biết còn những gì khác nữa. Tôi thường ngồi ở ngay miệng cửa căn gác xép, nơi thông xuống dưới nhà, nhìn xuống dưới và thầm nghĩ, khoảng cách đó quá xa để có thể nhảy xuống.

- Nếu mày muốn xuống thì phải nhảy thôi, còn nếu không thì cứ ở nguyên trên đó cả ngày hôm nay nghe chưa! - Richard thường mắng nhiếc tôi như vậy.

Cuối cùng, ông ta cũng sẽ đưa tôi xuống khi mẹ bắt đầu càu nhàu với ông ta.

Thỉnh thoảng, khi mẹ ra ngoài đi chơi bingo với bạn bè và ông ta biết rằng mẹ tôi sẽ đi vắng khá lâu, Richard sẽ mang những thứ sách báo đó xuống nhà và bắt tôi diễn lại những tư thế mà những người phụ nữ trong những bức tranh đang làm và đọc to những lời trong tranh của cô gái đó. Ông ta sẽ nổi giận nếu như tôi làm không đúng. Nếu như các em trai tôi có ở nhà, chúng sẽ biết rằng tốt hơn hết là đừng có ra khỏi phòng khi chúng được lệnh đi ngủ.

Một hôm, mẹ tôi tự lên gác xép một mình khi Richard đi làm vì bà cần tìm một số quần áo. Tôi đã xin bà đừng lên đó nhưng tôi lại không thể đưa ra lý do tại sao. Tôi đứng đó bất lực nhìn bà tìm một chiếc ghế và leo lên căn gác. Qua cửa sập, tôi có thể nhìn thấy bà đang bước quanh chỗ mà Richard giữ những tờ báo khiêu dâm. Khi mẹ tôi xuống khỏi căn gác xép, những tờ báo đó đã nằm gọn trong tay bà. Bà hỏi tôi tại sao chúng lại có ở trên đó và tôi cảm thấy người mình như đổ dần lên vì xấu hổ.

- Con không biết! - Tôi lấp bắp đây về tội lỗi.

Điều gì khiến mẹ tôi nghĩ rằng tôi có biết điều gì đó về những tờ báo? Tại sao bà lại nghĩ rằng một cô bé con như tôi có thể tàng trữ những loại sách báo khiêu dâm đó trên gác xép? Hay bà đã nghi ngờ điều gì đó?

Khi Richard về nhà, bà đưa cho ông ta xem những tờ báo đó.

Nhìn xem cái gã bản thủ đó để lại những gì trên gác xép sau khi gã chuyển đi này. Em luôn cảm thấy có điều gì đó rất xấu xa ở gã này mà.

Tôi biết rằng mẹ đang ám chỉ người chủ cũ của ngôi nhà này.

- Thật đáng ghê tởm! - Richard đồng tình. - Anh chẳng biết phải làm gì với những thứ rác rưởi như thế.

Tôi không biết mẹ có tin vào những gì ông ta nói hay không nhưng rõ ràng dù cho mẹ có không tin đi chăng nữa thì tốt hơn là bà cũng không nên thể hiện những nghi ngờ đó cho ông ta thấy.

Cuộc sống vẫn tiếp diễn bình thường như chưa từng có chuyện gì xảy ra .

Chương 4

Tôi luôn luôn muốn tin rằng mẹ tôi không hề biết điều gì về những chuyện đang diễn ra. Không đứa trẻ nào lại muốn tin rằng mẹ chúng biết chúng đang phải chịu đựng những gì vậy mà bà ta lại lựa chọn cách im lặng và không có bất cứ hành động nào để cải thiện điều đó. Bởi vì tôi biết mẹ tôi đã phải khổn khổ như thế nào dưới bàn tay của Richard nên tôi luôn luôn đặt bà lên một vị trí khác và tôi luôn luôn lựa chọn bảo vệ bà bất cứ khi nào có thể. Tôi tin rằng nếu như tôi cho bà biết những gì đang xảy ra, tôi sẽ đặt cuộc sống của cả hai mẹ con vào vòng nguy hiểm. Tôi sẽ không bao giờ có thể quên được cái cảm giác khi con dao làm bếp kè vào cổ họng tôi và tôi cũng không bao giờ nghi ngờ chuyện Richard sẽ thực hiện lời thề của mình sẽ giết chúng tôi nếu như tôi dám nói ra bất kỳ điều gì.

Khi tôi lớn hơn một chút, mẹ và tôi thường đi mua sắm cùng nhau, cười nói vui vẻ và bà thích mọi người nghĩ rằng chúng tôi là hai chị em. Mặc dù bà đã làm tôi thất vọng rất nhiều khi không bảo vệ tôi khỏi Richard mỗi khi bà có thể làm điều đó, tôi vẫn luôn muốn giành tất cả những điều tốt đẹp cho bà. Một trong những mối ràng buộc ngầm giữa hai chúng tôi là việc tôi biết những gì Richard đã làm với mẹ tôi.

Một lần, khi tôi mới khoảng mười tuổi, tiếng kêu của mẹ đã đánh thức tôi dậy giữa đêm khuya. Tôi biết rằng tiếng kêu đó cũng đồng nghĩa với việc Richard đang hành hạ bà như mọi khi nhưng lần này, những tiếng động phát ra từ phòng ngủ kế bên nghe to một cách đặc biệt. Tôi run lẩy bẩy và tự nhủ hãy bình tĩnh rồi mọi chuyện sẽ sớm kết thúc như mọi khi thôi. Tôi biết rằng nếu như tôi bước vào, ông ta sẽ trút cơn giận dữ đó lên tôi vì tôi đã can thiệp vào chuyện của họ và điều đó cũng sẽ chẳng đem lại điều gì tốt đẹp cho mẹ tôi cả. Lúc này, ông ta đang hét lạc giọng và những tiếng đập liên tiếp phát ra nghe như thể đầu bà đang bị va vào bức tường kế bên phòng tôi. Tôi có một cảm giác kinh hoàng rằng lần này ông ta sẽ giết chết mẹ và sẽ chỉ còn lại một mình tôi với ông ta. Tôi nằm đó, cầu Chúa phù hộ cho mẹ tôi đừng chết, tiếng rên rĩ đã hết nhưng những tiếp va đập vẫn tiếp tục. Tôi

có thể nghe thấy tiếng các em trai của tôi khóc rung rức trên giường, quá sợ hãi đến mức không thể cử động được. Mẹ tôi lại tiếp tục những tiếng rên. "hừ, hừ".

Nỗi sợ hãi đã cho tôi can đảm, tôi ra khỏi giường, và chạy trên nền nhà lạnh ngắt với đôi chân trần rồi mở tung cửa phòng ngủ của họ. Ánh đèn trên hành lang hắt vào soi tỏ cảnh tượng mẹ tôi đang chống hai tay hai chân, trên mình mặc độc một chiếc quần lót trong khi Richard đứng dạng chân trên người bà, nắm lấy mái tóc giật đầu bà lại đằng sau, tay kia đặt dưới cằm bà như thể ông ta đang chuẩn bị đập đầu bà vào tường. Cả hai đều sững người và nhìn chăm chăm vào tôi.

- Buông bà ấy ra! - Tôi hét lên.

- Trở về phòng đi ! - Mẹ tôi thì thầm.

Richard vẫn trừng trừng nhìn tôi thêm một giây nữa rồi sau đó, ông ta thả cơ thể mềm nhũn của mẹ tôi đổ vật xuống sàn nhà và bắt đầu đuổi theo tôi. Tôi cố gắng để chui tọt vào phòng mình và sập cửa lại nhưng khi tôi vừa tới được giường của mình thì ông ta cũng lao tới, đâm đá, đánh đập tôi không thương xót. Đó là một trong những trận đòn tồi tệ nhất mà tôi từng phải chịu đựng.

Sau đó, tôi nghe thấy tiếng mẹ tôi vang lên sau lưng ông ta.

- Thả con bé ra!

Bà nói và dường như có ý gì rất nghiêm trọng câu nói đó.

Tôi nhìn lên và thấy bà đang đứng đằng sau Richard, trong tay cầm con dao làm bếp mà bà vẫn luôn luôn để dưới đệm. Trông bà như lên cơn thở quá nhanh, hỏn hển, toàn thân run lên trong một tình cảm lẫn lộn giữa đau đớn, sợ hãi và căm thù.

Richard ngừng tay và ném tôi xuống giường, vươn thẳng người lên, bước ra khỏi phòng, miệng vẫn còn không ngớt lảng mạ.

Mẹ ngồi xuống bên tôi, bế tôi vào lòng và vuốt nhẹ nhàng vào lưng tôi. Chắc lúc đó hơi thở của tôi đã đứt quãng, hoặc cũng có thể tôi không còn thở nữa. Tôi cứ nhìn chăm chăm ra cửa phòng vì biết rằng chẳng bao lâu nữa ông ta sẽ quay trở lại và ông ta sẽ không bao giờ để yên cho mẹ tôi sau những lời như thế.

Và quả thật chỉ vài phút sau, ông ta đã xuất hiện trở lại, xông vào trong phòng, nhấc bổng cái hòm đựng quần áo của tôi lên và quăng nó về phía chúng tôi. Toàn bộ sức nặng của cái hòm rơi vào lưng tôi và đẩy bật tôi ra khỏi lòng mẹ. Bà đứng bật dậy, hét lên, con dao làm bết lăm lăm trong tay và lao tới đâm vào sườn ông ta.

Tôi cuộn tròn như một quả bóng trên giường, cố gắng thu mình càng nhỏ càng tốt. Cả hai người bọn họ đều bắt đầu run rẩy khi nhìn thấy máu trào ra và mẹ tôi bắt đầu rít xin lỗi khi ông ta đứng đó, nhìn bà, bàn tay ông ta bịt lấy chỗ vết thương, máu rỉ ra qua các kẽ ngón tay. Bỗng nhiên, mọi chuyện diễn ra như thể họ chưa hề đánh nhau, như thể cả hai người bọn họ là một vậy.

- Anh sẽ tự lái xe tới bệnh viện và khâu vết thương lại. Ông ta nói như thể đó là một vấn đề hiển nhiên, rất bình thường.

Ông ta rời khỏi nhà và mẹ tôi mặc bộ đồ ngủ vào rồi bắt đầu dùng khăn lau sạch những vết máu rớt ra từ phòng tôi xuống cầu thang. Bà làm việc đó như một cái máy.

- Hãy đi rửa mặt mũi và chỉnh trang lại quần áo đi. - Bà bảo tôi.

Khi tôi quay trở lại từ nhà tắm, bà bảo tôi xuống bếp, pha cho bà một tách trà có đường trong lúc khi bà cố gắng lau sạch những vết máu trên tấm thảm bằng xà phòng bột và những chất tẩy rửa. Sau đó bà xuống nhà, bỏ hết những cái khăn dính đầy máu vào máy giặt, rửa sạch con dao như thể đang phi tang những chứng cứ phạm tội của mình. Bà cũng dọn dẹp lại cái hòm của tôi, sắp xếp lại những cái quần cái áo vương vãi khắp phòng một cách gọn gàng rồi bà bảo tôi khi nào pha xong trà cho bà thì quay trở về phòng ngủ.

- Con không được nói một lời nào với bất kỳ ai về những gì đã diễn ra hôm nay đâu đấy!

Bà dặn dò tôi như thế, mặc dù tôi nghĩ rằng cả dãy phố chắc đều có thể nghe thấy những tiếng gào thét vọng ra từ nhà tôi trong đêm hôm đó. Đó chỉ là một trong số hàng trăm những bí mật đã đầy chật trong đầu tôi.

Khi tôi trở lại giường ngủ, tôi bắt đầu cầu mong “Git ngu ngốc” sẽ chảy máu đến chết trên đường tới bệnh viện hoặc vết thương đó sẽ làm ông ta yếu ớt tới mức ông ta sẽ đâm vào một chiếc ô tô khác và chết trong vụ tai nạn đó. Tôi thực sự cảm thấy quá phẫn khích với ý nghĩ rằng ông ta sẽ không bao giờ còn quay trở lại đây nữa. Tôi còn tự thuyết phục mình rằng ngay cả khi ông ta có thật sự quay trở lại đi chăng nữa thì chắc chắn mẹ tôi sẽ từ bỏ ông ta sau tất cả những chuyện này.

Con dao làm bếp không phải là thứ vũ khí duy nhất mà mẹ tôi luôn luôn giữ trong tầm tay phòng trường hợp ông ta tấn công mẹ. Bà còn giấu nhiều con dao khác nữa khắp nhà và một đôi kéo lớn được bà giấu sau ống thoát nước ngay bên ngoài cửa hậu. Điều nực cười là Richard biết chỗ cất giấu tất cả những thứ vũ khí đó nhưng ông ta chưa bao giờ làm gì để cất chúng đi (ngoại trừ hai bức tượng những chú lính bằng đồng) trước khi ông ta bắt đầu cãi nhau với mẹ. Có vẻ như ông ta là người rất thích sự nguy hiểm.

Bất cứ khi nào cuộc chiến của họ bắt đầu, mẹ cũng quát bảo tôi gọi cảnh sát còn Richard thì cấm không được làm như vậy. Một hay hai lần gì đó, tôi đã sợ rằng ông ta sẽ giết chết mẹ tôi mất nên tôi liền chạy sang nhà hàng xóm và nhờ họ gọi cảnh sát đến giúp đỡ. Họ giúp tôi làm điều đó được hai lần, nhưng sau đó Richard đã khiến cho cuộc sống của họ trở thành địa ngục nên những lần sau đã từ chối, không muốn dính dáng vào bất cứ chuyện gì kiểu như vậy nữa. Cuối cùng, họ thậm chí còn không thèm mở cửa cho tôi mặc dù chắc chắn là họ có nghe thấy tất cả những gì đang diễn ra sau những bức tường kia.

Khi ông ngoại không còn sống ở ngay bên cạnh nữa, thỉnh thoảng mẹ tôi vẫn quát bảo tôi đi tìm ông và tôi cố gắng chạy tới nhà ông càng nhanh càng tốt. Nếu tôi kịp đến đó, ông sẽ vớ ngay lấy một thanh gỗ làm vũ khí và

trở về nhà cùng với tôi để can thiệp vào cuộc chiến. Nhưng thường thì Richard sẽ đuổi kịp tôi trước khi tôi tới được nhà ông rồi mang tôi quay trở về nhà và đánh cho tôi một trận tơi bời vì tôi dám nhờ người khác can thiệp vào việc của gia đình.

Cuối cùng, tất cả mọi người đều bị đe dọa hoặc bị phá rối làm phiền nên không ai muốn đến giúp chúng tôi nữa vì vậy các em trai tôi và tôi chỉ biết ngồi chết lặng, không dám cử động trong khi mẹ tôi và Richard cãi xé nhau. Những lúc như vậy, tôi chỉ còn biết chờ cho cuộc chiến làm họ kiệt sức và hy vọng mẹ tôi không bị giết trước khi máu nóng trong ông ta nguội bớt.

Vài giờ sau đó, tôi nghe thấy tiếng động cơ chiếc xe Cortina của ông ta quay trở về. Với tôi, đó là một trong những âm thanh kinh hoàng nhất. Tôi nghe thấy tiếng ông ta tra chìa khoá vào ổ và tiếng bước chân ông ta đi lên cầu thang. Trong cơn kinh hoàng, tôi nhận ra ông ta đang bước đến phòng tôi. Tôi nằm im như chết chờ đợi điều sắp xảy ra.

- Janey, - Ông ta thì thầm trong khi tôi vờ như đã ngủ say - Ta thật sự xin lỗi.

Trước đây, ông ta chưa bao giờ xin lỗi tôi vì bất kỳ điều gì cả. Cũng có thể lần này ông ta làm điều đó bởi vì ông ta tưởng rằng tôi đã ngủ rồi và tôi không thể nghe thấy những gì ông ta nói. Sau đó, ông ta ra ngoài và khép cửa lại. Vài phút sau, tôi nghe thấy tiếng ông ta và mẹ tôi nói chuyện trong phòng ngủ của họ.

- Anh nói với họ rằng cái mở can bị trượt và đâm vào anh.

- Lẽ ra anh phải bịa ra có gì đó khá hơn thế chứ - Mẹ tôi cười thành tiếng.

Họ tiếp tục nói chuyện và cười đùa như thể họ vào mới trải qua một chuyến phiêu lưu thú vị cùng nhau. Cuối cùng, tôi tự chìm vào giấc ngủ, thất vọng vì họ đã làm lành và không có vẻ gì là mẹ định từ bỏ ông ta .

Sáng hôm sau, họ cho tôi ngủ dậy muộn và bảo các em trai tôi không được làm ồn để cho tôi ngủ. Đây lại là một điều đặc biệt nữa. Tôi trở dậy và rửa

mặt mũi. Khi cảm thấy mình đã sẵn sàng, tôi xuống nhà và chờ đợi họ sẽ nổi cơn tam bành với tôi. Khi tôi bước vào phòng khách và nhìn thấy mẹ tôi, tôi thật sự bị sốc. Cả khuôn mặt bà sưng phồng lên và thâm tím. Có lẽ sau trận chiến đấu hôm qua, khuôn mặt bà đã biến dạng hoàn toàn. Đêm qua tôi đã không hề để ý tới những hậu quả mà cuộc xung đột để lại hoặc cũng có thể phải mất vài giờ thì những hậu quả mà nó gây ra mới xuất hiện. Tôi gần như không còn nhận ra bà nữa.

Richard mỉm cười một cách vui vẻ với tôi như thể đó là một buổi sáng bình thường trong một gia đình bình thường.

- Con muốn ăn sáng không? - Ông ta hỏi.

Tôi gật đầu, trong lòng vẫn phân vân không biết nên phản ứng như thế nào trước tất cả những chuyện này. Được phép ngủ dậy trễ và sau đó lại được Richard phục vụ bữa sáng quả là những điều tôi chưa từng thấy. Tôi vẫn nghĩ rằng chắc hẳn sau đó sẽ phải có điều gì đó kinh khủng xảy ra với tôi, nhưng cả ngày hôm đó, tôi vẫn được phép ngồi chơi, không phải làm bất kỳ điều gì cả. Cuối cùng, tôi tự nhủ có lẽ mình cũng bị bầm tím giống như mẹ bởi vì trước đây Richard thường cho tôi nghỉ học khi ông ta đã hành hạ tôi quá tay và để lại những dấu vết dễ nhận thấy trên cơ thể tôi. Dù vậy, tôi cũng chẳng có cách nào để kiểm tra xem những vết tôi nghi ngờ có đúng hay không bởi vì chiếc gương duy nhất trong nhà được đặt ở trong phòng của mẹ tôi nên tôi chỉ có thể nhìn mình trong gương những lúc tôi đi hút bụi hoặc vào phòng bà lấy đồ đi giặt.

Mặc dù tôi không phải đến trường trong vòng một tuần lễ, nhưng mẹ và Richard cuối cùng chắc đã mệt mỏi vì phải đối xử tốt với tôi nên ngay ngày hôm sau, tôi đã phải trở lại với vô số những công việc nhà. Tôi không hề nói một lời nào ngoại trừ vài từ "vâng", "không", "con cảm ơn" trong vài ngày liền cho tới khi Richard cảm thấy quá ngán ngẩm và mắng tôi là đồ "con lừa khó chịu". Thế là và mọi chuyện lại trở về tình trạng ban đầu.

Tất cả chúng tôi luôn sống trong hy vọng rằng Richard sẽ rời bỏ chúng tôi và hy vọng đó gần như đã trở thành hiện thực khi ông ta có bạn gái.

Một hôm bỗng nhiên mẹ tôi không chịu là quần áo cho ông ta và đó là lần

đầu tiên tôi được nghe họ đề cập tới chuyện này.

- Hãy bảo con dĩ da đen khôn kiếp của anh là chó ! - Bà hét lên.

Hình như ông ta chỉ chờ có mỗi một cái cớ như vậy bởi vì ngay lập tức ông ta bỏ đi. Các em trai của tôi và tôi nài nỉ mẹ đừng thuyết phục ông ta quay trở về nữa .

- Chúng ta đều không muốn ông ta trở lại đúng không mẹ? - Chúng tôi đồng thanh - Sống như thế này chúng ta vẫn rất ổn mà.

- Các con đừng lo, - Mẹ tôi trấn an - Ông ta sẽ không quay trở lại đâu.

Có lẽ chính bà cũng tin vào điều đó bởi vì chỉ vài ngày sau, bà đã nhận lời mời của một người bạn và ra ngoài uống rượu, đó là điều mà trước đây bà không bao giờ làm nếu không được sự đồng ý của Richard. Trong lúc bà đi vắng, ông ta quay trở lại, mang theo một chiếc vòng cổ bằng vàng lớn làm quà giáng hoà. Nhưng khi ông ta biết bà đã ra ngoài và có vẻ như đang vui vẻ, thoải mái, thái độ ông ta lập tức thay đổi hẳn. Ông ta ngồi đợi bà trở về như một con bão đang chuẩn bị sầm sập kéo đến. Tôi không bao giờ có thể quên được cái nhìn đầy kinh hoàng trên gương mặt mẹ tôi khi bà trở về nhà và thấy ông ta đã chờ sẵn.

Tôi không biết điều gì đã xảy ra với người phụ nữ kia. Mẹ tôi không bao giờ đề cập đến chuyện ấy nữa.

Giờ đây sau tất cả những gì tôi đã khám phá ra, tôi bắt đầu tự hỏi không biết mẹ tôi biết được bao nhiêu phần của sự thật về những điều đang diễn ra. Chỉ có một lần tôi có thể khẳng định chắc chắn là mẹ biết nhưng 1 lần duy nhất thôi thì chưa đủ để khẳng định điều gì cả.

Richard luôn rất tự hào về những cái nhà kho của mình, những cái nhà kho mà ông ta tự tay xây dựng ở cuối khu vườn của bất cứ ngôi nhà nào mà chúng tôi mới chuyển đến. Ông ta đã xây dựng ít nhất là ba cái nhà kho trong suốt những năm tháng tôi sống cùng với ông ta. Những cái nhà kho đó được xây dựng khá đẹp và vững chãi, thậm chí chúng còn có cả những cánh cửa sổ mà ông ta luôn lau chùi cẩn thận như một phần của ngôi nhà.

Bên trong, những thứ tài sản của Richard luôn luôn được sắp xếp gọn gàng và ngăn nắp không chề vào đâu được, giống như tất cả mọi thứ khác trong cuộc đời ông ta.

Thình thoảng tôi phải cùng ông ta vào đó để "giúp ông ta tìm một vài thứ dụng cụ" và bao giờ ông ta cũng khoá cửa sau khi chúng tôi đã vào bên trong. Cánh cửa nhà kho đó có tới bốn năm lần chốt và một khoá dây ở bên trong vì vậy không bao giờ có chuyện chúng tôi bị làm phiền giữa chừng. Chỉ sau này khi nhớ lại quãng thời gian đó, tôi mới chợt nhận ra rằng thật kỳ lạ khi không ai đặt câu hỏi tại sao ông ta lại luôn luôn quá quan tâm tới việc bảo đảm an toàn từ bên trong như vậy. Nhưng lúc đó, đối với một đứa trẻ như tôi thì mọi điều đang diễn ra dường như là tất yếu.

Tôi nhớ một lần ông ta đưa tôi vào trong đó khi các cậu em trai của tôi vẫn đang chơi đùa ở ngoài vườn. Ông ta khoá cửa lại và bắt tôi đứng trước cửa sổ, quan sát xem có ai tới gần không.

- Hãy làm ra vẻ mày đang bận rộn làm việc gì đi, - Ông ta ra lệnh và tụt quần xuống tận mắt cá chân đồng thời đứng ngay đằng sau cánh cửa. Ông ta cúi xuống và tôi cảm thấy bàn tay ông ta đang luồn vào trong quần lót của tôi, vạy vò tôi đồng thời ông ta tự thủ dâm mình. Cách đó không xa, chỉ vài thước, tôi còn có thể nhìn thấy mẹ tôi vẫn đang giặt quần áo trong bếp. Bà cũng liên tục ngược nhìn lên từ cửa sổ nhà chính để quát bảo bọn trẻ tránh xa bãi cỏ và chỉ chơi ở trên hiên nhà mà thôi, không được đến gần nhà kho. Quả là lạ lùng bởi vì lúc đó đang là mùa hè và chúng tôi thường được phép chơi trên thảm cỏ ở cuối vườn.

Tôi nhìn thẳng vào mắt mẹ tôi khi tôi vờ như đang dọn dẹp phía trước mặt. Đêm hôm đó, tôi đã phải giấu quần lót của mình giữa đồng quần áo bẩn bởi vì bàn tay Richard đã để đây nhiều vết dầu mỡ lem nhem lên đó nên tôi rất sợ mẹ tôi sẽ nhìn thấy chúng rồi đoán được điều gì đã xảy ra.

Mẹ của Richard giống như ông ta, dường như cũng ghét cay ghét đắng tôi và bà ta luôn véo tôi, huých tôi bất cứ khi nào chúng tôi tới nhà bà. Nhưng mẹ tôi và bà ta lại có vẻ khá hoà hợp. Họ cùng đi chơi bingo với nhau và làm mọi việc cùng nhau nhưng khi tôi còn bé, mẹ thường bảo với tôi rằng mẹ là người đứng giữa tôi và mẹ Richard.

Mẹ Richard sống cách nhà chúng tôi khoảng năm dặm và Richard thường đưa tôi cùng đi mỗi khi tới thăm bà bởi vì mỗi chuyến đi đó thường bao gồm những quãng đi bộ khá lâu qua các khu rừng. Chúng tôi thường phải dừng lại dọc đường chỗ này hay chỗ khác và tôi sẽ phải làm giúp ông ta một việc. Nếu xung quanh đó có quá đông người và ông ta không thể ở một mình với tôi ông ta sẽ trở nên giận dữ và chúng tôi cứ đi như thế cho tới khi nào tìm được một nơi hẻo lánh. Đôi khi chúng tôi phải đi lòng vòng tìm kiếm nơi vắng vẻ lâu đến mức không còn đủ thì giờ để tới nhà mẹ ông ta nữa và vì vậy, chúng tôi phải quay trở về nhà luôn sau khi làm xong chuyện.

Một lần, chúng tôi có nhiệm vụ tới nhà mẹ Richard để vay một ít đường hay thứ gì tôi không nhớ rõ và khi chúng tôi trở về nhà, mẹ tôi hỏi đường đâu. Khi thấy chúng tôi không mang đường về bà hỏi thực ra là chúng tôi có tới nhà mẹ Richard hay không?

- Không - Richard nói, rõ ràng là ông ta sợ có thể mẹ tôi sẽ hỏi lại mẹ ông ta để kiểm tra.

- Có - Tôi trả lời cùng một lúc với Richard vì tưởng rằng ông ta muốn tôi nói dối.

- Ý con là không - Tôi sửa lại ngay lập tức, vờ như không nhìn thấy nét tức giận hiện lên trên mặt mẹ.

Khi mẹ Richard nói rằng bà cần xây lại lò sưởi trong phòng khách, Richard đồng ý tới giúp và tất nhiên là tôi sẽ phải đi cùng ông ta hàng ngày. Mẹ của Richard sẽ ra ngoài trong khi chúng tôi làm việc nhưng một trong số các anh chị em họ của tôi đang sống ở đó và muốn tôi cùng chơi với chị ấy khi tôi ghé qua.

Một hôm, Richard nói tôi có thể ra ngoài chơi một lát.

- Miễn là mày không đi quá xa - Ông ta cảnh báo trước.

Một lát sau, ông ta gọi tôi về và tôi biết ông ta muốn gì.

- Chị sẽ về cùng em - Chị họ tôi nói .

- Không, đừng - Tôi nài nỉ chị ấy - Một phút nữa em sẽ quay trở lại mà!

Nhưng chị ấy không nghe tôi. Chị ấy bắt đầu giận dữ với tôi và Richard bởi vì chị ấy thắc mắc tại sao tôi lại luôn phải ở cùng với ông ta.

Khi Richard nhìn thấy cô ấy vào nhà cùng với tôi, ông ta cũng trở nên giận dữ, đúng như tôi đoán trước. Ông ta đuổi chị ra ngoài.

- Không, - Chị ấy đáp lại - Cháu sống ở đây. Cháu có quyền làm những gì cháu muốn.

Máu tôi thường như đông lại khi có ai đó dám cãi lại cha dượng tôi vì tôi biết rằng sau đó mọi nỗi giận ông ta sẽ trút mọi cơn giận dữ lên đầu tôi. Lần này, ông ta không hề có ý định nhượng bộ và nỗi cơn thịnh nộ, tới mức cuối cùng chị họ của tôi cũng phải bỏ lên gác. Vậy mà ông ta còn chửi bới lăng mạ thậm tệ khi chị ấy rời đi .

- Biến đi! - Ông ta quát lên sau lưng chị. - Mày là con chồn cái ục ịch xấu xí.

Sau đó ông ta kéo tôi vào phòng khách, nơi ông ta đang xây cái lò sưởi, đóng cửa lại và tựa người vào đó, tụt quần xuống và ra lệnh cho tôi thủ dâm cho ông ta trong lúc ông ta vầy vò ngực tôi.

Vài phút sau, tôi nghe thấy tiếng bước chân của chị họ tôi xuống nhà, gọi tôi ra ngoài chơi. Chị ấy cố mở cửa ra nhưng Richard đã dồn toàn bộ sức nặng cơ thể ông ta lên cánh cửa đó, quát bảo chị ấy hãy biến đi nếu không ông ta sẽ đánh cho một trận. Cuối cùng, chị họ tôi cũng phải đầu hàng và bỏ ra ngoài. Ông ta đã thoả mãn nhưng vẫn không cho tôi ra chơi với chị ấy ông ta bắt tôi phải ở lại trong phòng với ông ta và ngồi xem ông ta làm việc. Khi mẹ ông ta trở về, ông ta nói với bà rằng cô chị họ của tôi đã hư như thế nào và cô ấy cần phải bị một trận đòn nên thân, đồng thời ông ta bắt tôi phải ủng hộ ông ta.

Chiếc xe Cortina của Richard cũng là một nơi để ông ta có thể hành hạ tôi.

Ông ta thường lái xe đưa tôi cùng đi tới những cửa hiệu DIY ưa thích, bắt tôi ngồi hoặc nằm dưới sàn xe, tay vòng quanh ghế của ông ta để có thể thoả mãn giúp ông ta ở đằng trước trong khi ông ta lái xe. Tôi luôn luôn biết ông ta định làm gì bởi vì bao giờ ông ta cũng vào nhà vệ sinh trước khi chúng tôi rời đi và lấy một nắm giấy toa lét hoặc một ít giẻ rách để dọn dẹp những thứ mà ông ta sẽ thải ra. Đôi khi, thời gian tôi phải chịu đựng cực hình đó dài như hàng thế kỷ vì ông ta cứ lái xe lòng vòng hết con đường này đến con đường khác trong khi tay tôi đau như vì tư thế chẳng mấy thoải mái của mình. Nhưng tôi không bao giờ dám dừng lại khi ông ta chưa cho phép. Nếu trời tối và chúng tôi tới được nơi nào đó vắng vẻ, chúng tôi sẽ dừng lại và ông ta sẽ để tôi ngồi ở ghế trước cùng ông ta và làm chuyện đó cho ông ta. Khi tôi lớn hơn chút nữa và trở nên quá khổ để có thể ngồi xỏm ở đằng sau, tôi phải ngồi bên cạnh ông ta, đặt một tờ báo hay một chiếc áo len che từ phần khuỷu tay để làm chuyện đó cho ông ta.

Có lần, khi chúng tôi đang ở trong một cửa hiệu DIY, ông ta bắt tôi phải đổi miếng dán giá trên sản phẩm mà ông ta muốn bằng một miếng dán giá khác rẻ hơn. Ông ta luôn luôn tìm mọi cách để không phải trả tiền. Tôi thường đi đằng sau ông ta, lo sợ rằng một trong số những người bán hàng kia sẽ chặn ông ta lại hoặc không đối xử với ông ta một cách kính trọng như ông ta vẫn tưởng mình xứng đáng được như thế và ngay lập tức ông ta sẽ cho châm ngòi ngay một cuộc chiến giữa những giá để hàng hoá.

Chiếc xe hơi của ông ta là một công cụ hữu hiệu để ông ta thực hiện sự hiếu chiến của mình với cả thế giới. Nếu một tài xế nào làm điều gì đó chọc giận ông ta, ví dụ như chuyển làn đường ngay trước mũi xe, lái xe quá gần khiến ông ta bị đi chậm lại, ông ta sẽ phóng xe đuổi theo. Nếu cửa kính xe của họ mở, ông ta sẽ chửi rủa và khạc nhổ vào họ. Một lần, ông ta đuổi kịp họ và bắt họ dừng xe lại. Sau đó, ông ta xuống xe và tấn công họ bằng cây nặng dùng cho cái chân què. Nếu tài xế là một phụ nữ, ông ta sẽ để mẹ tôi thực hiện công việc bẩn thỉu này cho ông ta hoặc khi tôi đã đủ lớn để đánh nhau với một người trưởng thành, phần thực hiện công việc đó thuộc về tôi.

Ông ta luôn luôn nghĩ ra những nghi lễ về đêm mới cho chúng tôi đặc biệt là khi mẹ tôi vắng nhà, vì ông ta biết rằng các em trai tôi sẽ không bao giờ dám làm phiền chúng tôi.

- Đứng lên giường! - Một lần ông ta ra lệnh khi tôi vẫn còn là một đứa trẻ quá bé. - Cởi quần áo ra và quay người lại.

Khi tôi đã đứng lên giường, người trần như nhộng, lưng quay lại phía ông ta, ông ta cũng sẽ quay người lại và chúng tôi đứng quay lưng lại nhau. Sau đó, ông ta vòng tay lại đằng sau, ôm lấy tôi và kéo căng người tôi trên lưng ông ta khiến cho xương cốt tôi kêu lên răng rắc. Tôi thực sự cảm thấy đau đớn và sau trò này, người tôi như tê liệt, phải mất một lúc lâu tôi mới trở lại được trạng thái bình thường.

Khi tôi đã lớn hơn và quá nặng để có thể nhong nhong trên lưng như vậy, ông ta thường đổ mỹ phẩm lỏng lên hai cơ thể trần truồng của chúng tôi, bôi đều quanh người, sau đó, ông ta đặt tôi nằm trên người ông ta, đẩy tôi trượt lên trượt xuống, cọ xát. Sau đó, ông ta đổi vị trí của hai chúng tôi, ông ta nằm lên trên nhưng không bao giờ ông ta vào bên trong tôi.

Một trò nữa mà ông ta rất thích thú là bắt tôi cởi hết quần áo ngay giữa phòng khách và khom người xuống. Tôi sẽ phải giang thẳng hai tay để ông ta đặt bộ sách bách khoa toàn thư chặn lên chúng. Cuốn sách đó xuất hiện trong nhà tôi từ một người bán sách. Một buổi chiều, người đàn ông đó gọi công nhân tôi khi cả nhà đều đang ở ngoài sân rửa xe. Thường thường, bất cứ ai gọi cửa giống như vậy đều bị quát đuổi đi nhưng không biết vì lý do gì, người đàn ông này đã khiến họ chú ý. Có thể là vì lúc đó Richard đang ở trong một tâm trạng đặc biệt vui vẻ hoặc cũng có thể là vì người bán sách đã thốt ra một từ có sức mạnh kỳ diệu “miễn phí”. Tôi đứng há hốc miệng nhìn trong khi Richard đùa cợt với người bán sách và tự hỏi không biết ông ta lại định giở trò gì nữa đây. Người bán sách đã đưa ra một hợp đồng gì đó và nếu như chấp thuận ký vào bản hợp đồng chúng tôi sẽ nhận được hai cuốn sách miễn phí hoặc thứ gì tương tự như thế Richard đã thuyết phục người bán sách để hai cuốn sách miễn phí lại rồi sau này họ sẽ ký hợp đồng. Rồi tất nhiên khi người bán sách quay trở lại, ông ta đã bị đuổi đi không thương tiếc. Tôi không biết liệu đã có ai trong nhà từng xem qua nội dung bên trong của cuốn sách chưa nhưng lúc này nó được sử dụng như công cụ để tra tấn tôi.

Khi đôi tay tôi bắt đầu run lên, Richard sẽ để thêm một cuốn sách khác rồi

lại đặt thêm cái gạt tàn Britvic bằng thủy tinh màu nâu lên trên cùng. Nếu như tôi không chịu đựng được và để tay mình rơi xuống làm chiếc gạt tàn trượt theo thì ông ta sẽ đá vào mông tôi hay đập vào đầu tôi, quát mắng tôi như một sĩ quan chỉ huy quân đội, bắt tôi phải tiếp tục giang tay thẳng ra. Sự đau đớn càng ngày càng tăng nhưng nếu tay tôi run lên vì rãng sức, ông ta càng trở nên tức giận hơn. Có vẻ như niềm thích thú của ông ta đối với những trò tra tấn kiểu này cũng không kém gì so với những trò tra tấn tình dục.

Khi cuộc sống của tôi ngày càng trở nên không thể chịu đựng được, tôi thường để mình chìm sâu vào thế giới tưởng tượng. Đôi lúc, tôi tưởng tượng rằng mình chính là cô bé lọ lem, đang bị cầm tù bởi người cha dượng độc ác chứ không phải là bà mẹ ghẻ độc ác và rằng một ngày nào đó, bà tiên đỡ đầu của tôi sẽ tới và đưa tôi tới tham dự lễ hội, nơi tôi gặp chàng hoàng tử phong nhã của mình, người sẽ đưa tôi đi khỏi ngôi nhà khủng khiếp này và cưới tôi làm vợ. Nếu như, tôi có thể thuyết phục được chính bản thân mình, dù chỉ là một vài phút, rằng rồi sẽ có một kết cục hạnh phúc cho cuộc sống của tôi thì tôi còn có thể tiếp tục sống.

Đôi lúc, tôi tự huyễn hoặc rằng tôi chính là Chúa Jesus được phái xuống trái đất này để chịu đựng những nỗi đau khổ nhằm cứu giúp con người, cũng giống như những gì được mô tả trong Kinh thánh. Nếu như những nỗi đau khổ mà tôi đang phải chịu đựng là vì một mục đích tốt đẹp nào đó thì tôi cũng cảm thấy dễ dàng hơn khi đối mặt với nó.

Nhiều năm sau, khi kể lại những tưởng tượng này của mình cho một chuyên gia tâm lý học, ông đã bảo tôi rằng có lẽ chính những tưởng tượng này đã giúp tôi không phát điên trong suốt những năm tháng kinh hoàng đó, chính chúng đã cho tôi niềm tin rằng rồi một ngày không xa, cuộc sống của tôi sẽ tốt đẹp hơn và rằng tất cả những gì tôi phải chịu đựng bấy giờ không phải là vô nghĩa.

Khi tôi còn học ở trường tiểu học, một cô bạn tên là Tanya đã quay trở lại trường sau khi gia đình mang cô chuyển đi nơi khác vì cô luôn bị bắt nạt ở trường. Buổi sáng hôm cô ấy trở lại trường, tôi tình cờ đứng ngay bên ngoài cửa phòng thầy hiệu trưởng. Tôi đã từng bị bắt quả tang hút thuốc lá nhiều

lần nhưng thầy hiệu trưởng cũng đành chịu bó tay vì ông biết rằng cha mẹ tôi khuyến khích tôi làm điều đó. Tanya ngồi bên cạnh tôi .

- Cậu đang làm gì ở đây? - Tôi hỏi.

- Mình phải trở lại ngôi trường này. Mình không thể theo kịp được các bạn ở các trường khác.

Đúng lúc đó, một nhóm con gái đã từng bắt nạt Tanya đi ngang qua và huýt gió, trêu chọc, dọa dẫm. Tôi có thể nhận thấy Tanya thực sự hoảng sợ.

Cả hai chúng tôi được gọi vào phòng thầy hiệu trưởng. Thầy nói:

- Được rồi, Jane. Thầy sẽ xếp Tanya vào học cùng lớp với em và em sẽ có nhiệm vụ giúp đỡ bạn ấy.

Từ thời điểm đó, chúng tôi không rời nhau nửa bước. Và cũng từ lúc đó, tôi biết rằng chúng tôi sẽ phải cùng nhau chiến đấu với nhóm người đang bắt nạt Tanya. Cô ấy thậm chí còn sợ vào nhà vệ sinh bởi vì cô biết rằng bọn sẽ đi theo và gây cho cô rất nhiều phiền toái.

- Mình sẽ đợi cho tới khi về nhà. - Tanya nói.

- Không, - Tôi phản đối - Cậu sẽ đi vệ sinh bất cứ khi nào cậu muốn. Mình sẽ đi cùng cậu.

Và đúng là bọn chúng đã theo chúng tôi vào nhà vệ sinh và làm mọi chuyện trở nên hỗn loạn. Tôi nghĩ rằng những gì tôi phải trải qua với “Git ngu ngốc” khiến cho tôi đặc biệt nhạy cảm với việc bắt nạt. Tôi thực sự không thể chịu đựng nổi. Còn có một cô bé nữa học dưới chúng tôi một lớp với đáng vẻ đáng thương lúc nào cũng sực mùi nước tiểu. Cô bé thường xuyên bị bắt nạt đến nỗi cô rất hay bị ngất xỉu trên đường về nhà, tôi thường ngồi cạnh cô trên xe buýt để có thể bảo vệ cô nhưng tôi lại phải xuống trước cô bé vài bên và ngay sau khi tôi xuống xe, tôi có thể nhìn thấy tất cả bọn chúng nhảy xổ vào cô. Tôi thực sự không muốn hàng ngày phải để cô bé lại một mình đối phó với tất cả bọn chúng như vậy.

Nhưng dù sao đi nữa, nhóm con gái đó đã không bao giờ còn làm phiền Tanya nữa bởi vì tôi đã tuyên bố rõ ràng rằng nếu chúng bắt nạt Tanya cũng có nghĩa là chúng động chạm đến tôi. Tôi dám nói rằng chúng cũng phải dè chừng tôi vì chúng biết tôi xuất thân từ một gia đình nổi tiếng là bạo lực. Việc được tôi luyện trong sự hiếu chiến mà Richard và mẹ thường đắp đầy vào đầu óc thơ trẻ của tôi ít ra cũng đã một lần có ích. Còn với những người khác, tôi luôn rất thân thiện bởi vì họ cũng chẳng có lý do gì để bất hoà với tôi.

Tanya và tôi thường làm mọi việc cùng nhau. Mỗi sáng, cô ấy đều đến gọi tôi đi học. Nhưng nhiều khi “Git ngu ngốc” gây cho Tanya không ít rắc rối khi bắt gặp cô ở trong nhà tôi. Chẳng hạn như ông ta thường túm lấy bím tóc của Tanya quay một vòng cho tới khi chân cô rời khỏi mặt đất. Trò này ông ta thường xuyên làm với tôi, nhưng lại vờ như đó chỉ là một trò đùa. Một lần khác, cô ấy tới nhà tôi, rất hãnh diện vì trên đầu có chiếc cặp tóc mới. Nhưng ông ta giật phắt chiếc cặp khỏi đầu Tanya, ném xuống đất và dẫm chân lên. Sau những lần như vậy tôi nói với Tanya:

- Cậu không cần phải gọi mình mỗi sáng đâu. Cứ đợi mình ở góc phố đằng kia cho tới khi nào mình đến.

Nhưng Tanya cương quyết:

- Không, mình không thềm để tâm tới những việc ấy đâu.

Một buổi chiều, chúng tôi có kế hoạch cùng nhau đến hội chợ chơi. Tanya đến gọi tôi như tôi đã hẹn với cô ấy nhưng Richard cố tình bắt tôi phải làm hết việc này đến việc kia để bắt Tanya phải chờ. Quãng đường từ nhà tôi đến hội chợ khá xa mà tôi lại bị bắt phải trở về nhà sớm vì vậy chúng tôi hầu như không có mấy thời gian để vui chơi. Tanya thực sự đã chán ngấy những việc như vậy và đặt câu hỏi tại sao Richard lại luôn luôn đối xử kỳ quặc như vậy đối với tôi. Lúc đó chúng tôi đã thân nhau tới mức tôi quyết định kể cho cô ấy biết sự thực. Sau Hayley, Tanya là người duy nhất tôi tiết lộ chuyện này. Rõ ràng là cô ấy đã thực sự xúc động mạnh nhưng không hề tỏ ra ngu ngốc chút nào khiến tôi cảm thấy rất mừng vì đã đặt niềm tin vào cô ấy.

Ít ngày sau, mẹ tôi đột ngột đi vắng và Richard bắt tôi phải làm việc đó cho ông ta trong phòng khách ngay khi vừa đi học về. Ông ta vừa chuẩn bị hành sự thì có tiếng gõ cửa.

- Lại cái con bé Tanya ngu ngốc chết tiệt đó! - Ông ta nói sau khi vén rèm cửa nhìn ngoài. - Tao sẽ tổng khứ nó đi khỏi đây.

Ông ta bước ra ngoài sảnh và tôi nghe thấy tiếng mở cửa . Ông ta rít lên:

- Nó không có ở nhà.

Tôi nghe thấy tiếng Tanya nói:

- Thế ạ! Thế bạn ấy đi đâu rồi?

- Nó đang chạy đi mua bàn chải ở cửa hiệu Parade .

Rồi ông ta đóng sầm cửa lại và quay trở lại phòng khách. Ông ta nói:

- Nếu mày làm tốt thì sau đó mày có thể ra ngoài tìm nó.

Tôi tìm thấy Tanya đang ngồi trên sân nhà thờ gần Parade .

- Bạn vừa từ đó ra đây phải không? - Cô ấy hỏi, đầu hất về phía nhà tôi. - Mình biết, cậu không hề tới Parade, đó là lý do tại sao mình lại ngồi chờ ở đây. Ông ta thậm chí còn không thèm bịa ra một cái cớ cho hợp lý.

Tôi cũng có thể tưởng tượng được, cô ấy đã cảm thấy kinh khủng như thế nào khi ngồi giữa những ngôi mộ và biết rằng Richard đang làm gì với bạn mình .

Chương 5

Tôi là đứa trẻ hơi chậm phát triển so với bạn bè cùng trang lứa, người tôi nhỏ xíu và trông tôi vẫn như trẻ con. Tới tận năm mười bốn tuổi, tôi mới có kỳ kinh nguyệt lần đầu tiên. Tôi còn nhớ rất rõ lúc chuyện này xảy ra bởi vì khi đó tôi đang ở nhà ông ngoại, lau chùi cầu thang giúp ông. Tôi vội vã chạy về nhà tìm mẹ tôi và đâm bổ vào Richard.

- Mà đi đâu đấy? - Ông ta hỏi.

- Con cần nói chuyện với mẹ, - Tôi nói và cố gắng để thoát khỏi ông ta vì tôi không thể nào thổ lộ bất cứ chuyện gì riêng tư của tôi với ông ta cả.

- Mà muốn nói chuyện gì với mẹ mà? - Ông ta vẫn muốn biết cặn kẽ. Tôi không bao giờ được nói chuyện với mẹ cho tới khi tôi nói cho ông ta biết tôi tìm bà vì việc gì. Tôi đoán là ông ta luôn đề phòng nhờ đâu tôi sẽ buột miệng nói ra những bí mật giữa tôi với ông ta .

- Đây là những chuyện của phụ nữ, - Tôi nói, hy vọng ông ta sẽ chấp nhận và để tôi đi .

- Ồ được rồi, - Ông ta đáp lại, dường như không chỉ đột nhiên đoán ra được tôi đang định nói về vấn đề gì mà còn tỏ ra quan tâm một cách đặc biệt. - Hãy vào trong kia đi, quý cô, - Ông ta nói, đẩy tôi vào phòng khách và hét gọi mẹ tôi xuống.

Họ đặt tôi nằm trên ghế sofa và gọi em trai tôi đi lấy một cái gối để đỡ đầu và chân tôi.

- Đi lấy cho con bé một miếng Doctor White's.

Mẹ tôi nói và Richard hồi hả chạy tới cửa hàng.

- Giờ con đã trở thành phụ nữ rồi, - Họ không ngừng thốt ra câu đó, bắt tôi dù thế nào cũng không được làm việc ráng sức quá.

Họ cho tôi nghỉ học vài ngày khi tôi vẫn "đang trở thành phụ nữ" và tôi nghĩ điều đó thật tuyệt. Giả như tôi biết rằng chu kỳ kinh nguyệt của tôi những tháng tiếp sau đó kinh khủng như thế nào thì tôi đã chẳng háo hức như thế. Đôi khi, kỳ kinh của tôi kéo dài ba tuần liền và chỉ có một tuần sạch kinh. Những chiếc băng vệ sinh của tôi cũng nhanh chóng đầy ứ. Kỳ kinh của tôi cũng phản lại tôi vì chúng cho mẹ tôi và Richard thêm một cái cớ để bắt tôi nghỉ học.

Tôi rất thích tới trường bởi vì điều này cũng có nghĩa là hàng ngày, tôi sẽ có vài giờ để có thể làm hoặc nói bất cứ điều gì mình muốn và tôi không phải chịu những hình phạt kinh khủng. Tôi say sưa với tự do của mình và luôn luôn là chú hề của lớp. Tất cả bạn học và các giáo viên trong trường đều biết tới tôi với tiếng cười giòn giã cùng tâm trạng luôn vui vẻ, phấn khích. Các giáo viên không bao giờ phiền lòng vì thái độ và cách cư xử của tôi bởi vì không giống như rất nhiều những đứa trẻ khác ở trường, tôi không bao giờ thô lỗ và luôn có tinh thần hợp tác. Lúc nào tôi cũng chỉ lâng lâng với niềm vui được thoát khỏi nhà. Tất cả học sinh cũng như giáo viên trong trường, dường như đều yêu mến tôi và điều đó khiến cho tôi cảm thấy bối rối, khó hiểu. Nếu như tôi đúng là một đứa con gái đáng khinh, đê tiện, hèn hạ giống như cha dượng tôi vẫn thường nói thì tại sao mọi người khác không nhận thấy?

Biết rằng ở trường mình được mọi người yêu mến khiến cho tinh thần của tôi phấn chấn lên rất nhiều mỗi khi được tới trường và ngược lại, tôi cảm thấy việc phải trở về nhà vào cuối ngày sau khi tan học quả là một thử thách quá lớn.

Khi mới bắt đầu đi học, chuyện học hành của tôi rất tốt, đôi khi tôi còn xếp thứ nhất trong lớp nhưng càng lên lớp cao hơn, đồng nghĩa với việc ngày càng có nhiều bài tập về nhà hơn, thì lực học của tôi bắt đầu giảm. Tôi đoán chắc rằng ở các trường học khác, kết quả học tập yếu của tôi chắc chắn sẽ khiến tôi gặp nhiều khó khăn nhưng ở những vùng như nơi chúng tôi sống, chỉ cần có những học sinh vui vẻ và luôn năng động trong lớp đã khiến cho

các giáo viên cảm thấy rất vui rồi. Họ biết rằng tôi đã cố gắng hết sức mình nhưng tôi còn rất nhiều việc phải làm ở nhà.

Chắc hẳn trông tôi phải rất khác so với hầu hết những đứa trẻ bị ngược đãi điển hình. Có lẽ đó là lý do tại sao không một nhân viên xã hội nào tỏ ý quan tâm tới trường học của tôi. Thường thì họ sẽ để ý tới những đứa trẻ sống khép mình và có khó khăn trong giao tiếp với những đứa trẻ cùng trang lứa hoặc họ sẽ để ý tới những dấu hiệu có thể nhìn thấy được như những vết bầm tím hay những vết thương trên cơ thể chúng. Nhiều năm sau, Hayley nói với tôi rằng hình như tôi luôn luôn mặc áo dài tay bởi vì trên tay tôi luôn có những vết bầm tím. Nhưng tôi thực sự không hề nhận ra điều đó. Hầu hết những trò tra tấn mà cha dượng tôi gây ra cho tôi đều không để lại những vết thương có thể nhìn thấy được, mà chúng là những vết sẹo đã mãi khắc sâu trong trí óc non nớt của tôi. Và nếu như những cuộc tra tấn, hành hạ, đánh đập đó có để lại dấu vết gì thì họ cũng sẽ bắt tôi phải nghỉ học cho tới khi nào những vết thương lành hẳn.

Tuy nhiên, có một lần, khi tôi còn học năm nhất của trường tiểu học, tôi đến trường với con mắt bầm dập, đỏ ngầu và tôi được gọi lên văn phòng của thầy hiệu trưởng để nói chuyện. Khi tôi tới đó, tôi thấy đã có vài nhân viên xã hội đợi tôi. Chắc là họ đã biết rằng có vấn đề gì đó đang diễn ra bởi vì thầy giáo tôi hỏi:

- Có phải cha em nói rằng ông ấy sẽ giết em không?

Tôi mở miệng định nói "vâng" nhưng đúng lúc đó, "Git ngu ngốc" đã xông xộc xông vào phòng, mồ hôi chảy ròng ròng như thể ông ta đã chạy bộ cả quãng đường từ nhà tôi đến trường. Tôi đoán là có những quy định pháp lý bắt buộc buộc họ phải thông báo cho ông ta biết về cuộc nói chuyện này, hoặc điều gì đó tương tự như thế.

- Không ạ! - Tôi nói nhanh. - Cha em chỉ nói như thế khi ông ấy đùa thôi, giống như tất cả mọi người vẫn làm vậy.

- Ông ấy có đánh em không? - Họ lại hỏi.

- Không!

Tiếng "không" thốt ra khỏi miệng tôi mà trong đầu tôi mọi neuron như muốn gào lên rằng "có" .

Richard bảo tất cả bọn họ biến đi, kéo tôi ra khỏi chiếc ghế tôi đang ngồi và đưa tôi về thẳng nhà, đánh cho tôi một trận như tử vì đã để cho các nhân viên xã hội can thiệp vào chuyện của gia đình.

Sau đó, tôi không hề được nghe thêm điều gì về họ nữa. Tôi đoán là họ đã hoàn toàn hài lòng với những câu trả lời bề ngoài đơn giản của tôi và cũng chẳng cần kiểm tra thêm làm gì.

Các thầy, cô giáo biết rằng vào tất cả các thứ hai hàng tuần, tôi không thể đến trường vì tôi phải đi xếp hàng lãnh tám séc cấp tiền trợ cấp an sinh xã hội cho gia đình mình. Tất cả những người gặp khó khăn trong việc kiếm sống mưu sinh ở khu phố tôi đều phải đứng xếp hàng như vậy ở bưu điện vào ngày thứ hai. Số người xếp hàng nhiều khi nối dài qua mấy toà nhà. Ngay cả khi nếu bạn đến đó từ lúc 7h30 sáng, bạn vẫn phải đợi tới tận giờ ăn trưa mới tới được cửa phát séc bởi vì chỉ có hai nhân viên phát séc làm việc với cả một biển người dài vô tận. Chắc chắn mẹ và Richard sẽ chẳng bao giờ tự đi xếp hàng chừng đó thời gian, vì vậy tôi sẽ là người đi thay cho họ. Tôi cũng không phải là đứa trẻ duy nhất trong khu phố bị giao nhiệm vụ đó.

Bất cứ khi nào trong nhà có sự kiện gì, đồng nghĩa với việc mẹ tôi sẽ phải vắng nhà một thời gian, chẳng hạn như nhưng tháng Les bị đưa tới bệnh viện điều trị vì bị bỏng hoặc khi chính mẹ phải đến viện để cắt thận hay để thực hiện các ca phẫu thuật khác, hay khi mẹ đi sinh em bé, tôi sẽ phải nghỉ học ở trường hàng tuần liền, đóng chặt cửa và thực hiện những công việc nhà cho "Git ngu ngốc" và tôi cũng chẳng bao giờ có thời gian để bù lại những kiến thức đã bỏ lỡ ở trường.

Các giáo viên cũng biết rằng tôi không thể làm bài tập ở nhà mà họ giao bởi vì cha mẹ tôi nghĩ rằng thời gian đó cần được tập trung hoàn toàn cho việc nhà chứ không phải cho những thứ liên quan tới trường học. Có thể, họ sẽ nghĩ rằng việc nhà có nghĩa là tôi được ngồi xem ti vi cả buổi tối chứ không phải là phải làm việc như một tên nô lệ, lau chùi cọ rửa nhà cửa chăm sóc lũ

em trai. Họ cũng không hề bàn cãi nhiều về điều đó bởi vì mẹ đã nói với họ rất rõ ràng rằng tôi sẽ không chỉ không làm bài tập mà tôi thậm chí sẽ không được ở lại trường, tham gia vào bất cứ hoạt động gì sau khi tan học. Thực tế là các thầy cô của tôi cũng đã có quá đủ những rắc rối trong công việc của họ rồi chứ chưa cần nói đến việc chuốc thêm rắc rối bằng cách đấu tranh với mẹ tôi và Richard vì thế họ chỉ biết động viên tôi bất cứ khi nào có thể. Khi tôi thi lấy được chứng chỉ giáo dục phổ thông trung học, tất cả đều nói với tôi rằng họ rất tự hào về tôi. Tôi thực sự ngạc nhiên bởi vì tôi biết tôi có thể làm tốt hơn thế rất nhiều nếu như tôi chỉ việc chuyên tâm vào chuyện học hành và tôi cảm thấy hết sức biết ơn lòng tốt của họ đối với tôi.

Trong gia đình tôi, việc học hành dưới bất cứ hình thức nào cũng được coi là dấu hiệu của sự màu mè, trường giả học làm sang. Nếu ai bị phát hiện ra đang đọc một cuốn sách người đó sẽ bị quy kết là làm ra vẻ mình là người nho nhã, chữ nghĩa và đang cố gắng để chứng tỏ mình tốt đẹp hơn, vượt trội hơn cha mẹ. Vì thế không ai trong chúng tôi dám làm điều đó cả. Khi nhà trường thông báo rằng em trai của tôi, Pete rất thông minh, sáng dạ và cậu nên nhận học bổng để được gửi tới một trường học tư ở vùng lân cận thì Richard tuyên bố thẳng thừng không được. Lý do mà ông ta đưa ra là ông ta không muốn con trai mình tới học ở "một trường học dành cho những thằng đồng tính". Nhưng tôi lại cho rằng ông ta sợ nếu Pete đi học xa nhà, ảnh hưởng của ông ta với cậu sẽ giảm dần và như thế đồng nghĩa với việc cậu sẽ được sống trong một môi trường vượt ngoài tầm kiểm soát của ông ta.

Tôi không biết liệu các thầy cô giáo ở trường học có bất kỳ nỗ lực nào nhằm thuyết phục các nhà chức trách can thiệp vào trường hợp của tôi hay không, và bởi vì hồ sơ của tôi đã bị thất lạc nên tôi cũng không bao giờ tìm ra được câu trả lời cho câu hỏi đó. Nhưng tôi biết rằng bản thân họ cũng chẳng thể làm được gì vì họ cũng không muốn mình bị đe dọa hay thậm chí là bị tấn công trong lớp học, trên đường trở về nhà, hoặc trên đường đến trường. Chắc hẳn tim họ cũng sẽ đập loạn nhịp mỗi khi thấy đứa trẻ nào mang cái họ của tôi tới nhập học. Cuối cùng họ cũng xoay sở để có thể cấm không cho Richard đến trường tiểu học mặc dù tôi không thể tưởng tượng nổi làm sao họ có thể buộc được ông ta làm điều đó.

Giá mà tôi biết rằng người phụ nữ tốt bụng vẫn luôn luôn hỏi han tình hình tôi như thế nào mỗi khi tôi xếp hàng lấy thức ăn chính là một người bạn của

cha đẻ tôi thì tôi đã có thể gửi cho ông một mẫu tin nhắn, nói với ông mọi việc đang diễn ra đối với tôi thật tồi tệ và gọi ông tới với tôi. Nhưng thực tế tôi chỉ biết bà là một phụ nữ tốt bụng và rằng cha tôi đã chối bỏ tôi. Người phụ nữ tốt bụng đó chắc hẳn cũng chỉ nhìn thấy một cô bé con luôn luôn vui vẻ, ăn bữa trưa của mình một cách nhiệt tình. Chắc chắn là chẳng có lý do gì để bà có thể thuật lại với cha đẻ tôi bất cứ điều gì ngoài việc tôi trông vẫn ổn và rằng ông không có gì phải lo lắng.

Tôi đoán rằng Richard rất thích nhìn tôi trong bộ đồng phục nhà trường. Tôi cho đó là lý do tại sao ông ta cứ bắt tôi phải đi đôi giày gót cao ngó ngán từ khi tôi còn ở trường tiểu học. Và khi tôi lớn hơn chút nữa, ông ta bộc lộ ngày càng rõ hơn niềm thích thú đó của mình. Khi tôi đã là một thiếu nữ và nếu mẹ tôi đi vắng, ông ta thường bắt tôi mặc chiếc váy thể thao, đi tất dài, vắn tóc cao và trang điểm một chút. Khi đó, ông ta sẽ nằm trên giường tự thủ dâm trong khi tôi phải đi quanh phòng, cúi người xuống, mở tủ quần áo để ông ta có thể nhìn thấy quần lót của tôi. Sau đó, tôi sẽ phải trèo lên giường và cùng ông ta hoàn tất nốt phần còn lại.

Chương 6

Về cơ bản, mẹ tôi và “Git ngu ngốc” coi việc học hành là một đòi hỏi quá đáng mà con cái họ cần phải thoát khỏi càng nhanh càng tốt. Vì vậy, thậm chí trước khi tôi đủ tuổi để rời khỏi trường, họ đã nói là tôi cần phải ra ngoài, kiếm tiền để chi trả cho những chi phí trong cuộc sống của tôi.

Mọi chuyện bắt đầu với kinh nghiệm làm việc được nhà trường tổ chức và khi các thầy, cô giáo hỏi tôi muốn làm công việc như thế nào, tôi đã trả lời rằng tôi muốn làm công việc gì đó có liên quan tới trẻ con. Mặc dù đôi khi việc chăm trẻ đối với tôi thật sự mệt mỏi nhưng tôi vẫn luôn rất thích trông nom các em trai tôi khi chúng còn nhỏ đặc biệt là Les. Les giống con của tôi hơn là con của mẹ tôi. Bất cứ khi nào tôi có mặt ở nhà, cậu luôn ở cùng tôi. Thậm chí ngay cả khi tôi ra ngoài chơi với bạn bè hoặc về phòng mình, tôi cũng luôn để cậu đi cùng. Đó không phải lỗi tại Les. Mẹ tôi và Richard không muốn phải bận tâm tới việc chăm sóc cậu. Nhưng, các bạn tôi rất bực mình vì luôn phải đưa cậu lẻo đẻo theo sau.

Tuy nhiên, cuối cùng, Les cũng trở nên hư hỏng vì ngoài việc mẹ và Richard không thềm quan tâm tới việc chăm sóc cho Les, họ lại luôn để cho cậu tự do hành động theo cách cậu thích. Nếu Les muốn có thứ gì đó của tôi thì chắc chắn tôi sẽ phải cho cậu nếu không cậu sẽ hét toáng lên, mẹ và Richard sẽ tới can thiệp và phần đúng luôn thuộc về Les, còn tôi luôn là kẻ thua cuộc. Bao giờ cũng vậy. Les thậm chí còn được phép gọi mẹ là "con mụ béo" trong khi “Git ngu ngốc” chỉ cười lớn và khuyến khích cậu.

Khi Les còn là một đứa trẻ và tôi mới mười một tuổi, tôi có nhiệm vụ phải chạy tới dỗ dành cậu mỗi khi cậu khóc vào ban đêm và tôi phải đưa cậu về phòng ngủ với tôi để cậu chịu nín. Tôi đã rất sợ phạm phải một sai lầm nào đó trong khi làm việc này đến nỗi nhiều đêm, tôi bừng tỉnh dậy trong trạng thái hoang mang và nghĩ rằng tôi đã làm rơi cậu ở đâu đó bởi vì cậu không có ở trên giường với tôi. Tôi thường bò quanh sàn lần mò bằng hai tay, hai

chân, trong bóng tối, cố gắng tìm cậu cho tới khi tôi thực sự tỉnh hẳn và nhớ ra rằng tôi đã không đưa cậu vào ngủ cùng.

Một buổi chiều, tôi và mẹ ghé qua thăm ông ngoại và tôi đã buột miệng kể cho ông nghe về chuyện tôi đã phải bò quanh sàn nhà để tìm Les giữa đêm tối như thế nào .

- Ngậm miệng lại! - Mẹ tôi rít lên và tôi nhận ra mình đã nói quá trớn rồi.

- Tại sao con bé lại phải làm việc đó? - Ông ngoại hỏi, rõ ràng là rất bức mình.

- Ôi cha cũng biết con bé mà! - Mẹ tôi lấp liếm - Nó chỉ mơ ngủ vớ vẩn thôi, phải không?

Tôi nhận ra rằng bà không muốn cha mình biết bà đã để mặc tôi làm nhiệm vụ của bà là chăm sóc đứa bé. Từ sau lần đó, tôi cũng học được rằng cần phải biết giữ im lặng về mọi chuyện.

Càng lớn, Les càng trở nên hư hỏng đến mức không ai có thể dạy bảo được cậu, vì vậy cuối cùng Tom và Dan, hai cậu em áp út lại trở thành những đứa em trai mà tôi yêu mến.

“Git ngu ngốc” không hề thích tôi làm công việc liên quan tới trẻ con bởi vì điều đó sẽ chẳng có lợi gì cho ông ta cả. Ông ta muốn tôi làm việc trên phố lớn. Ông ta nghĩ rằng nếu tôi làm công việc của người xếp hàng lên giá trong các siêu thị, tôi sẽ được giảm giá khi mua đồ ăn cho gia đình. Cuối cùng, ông ta và mẹ tôi đã tìm được cho tôi một công việc trong một tiệm bán giày và bắt tôi phải nộp đến đồng xu cuối cùng mà tôi kiếm được coi đó như là tiền thuê nhà trọ và chỉ để lại cho tôi vài đồng lẻ, đủ để mua vé xe buýt đi về và bánh sandwich cho bữa trưa. Tôi có cảm tưởng như mình đang sống với những kẻ chuyên bắt nạt người khác ở trường học, những kẻ moi tiền trong túi của những đứa bé.

Mặc dù tôi rất thích được học ở trường thêm một thời gian nữa và thi lấy một vài cái bằng khác nhưng tôi cũng rất thích công việc đang làm và không hề ngại khi phải làm việc cả ngày. Cũng giống như đi học ở trường,

đi làm đồng nghĩa với việc tôi được ra khỏi nhà, được an toàn thoát khỏi tay Richard vài giờ mỗi ngày mặc dù ông ta vẫn luôn luôn đợi tôi mỗi khi tôi trở về nhà .

Tôi đã cảm thấy rất ngạc nhiên về khả năng hoà hợp nhanh chóng của tôi với những người làm việc trong cửa hàng. Không ai cư xử tồi tệ với tôi. Mặc dù đôi lúc bà quản lý cửa hàng khá hà khắc với những cô gái khác nhưng hình như bà rất quý mến tôi. Bà thường đưa tôi cùng đi mỗi khi bà muốn ra ngoài hút một điếu thuốc và để những người khác trông hàng.

- Tôi và Jane sẽ ra ngoài hút thuốc.

Bà thường công khai tuyên bố với tất cả mọi người như thế và chúng tôi đường hoàng bước ra khỏi cửa hàng. Dù vậy, mọi người không ai cảm thấy khó chịu về điều đó .

Chồng của bà quản lý cửa hàng cũng rất tốt bụng với tôi và thường đề nghị tôi đi mua sắm cùng ông mỗi khi ông cần mua thứ gì đó cho vợ mình và cần có lời khuyên của nữ giới. Họ thậm chí còn bàn tới việc mở cho tôi một cửa hiệu nhỏ ở ngay trên cửa hiệu của họ dù rằng cuối cùng dự định này cũng chẳng thành hiện thực.

Thực tế là có lẽ việc tất cả mọi người, ngoại trừ gia đình tôi, đều yêu mến tôi đã giúp cho tôi có được một niềm tin để không hoàn toàn đầu hàng cuộc sống trong những năm tháng khó khăn đó. Mặc dù Richard luôn tìm đủ mọi cách để buộc tôi phải nghe theo mọi mệnh lệnh của ông ta nhưng ông ta chưa bao giờ cố gắng tìm cách để buộc tôi tin rằng tôi là một con người vô giá trị như những gì ông ta vẫn thường nói. Nếu như tôi có thể tìm được một lối thoát để thoát khỏi nanh vuốt của ông ta, tôi biết rằng một thế giới hết sức tươi đẹp ngoài kia đang sẵn sàng đón chào tôi với rất nhiều những con người tốt bụng mà tôi có thể cười đùa thoải mái. Nhưng vấn đề là tôi không biết phải làm thế nào để thoát khỏi ông ta và tới được với thế giới đó.

Dù cho Richard đã làm rất nhiều điều tồi tệ đối với tôi, tôi vẫn cảm thấy ông ta còn giữ cả một thế giới với những điều kỳ quặc quanh tôi. Khi gần mười sáu tuổi, một hôm tôi đi làm về lúc trời vẫn còn sáng. Mẹ tôi đã đưa bọn trẻ đi học đêm bốc (thời gian này, mẹ tôi thường xuyên làm công việc

đó) và khi tôi vừa bước vào nhà, Richard bảo tôi đi tắm ngay đi để nước kịp ấm khi những người khác trở về.

Tôi lên gác, tim trĩu nặng vì đoán rằng ông ta đang chuẩn bị sử dụng việc này như một cái cớ để xông vào phòng tắm và lạm dụng tôi. Tôi chẳng thể làm gì để có thể buộc ông ta phải ở ngoài bởi vì ông ta luôn rút chìa khoá phòng tắm ra từ trước. Richard nói rằng ông ta không muốn trong nhà mình có bất cứ cánh cửa nào bị khoá ngoại trừ cái nhà kho của riêng ông ta và tất cả những cánh cửa bên ngoài. Điều này thật nực cười. Tôi đoán rằng việc những cánh cửa trong nhà bị khoá lại sẽ khiến cho ông ta có cảm giác quyền lực của mình bị giới hạn vì ông ta không thể đến bất cứ nơi nào, vào bất cứ thời điểm nào mà ông ta muốn. Nếu như ai đó trong nhà này có được chìa khoá thì chúng tôi sẽ có thể thoát khỏi ông ta dù chỉ là một vài phút và ông ta không thể chịu đựng được ý nghĩ đó.

Khi cởi đồ, tôi có một cảm giác lạ lùng là điều gì đó rất rung rợn đang sắp sửa xảy ra. Tôi tắm rất nhanh, cố gắng che mình càng kín càng tốt và có cảm giác như mình đang bị nhìn trộm. Tôi cũng không biết là chiếc khoá trên cửa có lỗ thủng hay không. Tôi tắm vội vã trèo ra khỏi bồn và mở toang cửa, lòng tự hỏi không biết có phải mọi chuyện là do tôi tưởng tượng ra hay không. Và tôi không thể ngăn mình thét lên khi gần như đâm bổ vào Richard lúc này đang quì trên sàn, quần dài và quần đùi tụt xuống tận mắt cá chân, dương vật nằm gọn trong tay. Tôi đóng sầm cửa lại và nghe thấy tiếng ông ta đập phá ở bên ngoài. Khi biết chắc ông ta đã về phòng, tôi lau khô người thật nhanh là chạy về phòng mặc đồ. Sự việc đó không bao giờ được nhắc lại. Điều này thật lạ lùng bởi vì Richard chưa bao giờ xấu hổ khi ông ta nói về những dục vọng của mình và những gì ông ta sắp sửa làm với tôi .

Thường thì ông ta sẽ cố làm ra vẻ những gì ông ta đang làm chỉ là trò đùa. Thỉnh thoảng, khi tôi đang ở trong bếp giặt quần áo, ông ta tiến lại từ phía sau và chụp một cái túi đồ bằng nhựa lên đầu tôi rồi bịt chặt lấy mặt tôi bằng túi nilong đựng thực phẩm. Ông ta cười lớn còn tôi thì không thể nào chống cự lại cũng như không thể biểu lộ cảm giác đau đớn hay sợ hãi bởi vì nếu thế tôi sẽ rơi vào một rắc rối khác vì đã tỏ vẻ "ủ rũ". Vài lần đầu, tôi chống cự lại một cách bản năng để kéo cái túi ra cũng giống như khi tôi cố gắng vùng vẫy để thoát khỏi chiếc gối bịt chặt lấy mặt mình. Nếu không tôi

cũng cố tạo ra một lỗ hổng trên cái túi để có được một chút không khí khiến tôi dễ thở hơn những điều đó chỉ khiến cho ông ta thêm bức mình. Vì vậy, tôi thay đổi chiến thuật, cũng giống như tôi đã làm với những chiếc gối, tôi chỉ đứng đó, cố gắng tiếp tục công việc giặt giũ như thể chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Tôi phải nỗ lực hết sức để kìm nén sự thôi thúc bản năng nhằm chống cự lại trong cơn tuyệt vọng. Tôi đã hy vọng rằng điều đó sẽ khiến cho ông ta cảm thấy buồn chán với trò chơi này nhưng nó chỉ khiến cho ông ta giận dữ thêm vì ông ta nghĩ rằng tôi đã không tham gia trò chơi một cách nhiệt tình. Tôi không biết mình phải phản ứng như thế nào mới có thể làm cho ông ta cảm thấy thực sự hài lòng .

Vào thời gian đó, mẹ ông ta đã rời khỏi khu phố của chúng tôi và tới sống ở một nơi cách đó bảy tiếng đồng hồ đi xe ô tô. Ông ta thường bất ngờ tuyên bố rằng ông ta sẽ đưa tôi tới chơi với bà vài hôm. Tôi cần phải đi cùng để giúp đỡ vì "cái chân đau yếu của ông ta". Tôi kinh hoàng với cái ý nghĩ phải ở một mình cùng với ông ta trong vài ngày liền. Tôi biết rằng bà và ông nội chắc chắn sẽ không nghi ngờ điều gì và dù có nghi ngờ thì họ cũng sẽ không thể làm gì để bảo vệ tôi khỏi ông ta ngay cả khi họ muốn.

Lý do bà chuyển đi là vì bà muốn sống gần người chị gái đang ở trong khu trại dưỡng lão dành cho người già. Điều này cũng có nghĩa là phần lớn thời gian khi chúng tôi tới thăm, bà sẽ sang đó uống trà cùng với chị gái mình. Ông thì đã qua cái tuổi để ý được tới bất kỳ việc gì và đã đến cái tuổi làm bánh sandwich bằng trà túi lọc. Ông là một người tốt bụng, cả đời làm nghề đóng tủ có ngăn kéo, không bao giờ nghỉ lấy một ngày và luôn luôn miệt mài với công việc trong nhà kho. Tôi chưa từng nghe thấy ông chửi thề. Điều đó khiến cho ông hoàn toàn khác với những người còn lại trong gia đình. Ngày ông nghỉ hưu, đầu óc ông đã trở nên thiếu minh mẫn. Tôi cho rằng công việc của ông đã giúp ông thoát khỏi thực tế về cuộc hôn nhân của mình.

Khu trại dưỡng lão nằm trong một ngôi làng nhỏ với khoảng mười ngôi nhà và một cửa hàng nhỏ. Tôi còn nhớ ngôi nhà đối diện có nuôi một con hải cẩu lớn trong chiếc ao trong vườn. Gia đình này đã cứu sống và nuôi nấng con vật sau khi nó bị đẩy dạt vào bờ trong một cơn bão lúc nó còn rất nhỏ. Một lần, khi tôi và cha dưỡng tôi đến đó chơi, tuyết rơi suốt ngày và tôi đã

bị mắc kẹt trong nhà cùng với ông ta suốt một tuần liền và ông ta cư xử như thể chúng tôi là một cặp vợ chồng hay cái gì đó tương tự như thế.

Mặc dù khi còn là một đứa trẻ, mẹ Richard chưa bao giờ đối xử tử tế với tôi nhưng khi tôi lên mười sáu tuổi, bà đã bắt đầu bớt khắt khe hơn. Bà vừa mới được thông báo mình bị ung thư và bà gọi tôi đến bên mình, nói với tôi rằng bà xin lỗi về tất cả mọi chuyện và rằng thực sự bà rất yêu quý tôi. Sự việc đó khiến cho tôi khóc sung cả mắt và chẳng bao lâu sau đó thì bà qua đời.

Richard còn có một người chị gái nữa. Người này cũng hiếu chiến hết như ông ta vậy. Tôi còn nhớ mẹ đã từng nói với tôi rằng một lần mẹ tôi cùng bác ấy bước vào một quán rượu, bác tôi đặt một chân lên quầy rượu và hỏi một người hoàn toàn lạ mặt là người đó có thích đôi giày của bác tôi không. Đó cũng là một trong số rất ít những người dám đánh nhau với Richard và hiếu chiến ngang ngửa với ông ta. Một lần, bác ta đã tấn công Richard bằng đôi giày gót nhọn của mình.

Một buổi tối trước hôm chúng tôi chuẩn bị lên đường tới thăm bà, Richard và tôi cùng ở trong bếp. Mẹ tôi đã sang nhà bên cạnh cùng với Les để mượn điện thoại còn những đứa em khác của tôi đang ở trong phòng khách xem tivi. Richard bắt đầu nói với tôi tất cả những điều mà ông ta và tôi sẽ làm trên đường tới nhà bà và trên đường trở về. Cứ như thể ông ta nghĩ rằng tôi cũng sung sướng và phấn khích về viễn cảnh đó giống như ông ta. Càng lúc tôi càng trở nên tức giận và tôi cố gắng để đầu óc mình được bận rộn với lời bài hát đã từng được diễn trên tivi trong loạt chương trình Grange Hill, bài hát "Chỉ cần nói không". Tôi đã nghĩ về lời bài hát đó trong nhiều năm rồi và vì một lý do nào đó, khi Richard hỏi tôi có muốn làm những việc đó không, tôi đã trả là "Không".

Ngay lập tức tôi biết rằng mình đã phạm phải một sai lầm quá lớn. Ông ta ví sát trán mình vào tôi, đôi mắt xoáy sâu vào mắt tôi, lạnh như băng, đầy giận dữ, hơi thở của ông ta phả vào mặt tôi.

- Cái gì?

Tôi không hiểu lúc đó điều gì đã thôi thúc tôi nhưng tôi đã nhắc lại từ

"không" một lần nữa như thể những tia lửa bùng cảm tí hon trong tôi cuối cùng cũng đủ bùng lên thành một ngọn lửa.

Ông ta giáng thẳng nắm đấm vào đầu tôi khiến cho đầu tôi đập vào bức tường gạch đằng sau. Tôi bắt đầu khóc nức nở và cố gắng nói lời xin lỗi nhưng ông ta giận dữ tới mức khó có thể bình tĩnh lại được. Trong cơn giận điên cuồng, ông ta đấm tôi không dứt sau đó tóm lấy tóc tôi, kéo tôi ra khỏi bức tường đang làm điểm tựa cho tôi và đá tôi như điên, người tôi như quả bóng nảy trên không trung. Ông ta đẩy tôi ra hàng lang, qua cánh cửa phòng khách mở rộng nơi những đứa em trai tôi đang ngồi xem ti vi. Khi tôi chạm được chân tới mặt đất, ông ta đuổi theo tôi, vẫn đấm đá, gào thét, chửi rủa và bảo tôi đúng là "con ở vô ơn". Các em trai tôi hét toáng lên kêu ông ta dừng lại vì sợ ông ta sẽ giết chết tôi mất. Nhưng không đứa nào trong số chúng dám cử động vì biết rằng ông ta sẽ trút cơn giận dữ lên chúng nếu như chúng dám can thiệp vào chuyện này.

Chúng tôi nghe thấy tiếng chìa khoá của mẹ tra vào ổ.

- Đứng dậy và chỉnh đốn lại quần áo ngay - Richard ra lệnh.

Tôi đứng dậy cố gắng sửa sang lại quần áo cho đỡ xộc xệch trong khi ông ta quát bảo bọn trẻ con câm miệng lại. Những túm tóc của tôi rơi đầu trên tấm thảm màu đỏ sạch sẽ và mặt tôi sưng tấy vì những cú đấm. Khi mẹ bước vào, tôi đã đứng dậy được. Bọn trẻ im phăng phắc, mặt tái nhợt và run rẩy. Chắc là mẹ đã nghe thấy tiếng la hét từ bên nhà hàng xóm nhưng bà, giống như bọn trẻ, cũng lo sợ rằng kể đến Richard sẽ trút cơn giận dữ lên mình.

- Có chuyện gì với con vậy? - Bà hỏi tôi, như thể hơi bực mình vì lại thấy tôi làm ầm toĩ lên vì điều gì đó.

- Có hạt bụi rơi vào mắt con, - Tôi trả lời. Đó là lý do mà tôi thường sử dụng để giải thích tại sao mắt tôi lại giàn giụa nước.

Và cũng như mọi lần, mẹ tôi chấp nhận lý do này một cách đơn giản mà không hề hỏi han thêm điều gì nữa.

Hãy thử tưởng tượng xem Richard kiểm soát cuộc sống của tôi như thế nào.

Ông ta can thiệp vào tất cả những việc tôi làm, tất cả những nơi tôi đến. Nhưng thật lạ lùng, ông ta lại rất háo hức với việc tôi có bạn trai và bắt đầu có quan hệ tình dục với bạn trai mình. Ông ta bắt tôi dùng thuốc tránh thai ngay khi tôi có thể, thậm chí trước cả khi tôi rời khỏi trường học. Việc chu kỳ kinh nguyệt của tôi quá dài và quá mệt mỏi khiến cho ông ta càng có cơ bắt tôi làm điều đó.

Ông ta thậm chí còn gợi ý để tôi và một cô bạn gái tới Southend cùng với hai cậu con trai nữa và cho chúng tôi ở nhà của chú tôi. Nhưng cuối cùng hai cậu bạn trai đó đã không thể đi được vì bận việc. Dù vậy, bạn tôi và tôi vẫn đi và chúng tôi đã gặp gỡ nhiều chàng trai khác khi chúng tôi chơi ở đó. Kỳ nghỉ thật tuyệt vời ngoại trừ một sự cố xảy ra khi một trong số những cậu con trai nghịch khối đá cuội lớn mà chú tôi mang về từ biển và đánh véc ni nó. Anh ta chuyển nó từ tay này sang tay kia khi đứng bên cửa sổ và đỡ lấy nó vừa kịp lúc không để nó rơi xuống. Tôi đã xin anh ta đừng làm như vậy nhưng anh ta cứ tiếp tục và sau đó anh ta lỡ tay hòn đá rơi thẳng xuống cửa kính. Tôi như người mất trí khi tưởng tượng ra những rắc rối mà mình sẽ gặp phải vì việc này. Tôi bắt chàng trai tội nghiệp đó gọi thợ tới thay cái cửa sổ ngay lập tức.

Đó là kỳ nghỉ tuyệt vời nhưng nó khiến tôi thấy bối rối, không hiểu tại sao bỗng dưng tôi lại được phép làm một việc như người lớn. Điều này cho tôi một tia hy vọng rằng có lẽ cuối cùng thì mọi chuyện cũng trở nên tốt đẹp hơn.

Khi tôi trở về nhà, một trong số những chàng trai đó gửi cho tôi một bức thư tình. Richard lại đọc trộm thư từ của tôi như mọi khi và khi phát hiện ra bức thư đó ông ta đã đọc to nó lên cho cả nhà cùng nghe. Tôi ngồi đó, khóc sướt mướt, cảm giác bị sỉ nhục và nhận ra rằng tôi vẫn chưa hề được tự do.

Có một người con trai tên là Nick sống cùng khu phố với chúng tôi, hơn tôi một tuổi và đã thôi học để đi làm thợ giặt giũ. Tôi nghĩ rằng anh ấy thật tuyệt vời. Tất cả các cô gái đều thầm yêu anh ấy. Hayley và tôi thường đứng sau tấm rèm cửa, nhìn anh ấy đi ngang qua nhà chúng tôi, cười rúc rích với nhau và thở dài, mơ tưởng tới một ngày kia anh ấy sẽ mời chúng tôi đi chơi. Tôi sẽ không bao giờ để cho anh biết được tình cảm của tôi đối với anh vì tôi quá nhút nhát và xấu hổ và bởi vì tôi không muốn cha dượng tôi biết

được rằng tôi đang thầm yêu ai đó nếu không nhất định ông ta sẽ làm điều gì đó tồi tệ với anh ấy .

Một buổi chiều, tôi đi học về như thường lệ và khi tôi về đến nhà, tôi nhận ra đồ đạc trong phòng khách bị đem hết ra ngoài để trang trí lại. Lúc tôi bước vào nhà, Richard chào tôi với một tâm trạng đặc biệt vui vẻ. Việc trang trí lại nhà cửa bao giờ cũng khiến cho ông ta phấn kích.

Cửa sổ vẫn đang để mở cho mùi sơn bay hết và từ trong phòng tôi nhìn thấy Nick đang đi xuống phố để về nhà. Richard cùng phát hiện ra anh ấy và chắc hẳn ông ta đã nhận thấy biểu hiện nào đó trên nét mặt tôi nên ông ta bắt đầu ngâm nga: "Tình yêu đang bùng bùng! Jane đang yêu Nick" .

Tôi có thể nhận ra rằng Nick đã nghe thấy những lời đó và tôi chỉ muốn độn thổ hoặc chết luôn tại chỗ cho xong . Sau đó , Richard bắt đầu gọi to lên và nói với anh ấy giống như bọn trẻ con ở trường: "Nick, Janey yêu cậu đấy" .

Ông ta còn viết cả một thông điệp tương tự như thế lên tấm rèm cửa để mọi người, bao gồm cả Nick, có thể nhìn thấy. Tôi miễn cưỡng phải cười đùa với ông ta về chuyện đó, nếu không tôi sẽ gặp rắc rối to vì không hợp tác và trở thành "con lừa ngu ngốc", nhưng thực ra trong lòng tôi đang đau thất lại vì xấu hổ và nhục nhã.

Richard không hề có ý định kết thúc trò trêu chọc đó. Hàng ngày Nick vẫn đi làm qua nhà tôi và Richard vẫn thường hét gọi anh ấy như vậy. Cuối cùng ông ta cũng nhận được nụ cười đáp lại tươi rói của anh. Ông ta đã mời anh vào nhà uống một tách trà. Những chuyến viếng thăm của Nick thường xuyên hơn và tôi bắt đầu hẹn hò với anh. Mặc dù tôi rất giận Richard vì đã bắt đầu chuyện này theo kiểu như thế nhưng tôi cũng phải thừa nhận rằng điều đó cũng đem lại kết cục khá tốt đẹp cho tôi bởi vì tôi đã thầm yêu Nick quá lâu nhưng tôi chẳng bao giờ có đủ can đảm để có thể nói chuyện trực tiếp với anh.

Tôi đã bắt đầu nghĩ rằng có lẽ đây sẽ là điểm kết thúc của những trò lạm dụng của Richard. Nếu như Richard đang ghép đôi tôi với một người khác thì có lẽ là ông ta đang có kế hoạch để tôi được yên thân. Cũng có thể giờ

đây khi tôi không còn là một đứa trẻ nữa thì ông ta cũng mất dần hứng thú với tôi và sẽ cho phép tôi thoát khỏi sự thống trị bạo ngược của ông ta.

Tôi cũng không hiểu tại sao tôi lại quá lạc quan đến như vậy. Trước đây, đã từng có rất nhiều lần tôi nghĩ rằng có thể Richard sẽ thay đổi cách đối xử của mình. Tôi đã hy vọng là ông ta sẽ dừng những trò hành hạ của ông ta lại khi tôi tới tuổi dậy thì và kể từ đó, cứ mỗi lần sinh nhật, tôi lại hy vọng rằng hứng thú của ông ta đối với tôi sẽ kết thúc. Những điều đó chẳng bao giờ xảy ra cả. Đôi lúc tôi đã hỏi liệu chúng tôi có thể chấm dứt những việc làm đó không và ông ta nói rằng chúng tôi có thể, miễn là tôi thực hiện cho ông ta "một lần trả ơn đặc biệt cuối cùng". Tôi chấp nhận tất cả dù đó có là điều gì đi chăng nữa nhưng sự chấp nhận vô điều kiện của tôi cũng chẳng giúp mọi việc thay đổi. Ngay ngày hôm sau, ông ta lại tìm được một cái cớ để bắt tôi tiếp tục làm một việc gì đó.

Đôi khi tôi sử dụng kỳ kinh của mình như một cái cớ để không phải làm những gì ông ta muốn, tôi nằm bẹp trên giường trong những ngày đó. Nhưng bao giờ ông ta cũng tìm được cách để biến cái cớ đó trở thành bất lợi đối với tôi.

- Mày đúng là con chồn cái thối tha, - Một hôm ông ta quát lác khi bước xuống nhà từ phòng tắm trên gác. - Mày để miếng băng vệ sinh bẩn thỉu của mày trong toa lét và tao phải dọn chúng đi cho mày đấy.

Tôi biết là ông ta đã bịa đặt ra chuyện này bởi vì tôi không hề bị hành kinh ngày hôm đó dù tôi đã nói với ông ta là tôi đang đến tháng. Và tôi cũng biết rằng mẹ cũng không thể là nguyên nhân gây ra điều đó. Nhưng tôi không thể mở miệng phản đối bất cứ điều gì vì như thế có nghĩa là tôi sẽ tự tố cáo mình. Tôi nghĩ rằng ông ta chỉ có thể làm xấu mặt tôi theo cái cách hèn hạ như vậy mà thôi. Nhưng tôi tự thuyết phục mình rằng nếu tôi thực sự có bạn trai, mọi việc chắc hẳn sẽ khác. Chắc chắn là ông ta sẽ không bao giờ muốn chia sẻ tôi với người khác.

Ngay khi tôi nhận ra rằng Richard cho phép tôi có bạn trai, tôi cố gắng dành càng nhiều thời gian ở nhà Nick càng tốt.

Gia đình anh ấy rất tốt bụng. Mẹ anh ấy dường như cũng ủng hộ mọi quan

hệ của tôi với con trai bà. Bà còn mua cho tôi đồ nữ trang bằng vàng và thậm chí bà còn treo bức hình của tôi và Nick chụp lên giữa nhà.

- Ta đã luôn hy vọng rằng con sẽ hẹn hò với Nick, - Bà không ngớt nhắc đi nhắc lại với tôi điều đó khiến cho tôi thực sự cảm thấy mình đặc biệt và được yêu mến.

Một hôm, Nick đưa tôi tới Luân đôn bằng xe buýt du lịch. Tôi cảm thấy mình thực sự đang chìm đắm trong tình yêu và tin tưởng rằng cuối cùng thì tôi đã tìm thấy con đường để thoát khỏi cuộc sống kinh khủng hiện tại.

Mặc dù "Git ngu ngốc" vẫn luôn khuyến khích chúng tôi ở cùng nhau nhưng ông ta cũng cảnh cáo - Nick rằng đừng làm chuyện gì để phải hối tiếc theo cái giọng nửa đùa nửa thật mà ông ta thường sử dụng. Ông ta đe dọa:

- Cậu mà ngủ với con bé thì tôi sẽ cắt cái của quý của cậu.

Và cũng như mọi khi, thật khó có thể nhận ra ông ta đang đùa cợt hay đang nói nghiêm túc. Mọi chuyện quả là hết sức khó hiểu nhưng tôi đang quá hạnh phúc. Lần đầu tiên trong cuộc đời mình, tôi cảm thấy mình thực sự được yêu và là một phần của một gia đình tốt bụng. Tôi biết rằng Nick sẽ không bao giờ làm điều gì khiến tôi phải đau khổ và anh cũng sẽ không bao giờ buộc tôi phải quan hệ tình dục với anh .

Điều tệ hại duy nhất là "Git ngu ngốc" đòi hỏi tôi phải thực hiện cho ông ta nhiều lần trả ơn hơn để đổi lấy những khoảng thời gian mà ông ta cho phép tôi ghé chơi nhà Nick khiến cho tôi cảm thấy mình thật bẩn thỉu. Ông ta sẽ bảo với mẹ rằng ông ta đang trả công cho tôi vì tôi đã cắt cỏ và rửa xe nhưng sau đó ông ta lại bảo với tôi rằng thực ra tôi phải trả ơn ông ta bằng cách khác cơ. Tôi chợt nhận ra rằng thực tế sự tự do mà ông ta ban cho tôi là để trả công cho những việc xấu xa, đòi bái mà tôi phải thực hiện cho ông ta bằng sự tự do của tôi. Ông ta đã biến tôi thành một thứ gì đó nửa như một con điếm, nửa như một kẻ nô lệ và tôi căm thù ông ta đến tận xương tủy. Nhưng ít nhất thì khi tôi có Nick, tôi còn thấy mình có một tia hy vọng tự do, rằng tôi sẽ sớm rời khỏi ngôi nhà đó và sẽ sống cuộc đời còn lại và

người đàn ông yêu tôi và đối xử tốt với tôi. Tôi đang yêu lần đầu tiên trong đời và tôi cảm thấy điều đó thật tuyệt diệu.

Lẽ ra tôi đã phải biết nhiều hơn thế. Chẳng bao lâu sau, "Git ngu ngốc" đã thay đổi luật chơi và bắt đầu trở nên ghen tuông với thời gian mà tôi dành để ở lại nhà của Nick. Ông ta thường bịa có này có khác để không cho tôi sang nhà anh và sau đó ông ta lại tiếp tục bịa có để ngăn không cho anh ghé qua nhà tôi. Một hôm, ông ta bảo tôi:

- Thằng bé đó chỉ coi mày là một con ngốc mà thôi. Mày phải đá nó đi. Hãy thực hiện điều đó ngay lập tức và quay trở về đây ngay.

Nghe giọng nói của ông ta, tôi có thể nhận ra rằng ý ông ta đã quyết. Và một khi ông ta đã quyết định điều gì thì sẽ không ai có thể thay đổi được nữa. Tôi sẽ phải chấm dứt mối quan hệ tốt đẹp nhất mà tôi từng có nhưng tôi lại không thể giải thích cho Nick lý do tại sao bởi vì nếu thế Nick sẽ đòi tới nhà tôi và nói chuyện với Richard. Điều đó sẽ khiến ông ta nổi giận và tôi sẽ phải chịu một trận đòn đau đớn. Và bởi vì Nick không còn học ở trường nữa mà con đường hàng ngày chúng tôi phải đi không bao giờ trùng nhau nên tôi không thể gặp anh ấy một mình để đưa ra một lời giải thích phù hợp.

Lòng tôi đau như cắt nhưng tôi biết rằng tôi không thể chống lại quyết định của Richard. Hoá ra Richard chỉ muốn trêu tức tôi bằng cách cho tôi được ném trái trong chốc lát vị ngọt ngào của cuộc sống tự do rồi sau đó ông ta đóng sập cửa lại trước mặt tôi chỉ để chứng tỏ rằng ông ta có thể làm được mọi chuyện.

- Nhanh lên, qua đó và nói với nó đi. - ông ta bật tay tanh tách.

Tôi biết rằng Nick yêu tôi cũng tha thiết như tình cảm của tôi đối với anh vậy. Ngoài những món đồ mà mẹ anh tặng tôi, Nick còn tặng tôi vài sợi dây chuyền bằng vàng, trong số đó một sợi có một chiếc mề đay hình trái tim bên trong có lồng ảnh hai chúng tôi. Sợi dây chuyền là vật được tôi quý hơn bất kỳ thứ gì khác. Richard bảo tôi phải trả lại tất cả những thứ đó.

- Hãy để cho nó ném trái sự đau khổ. Hãy bắt nó phải chịu đựng theo đúng

cách mà nó đã đối xử với con . Ông ta nói với tôi khi tôi bước ra khỏi cửa. Tôi không thể làm được điều mà ông ta bảo, nhưng tôi cũng không thể khiến cho cuộc chia tay này dễ chịu hơn đối với Nick bởi vì tôi cần phải thực hiện mọi việc một cách nhanh chóng để có thể quay trở về nhà trước khi Richard cảm thấy sốt ruột vì tôi đi quá lâu sẽ bám theo để xem tôi làm gì mà lại mất thời gian đến vậy.

Tôi lê bước đến nhà Nick, cảm thấy như cả thế giới của tôi đang dần sụp đổ. Tôi biết rằng tôi chẳng thể nói gì để giải thích cho anh lý do tại sao tôi lại đột ngột muốn chấm dứt mối quan hệ đang rất tốt đẹp này của chúng tôi.

Ngay khi tôi vừa bước vào, Nick đã nhận ra có điều gì không ổn, nhưng chắc anh không bao giờ nghĩ rằng tôi sắp sửa rời bỏ anh. Tôi muốn thét lên, muốn khóc lóc, muốn nói với anh rằng tôi yêu anh nhiều đến nhường nào nhưng thay vì tất cả những điều đó tôi chỉ nói với anh rằng mọi chuyện đã kết thúc. Tôi cần phải giữ cho mình không được bật khóc nếu không mất tôi sẽ sung húp lên khi tôi trở về nhà và tôi sẽ bị trừng phạt vì tội quá ủy mị. Chắc hẳn Nick đã nghĩ rằng trái tim tôi phải làm bằng một tảng băng lớn thì mới có thể nói lời chia tay với anh mà không hề nhỏ một giọt nước mắt. Nhưng nếu như tôi nói với anh rằng chính Richard đã ra lệnh cho tôi phải bỏ anh thì anh sẽ đến nói chuyện với Richard và chắc chắn bạo lực sẽ là điều không thể tránh khỏi. Nick sẽ chẳng thể nào khiến cho Richard thay đổi quyết định bởi vì dù sao anh cũng chỉ là một chàng thanh niên mới lớn.

Sau khi tôi nói với Nick rằng mọi chuyện đã kết thúc và trả lại những món quà tặng, tôi nặng nề lê bước trở về nhà và biết rằng tôi vừa mới phá hủy cơ hội nghìn năm có một, cơ hội giúp tôi được nếm trải tình yêu và hạnh phúc. Tôi thậm chí không thể khóc lúc trở về nhà bởi vì tôi sẽ bị đánh toi bời nếu như Richard bắt gặp tôi khóc. Tôi chỉ ngồi đó với ông ta, đầu óc tôi như mù mẫm đi vì đau khô, và tôi chấp nhận tất cả những lý lẽ ngu ngốc ông ta dùng để giải thích tại sao việc tôi chia tay Nick là điều nên làm. Niềm hy vọng được giải thoát mà tôi đã ấp ủ bấy lâu giờ tắt ngấm và tôi lại quay trở lại nơi mình đã bắt đầu.

Khi tôi mười sáu tuổi và đang làm việc cả ngày ở cửa hàng giày, một lần nữa tôi lại nhen nhóm hy vọng rằng mọi chuyện sẽ thay đổi và tôi sẽ được thêm một chút tự do nữa. Thỉnh thoảng tôi vẫn được cho phép ra ngoài với

bạn bè vào buổi tối, nhưng khi so sánh tôi với tất cả bạn bè cùng trang lứa, tôi vẫn hoàn toàn chỉ là một tù nhân giam lỏng trong cái nhà tù là gia đình tôi.

Một buổi tối, tôi được phép tới tham dự bữa tiệc MTV mười hai giờ được tổ chức ở câu lạc bộ tuổi trẻ địa phương để quyên góp tiền. Tại đó, tôi đã gặp một chàng trai tên là Joe. Anh ấy có vẻ rất lạnh lùng, hơi buồn bã và không phải là mẫu bạn trai lý tưởng. Nhưng tôi thích anh bởi vì anh không lớn tiếng, không huyênh hoang, và có vẻ như anh không chạy theo mục đích tình dục như những chàng trai khác, những người luôn luôn muốn hẹn hò với tôi vì mục đích đó. Họ chỉ là những gã choai choai, những kẻ nghĩ rằng việc thết lên với các cô gái mà họ gặp trên đường " Phơi ngực em ra đi !" là rất buồn cười . Hơn nữa , tôi đã chịu đựng quá đủ những loại như thế ở nhà rồi. Tôi rất sợ ý nghĩ phải làm tình với ai đó sau tất cả những gì tôi đã trải qua nhưng tôi luôn luôn rất thoải mái với những ai không đặt áp lực về chuyện tình dục lên tôi, giống như với Nick vậy.

Chỉ ba tháng sau khi quen, tôi và Joe mới ngủ với nhau và đều tuyệt vời đã xảy ra, tôi thấy mọi chuyện thật tuyệt - tuyệt như lần đầu tiên một cô gái trải qua chuyện này. Đến lúc đó, tôi đã yêu anh và yêu cái cách nhẹ nhàng của anh đến tha thiết. Tôi nghĩ mình có thể thuộc về bất kỳ ai dịu dàng với tôi như thế.

Dù cho Joe không hề thích hợp với vai trò là một người bạn trai, Richard vẫn trở lại trạng thái thoải mái trước đây, hầu như đêm nào cũng cho phép tôi ra ngoài hẹn hò với Joe và thậm chí còn cho phép tôi ở lại nhà Joe nếu tôi muốn. Có vẻ như lại một lần nữa, luật lệ của ông ta thay đổi nhưng tôi cũng biết rằng chúng tôi có thể phải chia tay bất cứ lúc nào.

Một lần, Richard mời Joe cùng tôi và ông ta tới thăm bà ở trại dưỡng lão. Tôi rất thích khi biết rằng Joe sẽ đi cùng với chúng tôi bởi vì tôi nghĩ rằng điều đó cũng có nghĩa là Richard sẽ không thể bắt nạt tôi được mặc dù tôi vẫn rất lo lắng, không biết ông ta đang lập kế hoạch gì trong đầu để sỉ nhục và hành hạ chúng tôi. Ông ta nói với tôi rằng tôi và Joe sẽ được ở một phòng riêng nhưng khi tới đó tôi mới phát hiện ra là tất cả chúng tôi sẽ phải ngủ chung trong phòng khách. Richard nằm trên ghế sofa, còn Joe và tôi nằm dưới sàn. Tôi sắp xếp cho Joe nằm gần ghế sofa.

- Cha không muốn nằm cạnh anh ta đâu, - Richard đùa cợt. - Hai đứa đổi chỗ cho nhau đi.

Không thể đưa ra một lý do chính đáng để giải thích cho Joe tại sao tôi không muốn đổi chỗ, vì vậy tôi đành phải làm như ông ta bảo. Khi Joe đã ngủ say, bàn tay Richard dò dẫm dưới chăn và bắt đầu lần mò người tôi. Tôi chỉ muốn chết vì nhục nhã.

Dù cho vẻ bề ngoài ông ta luôn tỏ ra mình rất thân thiện nhưng Richard vẫn hết sức sung sướng khi làm bẽ mặt Joe theo những cách trẻ con nhất. Chẳng hạn như ông ta cho thuốc nhuận tràng vào đồ uống của Joe hay bảo anh tới cửa hàng mua thứ gì đó và sau đó bắt tôi phải chui vào chiếc xe Cortina rồi đánh xe đi trước khi Joe quay trở lại, để anh ấy ngồi một mình ở nhà chờ hàng tiếng đồng hồ trong khi Richard bắt tôi thủ dâm cho ông ta trên chiếc xe hơi ở một nơi nào đó. Khi chúng tôi quay trở về, tôi đã phải nói dối nơi chúng tôi vừa tới. Joe chịu đựng tất cả những điều đó với khiếu hài hước và một sự kiên nhẫn đáng nể. Nhưng sau đó tôi đoán rằng đó là vì cuộc sống ở nhà anh chắc không hề tuyệt như thế. Vì còn quá trẻ, anh chưa thể tranh cãi về những chuyện như thế này. Dù sao đi nữa, anh cũng là một chàng trai dễ tính và nếu như có phải tranh luận thì Richard cũng không phải là người để cho người khác có dịp làm bẽ mặt.

Joe đã từng nói anh rất thích được có một hình xăm.

- Đã đến lúc để cậu xăm hình gì đó lên mình rồi đây, chàng trai trẻ ạ.

Một hôm "Git ngu ngốc" nói và đưa cả hai chúng tôi xuống biển cả một ngày. Trong khi chúng tôi đang ở trong cửa hiệu xăm mình, ông ta bắt tôi phải trả tiền cho ông ta xăm một vài hình lên bàn tay ông ta đã xăm tên của mẹ lên cổ. Trong gia đình chúng tôi việc xăm mình được coi là rất bình thường. Mẹ cũng có một vài hình xăm trên cánh tay. Joe chọn xăm hình một con đại bàng đang sau lưng.

Vào thời gian này, Richard liên tục hỏi tôi về việc tôi và Joe đã có quan hệ tình dục với nhau chưa. Ông ta cố tình khiến cho những câu hỏi đó nghe có vẻ như ông ta đang trêu chọc tôi nhưng tôi đã nghi ngờ về một cái bẫy gài

sẵn trong những câu hỏi này nên tôi chối phắt. Và dù sao đi chăng nữa thì tôi cũng không thích nói những chuyện riêng tư như vậy với ông ta. Tôi không muốn ông ta biết rằng tôi đã làm điều đó và tôi cảm thấy rất thích.

Tuy nhiên, cuối cùng ông ta cũng dí tôi xuống sàn bếp, tay ông ta chẹn ngang cổ họng tôi, tát mạnh vào mặt tôi trong khi vẫn cố gắng để thuyết phục mẹ tôi rằng đó chỉ là một trò đùa mà thôi và tôi không thể giấu diếm sự thật lâu hơn được nữa. Một phần trong tôi vẫn níu giữ lấy hy vọng rằng ông ta sẽ không đòi hỏi tôi phải phục vụ ông ta nữa một khi biết rằng tôi đã có quan hệ tình dục với một người khác. Hơn nữa tôi cũng không còn chút hơi sức nào để giữ bí mật này lâu hơn.

- Được rồi - Tôi thừa nhận, - Bọn con đã có quan hệ.

Tôi không thể lường trước được lời thú nhận của tôi sẽ gây ra tác động đến như thế nào. Liệu có phải tôi sẽ bị đánh vì dám ngủ với người khác không? Liệu ông ta đang thật sự ghen tuông hay ông ta chỉ đùa một chút thôi? Nếu đúng như vậy thì có phải cuối cùng ông ta cũng sẽ để cho tôi được yên không? Liệu ông ta có sử dụng lời thú nhận của tôi như một cái cớ để gây sự với Joe không?

Tôi mím môi chuẩn bị cho một cú đánh, nhưng điều tôi chờ đợi đã không hề xảy ra. Lời thú nhận của tôi không hề khiến cho ông ta nổi giận, nhưng nó đã tạo ra một tác động hết sức mạnh mẽ trong thái độ của ông ta đối với tôi. Trong suốt những năm tháng cha dượng tôi lạm dụng tôi, ông ta đã luôn luôn rất cẩn thận để không thực sự đi vào bên trong tôi. Tôi chưa bao giờ nghi ngờ gì về điều này, cũng chưa bao giờ tự hỏi tại sao lại như vậy mà tôi chỉ nghĩ rằng mọi việc tự nhiên phải là như thế và tôi thực sự cảm thấy biết ơn Chúa vì điều đó. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng ông ta không làm thế là vì nếu như tôi có buột miệng nói với ai đó về những điều ông ta đã làm với tôi thì họ cũng khó có thể chứng minh được điều gì. Nhưng nếu như ông ta đưa dương vật của mình vào trong tôi khi tôi vẫn còn trinh thì người ta sẽ dễ dàng chứng minh một khi tội lỗi của ông ta bị tiết lộ. Tôi đã tưởng rằng ông ta không hề muốn làm điều đó với bất cứ ai khác và ông ta vui sướng khi để dành điều này cho một mình mẹ. Một hôm, tôi đã nhầm lẫn bước vào phòng ngủ của họ. Mẹ quay lưng lại phía ông ta, trông như đang ngủ hoặc ít nhất là giả vờ như đang ngủ trong khi ông ta chồm lên đằng sau lưng mẹ.

Cảnh đó khiến tôi cảm thấy kinh khủng. Khi chúng tôi còn nhỏ, mỗi chiều chủ nhật, họ thường cùng nhau lên gác, để tôi một mình ở dưới chăm sóc các em trai cho tới khi họ quay xuống. Đôi khi, họ ở trên đó hàng giờ đồng hồ nhưng đối với tôi, việc giữ cho cả bốn cậu bé im lặng trong suốt quãng thời gian dài dằng dặc như vậy quả là nhiệm vụ bất khả thi nên Richard thường lao xuống tầng như một cơn bão và trừng phạt tôi vì đã không hoàn thành nhiệm vụ.

Giờ đây khi ông ta biết rằng tôi đã có quan hệ tình dục thực sự với Joe, ông ta bảo tôi rằng lần tới khi ông ta và tôi ở với nhau, tôi và ông ta cũng sẽ làm như vậy. Ông ta nói.

- Giờ mà đã làm chuyện đó rồi thì mọi chuyện cũng sẽ chẳng khác gì khi mà làm với thằng kia đâu.

Tôi chỉ biết gật đầu. Một cảm giác kinh hoàng chạy dọc sống lưng tôi, lạnh như đá. Tôi không thể tưởng tượng được rằng ngay khi tôi bắt đầu hy vọng rằng mọi chuyện sắp sửa tốt đẹp hơn lên thì hoá ra nó lại tồi tệ hơn rất rất nhiều lần. Mặc dù những việc ông ta đã làm với tôi trong nhiều năm qua thật kinh khủng nhưng lần này chắc sẽ là điều gì đó ghê tởm hơn, khủng khiếp hơn, thậm chí còn tồi tệ hơn là phải dùng lưỡi làm ông ta sung sướng. Trước đây tôi có thể lau chùi, cọ rửa cái mùi của ông ta vấy trên da thịt tôi sau khi ông ta chạm vào tôi nhưng lần này, mọi thứ chắc chắn không thể tẩy sạch được. Từ lúc nào trở đi, tôi thường xuyên bị cưỡng hiếp mà không có cách nào có thể dừng chuyện đó lại trừ khi tôi chấp nhận bị nghiền nát thành cháo và nhìn mẹ tôi chịu chung số phận như thế.

Thêm vào đó, khi ông ta phát hiện ra rằng tôi đã mất trinh, ông ta bắt tôi phải đá Joe cũng giống như tôi đã từ bỏ Nick. Tôi cảm giác như một lần nữa, trái tim tôi vỡ tan thành trăm mảnh khi tôi nghĩ về việc sẽ phải nói với Joe yêu quý tội nghiệp của tôi rằng mọi chuyện giữa chúng tôi thế là kết thúc. Anh ấy thường đến gặp tôi ở chỗ làm việc và tôi sẽ phải nói với anh lúc chúng tôi lên xe buýt, trên đường trở về nhà và mọi người xung quanh đều có thể nghe thấy. Xe buýt luôn luôn chật cứng người nhưng tôi không dám để lỡ chuyến xe và về nhà muộn. Tôi nói với anh rằng chúng tôi sẽ phải chấm dứt mối quan hệ này và chúng tôi ngồi đó, đầu gối vào đầu nhau, khóc ròng rã trong suốt bốn mươi phút xe chạy. Mọi người nhìn chúng tôi

như thể chúng tôi là hai kẻ điên. Khi tôi trở về nhà, tôi nói với Richard rằng tôi đã hoàn thành mệnh lệnh và cố gắng để không bật khóc trước mặt ông ta. Nhưng nhiều tháng sau đó, bất cứ khi nào ở một mình, nước mắt tôi lại chảy ròng ròng vì đau khổ.

Dường như không thể chờ đợi lâu hơn nữa để đạt được cái điều mà ông ta muốn, Richard bắt đầu lập kế hoạch cho giai đoạn mới trong mối quan hệ của hai chúng tôi và bảo với mẹ tôi rằng ông ta và tôi cần phải ra ngoài kiếm một vài phụ tùng thay thế cho chiếc xe hơi. Khi chúng tôi bước ra khỏi nhà, tôi có cảm giác như ai đó đã chắt đầy trong dạ dày tôi từng khối băng lạnh buốt. Trong suốt những năm tháng ông ta hành hạ, tra tấn và lạm dụng tôi, tôi vẫn luôn luôn bám víu vào một thực tế là tôi vẫn còn may mắn vì ông ta chưa bao giờ thực sự làm điều đó với tôi nhưng giờ đây ông ta đang chuẩn bị cưỡng bức tôi thật sự.

- Nếu con làm tốt, tối nay con sẽ được ra ngoài. - Ông ta nói với tôi khi chúng tôi vào trong xe.

Ông ta cũng nói với tôi rằng đây là điều cuối cùng tôi phải thực hiện cho ông ta nhưng tôi biết đó chỉ là một lời nói dối mà thôi bởi vì ông ta đã nói với tôi như vậy quá nhiều lần rồi và sau đó ông ta luôn luôn đưa ra những lý do khác buộc tôi phải làm thêm nhiều lần nữa. Khi còn là một đứa trẻ, tôi có thể tin vào những gì ông ta nói nhưng giờ đây, tôi không thể lừa dối được bản thân mình nữa. Nếu như ông ta có thể làm điều đó với tôi ngày hôm nay, thì tại sao ông ta lại không thể tiếp tục vào ngày mai, ngày kia, và tất cả những ngày sau đó?

Tuy nhiên, ông ta vẫn cư xử rất nhã nhặn và rõ ràng là đang cố gắng khiến tôi hợp tác. Tôi có cảm giác như lúc nào tôi có được một chút quyền kiểm soát, dù sao thì cũng nhiều hơn so với trước đây. Tôi nghĩ rằng có thể cuối cùng tôi cũng sẽ thương lượng được chút nhượng bộ nào từ phía ông ta.

- Cha có thể dùng bao cao su được không? - Tôi hỏi và nghĩ mình không thể chịu đựng được ý nghĩ rằng ông ta sẽ hoàn toàn vào bên trong tôi và để lại cái thứ bẩn thỉu của ông ta trong tôi .

- Không cần phải dùng tới thứ đó đâu, - Ông ta nói. - Con vẫn đang uống thuốc tránh thai mà.

- Ôi, con xin cha, - Tôi năn nỉ. - Thuốc tránh thai không phải bao giờ cũng an toàn một trăm phần trăm đâu.

- Thôi được.

Ông ta đồng và chúng tôi dừng lại ở một cửa hiệu để mua ít bao cao su. Tôi cảm giác như mình đang trên đường tới pháp trường để thi hành án.

Lúc đó là giữa giờ chiều. Chúng tôi lái xe một vòng quanh vùng ngoại ô để tìm một nơi mà Richard cho là an toàn. Cuối cùng ông ta cũng tìm thấy một bãi đỗ xe khá hẻo lánh. Có hai chiếc xe vẫn còn đỗ ở đó. Trong một chiếc xe còn có người.

- Chúng ta sẽ chờ tới khi họ đi.

Ông ta nói và bắt tôi hôn ông ta, động chạm vào ông ta trong khi chúng tôi chờ đợi. Đối với bất cứ người nào tình cờ qua đây, chúng tôi trông giống một cặp tình nhân đang hẹn hò - một cô gái mười sáu tuổi và một người đàn ông ba mươi tuổi, trông cũng không có gì bất bình thường lắm - và tôi căm ghét cái ý nghĩ rằng ai đó sẽ tưởng tôi thực sự lựa chọn ông ta làm người tình của mình.

Khoảng mười phút sau, những người trong chiếc xe kia vẫn không có dấu hiệu gì chứng tỏ là họ sắp đi và thỉnh thoảng còn có những người khác dật chỗ đi dạo qua đó để ngắm cảnh. Tôi đã bắt đầu hy vọng rằng tôi có thể thoát khỏi cục hình này, ít nhất là lùi lại được thêm một ngày nữa.

Nhưng Richard không hề có biểu hiện gì cho thấy ông ta sẽ về nhà mà không đạt được những gì ông ta đã mong chờ suốt cả ngày. Cuối cùng, không thể chịu đựng lâu hơn một giây nào nữa. Ông ta quyết định sẽ làm điều đó, dù cho có ai nhìn thấy hay không. Ông ta ra lệnh:

- Ngả ghế của máy ra đằng sau. Kéo váy lên và tụt quần lót xuống.

Ông ta trèo sang phần ghế của tôi, tụt quần dài và quần đùi xuống, đeo bao cao su vào và lần đầu tiên làm tình một cách đúng nghĩa đối với tôi . Dù cho đã trải qua nhiều năm bị lạm dụng và bị hành hạ, đối với tôi lần này vẫn tồi tệ hơn rất nhiều . Tôi không thể ngăn mình bật khóc ngay cả khi ông ta ra lệnh cho tôi câm miệng lại. Hơi thở ông ta phả vào mặt tôi khiến cho tôi cảm thấy buồn nôn và ông ta vẫn tiếp tục hôn tôi khi ông ta làm điều đó khiến cho tôi chỉ muốn lộn mửa. Tôi không dám chắc rằng liệu đó có phải là một hành vi hiếp dâm không bởi vì tôi đã biết ông ta cố ý định sẽ làm và tôi không hề kháng cự lại, nhưng tôi có cảm giác như mình vừa bị cưỡng bức. Dường như ông ta đã giành cả mười hai năm trước chỉ để chuẩn bị cho tôi trong lần này.

Năm đó, mẹ tôi tìm được một công việc là làm thư ký trong câu lạc bộ đam bốc mà các em trai tôi vẫn tham gia. Điều đó cũng có nghĩa là ba tối một tuần, chỉ có mình tôi và Richard ở nhà. Khi tôi đi làm về nhà lúc bảy giờ tối, đèn đóm trong nhà đã tắt ngấm vì thế tôi không thể phát hiện ra ông ta đang ở đâu. Nhưng ông ta luôn luôn ở đó, chờ đợi trong bóng tối, gọi tôi vào phòng khách để làm tình. Tôi thường cố gắng từ chối ông ta bằng cái cớ tôi vẫn chưa tắm giặt gì cả nhưng điều đó cũng chẳng thể làm ông ta thay đổi ý định. Nếu tôi về nhà chỉ chậm một phút, ông ta sẽ ném bữa tối của tôi vào thùng rác và tôi sẽ phải lên giường với cái bụng rỗng đồng thời cũng vẫn phải diễn lại tất cả những trò mà suốt cả ngày hôm đó ông ta đã nghĩ ra để tối về thực hiện với tôi. Dường như tôi càng lớn lên thì ông ta đối xử với tôi càng giống như một nô lệ tình dục. Tôi không biết phải làm thế nào để thoát ra khỏi quyền lực của ông ta bây giờ đây .

Chương 7

Sau Joe là đến lượt Paul. Tôi gặp anh ở một bữa tiệc, khi đó tôi khoảng hơn mười bảy tuổi anh đã đưa tôi về nhà. Nhưng tôi từ chối, không để anh hôn tạm biệt mặc dù thực ra tôi rất mong được gặp lại anh. Chắc là anh cũng bị kích thích nhiều lắm, vì anh đã không để cho một chút miễn cưỡng ban đầu đó của tôi ngăn cản anh. Anh hơn tôi 4 tuổi và cũng như Joe, tôi bắt đầu ngủ với anh chỉ sau ba tháng đi chơi với nhau.

Tất nhiên Richard lại tiếp tục nắm ngay lấy cơ hội này để thích thú tận hưởng một trò chơi "mèo vờn chuột" khác, ông ta khuyến khích chuyện hôn nhân của tôi, lại còn chấp nhận cho Paul ở lại phòng của tôi khi anh qua lại nhà chúng tôi. Paul là một trong những mẫu người dễ tính mà Richard rất thích vì ông ta có thể điều khiển, được ép buộc phải tuân theo hầu như tất cả những gì ông ta muốn.

Mặc dù, cũng như mọi khi, chúng tôi chẳng thể nào biết được mình đang ở vị trí nào trong đầu óc đầy mưu mô của Richard. Ngày hôm trước ông ta có thể chào đón Paul và đối xử với anh như một người bạn, hôm sau ông ta có thể ngay lập tức bảo tôi phải tống cổ anh đi và thậm chí, có thể giận dữ đến nỗi đập tung cửa ra. Tôi có thể gặp rắc rối với Richard nếu Paul lại tới gõ cửa làm phiền, khi ông ta không muốn nhìn thấy anh nữa, và tôi cũng sẽ gặp rắc rối với Paul vì anh không bao giờ biết trước liệu tôi sắp mở cửa ra, mời anh vào với vòng tay chào đón hay đuổi anh đi không một lời giải thích. Richard đã để cho chúng tôi ngủ với nhau khá công khai, tuy nhiên, đây có vẻ giống như một nước cờ ngạo mạn. Tôi bắt đầu được hưởng một số đặc quyền của người lớn.

Một buổi sáng, Paul và tôi đang còn ngủ trên giường tôi thì “Git ngu ngốc” bất ngờ lao bổ vào. Có vẻ như ông ta đang muốn tìm kiếm một thứ gì đó trong khi chúng tôi vẫn còn đang mắt nhắm mắt mở, cố để hiểu xem chuyện gì đang diễn ra trong phòng.

- Chúng đâu rồi? - ông ta hỏi.

- Cái gì đâu cơ - Tôi hỏi lại, giọng ngái ngủ.

- Những viên thuốc của mày đâu?

- Thuốc nào?

- Thuốc tránh thai, mày biết mà.

- Ở đó - Tôi hát đầu về phía bàn trang điểm. - Có chuyện gì vậy?

- Vì tao sẽ tổng chúng xuống toilet - Ông ta nói, đoạn lòi chúng ra khỏi ngăn kéo và đi vội về phía phòng tắm. Giờ là lúc mày cho tao làm ông ngoại được rồi đấy.

Chúng tôi nghe thấy tiếng chân ông ta bước vào phòng tắm và sau đó có tiếng giạt nước. Tâm trí tôi như bị rối loạn, tôi đã quá mệt mỏi với những tính toán và không biết tất cả chuyện này có nghĩa gì, một âm mưu hay một lối thoát cho chúng tôi đâu. Richard không bao giờ làm bất cứ chuyện gì mà không có lý do và nếu ông ta muốn chúng tôi có em bé thì chắc chắn là do không phải là vì ông ta nghĩ việc đó sẽ khiến chúng tôi hạnh phúc. Có thể về một phương diện nào đó điều này sẽ giúp được gì cho bản thân ông ta nhưng tôi không thể nào đoán ra được ý đồ ấy. Bề ngoài tôi giả vờ như không muốn có em bé vì tôi biết rằng, nếu Richard biết điều này làm cho tôi vui sướng thì ông ta sẽ thay đổi ý định đó ngay, nhưng tôi cảm thấy rất hạnh phúc với ý nghĩ sẽ có với Paul một đứa con và anh cũng chẳng có vẻ gì lo ngại về viễn cảnh tươi đẹp đó. Tôi thật sự yêu anh và đã đôi lần mơ đến việc xây dựng gia đình với anh. Mỗi lần nghĩ đến điều đó, tôi thường ảo tưởng rằng nếu tôi có một đứa con thì nó sẽ là lối thoát để tôi ra khỏi ngôi nhà này và tìm đến một nơi của riêng mình. Tôi cũng nghĩ, có lẽ cuối cùng Richard quyết định đã mở cho tôi một con đường để thoát khỏi ông ta.

Và cũng như mọi khi, tôi chụp lấy cơ hội này một cách đầy lạc quan. Ít nhất là nếu tôi có thai có lẽ Richard sẽ phải chịu để cho tôi yên. Chắc ông ta cũng chẳng muốn đòi hỏi gì ở một người đàn bà đã mang thai với một người đàn ông khác. Tôi hy vọng đó sẽ là một kết thúc có hậu cho tất cả

những chuyện này, rằng ông ta đã trở nên chán tôi và vui vẻ để tôi đi tìm một cuộc sống mới, của riêng mình.

Paul cũng rất sung sướng với ý tưởng này nếu điều đó đồng nghĩa với việc chúng tôi sẽ có được một nơi ở riêng và thoát khỏi sự độc đoán thất thường của Richard. Mặc dù anh chẳng hề biết gì về những bí mật mà Richard đã làm với tôi, anh vẫn hiểu rằng ông ta là một rất kẻ khó chịu, nhưng anh cố chịu đựng sự vô lý, cộc cằn, thô lỗ của ông ta chỉ để được sống với tôi.

Suốt ba tháng sau đó, Paul và tôi tiếp tục cố gắng để tôi có mang, trong khi đó Richard hết sức cẩn thận, sử dụng bao cao su mỗi khi ông ta quan hệ với tôi. Mỗi tháng trôi qua tôi lại thêm thất vọng nhưng đến tháng thứ ba thì kinh nguyệt của tôi đã chậm lại. Tôi làm xét nghiệm và kết quả đã được khẳng định. Tôi rất hạnh phúc và hào hứng với nghĩ mình sắp có em bé. Mẹ và Richard có vẻ cũng hào hứng chẳng kém gì tôi. Mặc dù vẫn còn một chút bối rối nhưng tôi quyết định tiếp tục tận hưởng sự tán thành của họ. Có lẽ vì tôi sắp làm mẹ nên mọi thứ sẽ thay đổi và họ cũng bắt đầu đối xử với tôi một cách công bằng hơn. Cũng có thể vì tôi đã thành công trong việc mà rõ ràng là ông ta muốn tôi làm, tuy nhiên, điều đó không có nghĩa là tôi thoát khỏi những bồn phiền khác với Richard.

- Bây giờ mày đã có thai rồi, chúng ta không cần dùng đến bao cao su nữa - Ông ta cảnh báo tôi ngay khi chúng tôi chỉ có một mình với nhau. Trái tim tôi sụp xuống. Làm sao tôi có thể thật sự nghĩ rằng mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp hơn? Ông ta chỉ cố tìm cách làm cho chúng trở nên tồi tệ hơn mà thôi. Trong cơn hoảng loạn, tôi bắt đầu ngu ngốc tin rằng nếu tôi quan hệ với Richard trong khi mang thai thì đứa trẻ lúc ra đời sẽ là một nửa của ông ta và một nửa của Paul. Tôi tin là tôi đã biết rằng chuyện đó không thể xảy ra, nhưng khi ấy tôi lại có cảm giác như vậy. Tôi đã cầu xin ông ta sử dụng bao cao su, nếu không thì cho ra ngoài nhưng ông ta không thèm đếm xỉa gì đến những điều tôi nói. Tôi thấy mình lại trở thành kẻ bị sỉ nhục tồi tệ. Cứ khi nào tôi bắt đầu cảm thấy cuộc đời mình sắp sửa đã bước sang những trang mới hạnh phúc thì ông ta lại cố gắng để tôi phải cảm thấy chỉ muốn chết đi cho xong.

Tôi luôn luôn áp ủ ý định tự vẫn, ngay từ khi còn là một đứa trẻ. Hầu như ngày nào cũng vậy, trên đường từ trường về nhà với Hayley, tôi đều dừng

lại trên chiếc cầu bắc qua công viên, nơi mà tất cả những con nghiện thường tới thò cổ ra ngoài và tuyên bố rằng thả nhảy xuống đó còn sung sướng hơn về nhà để lại phải trải qua một đêm đen tối ở chốn địa ngục. Giờ đây, ý nghĩ đôi khi bị lãng quên, không đau đớn, không nhức nhối trong tim và không còn cả những sự bẽ bàng lại trở nên thôi thúc trong tôi hơn bao giờ hết.

Trong suốt thời gian mang thai, tôi trở nên béo hơn ra và vụng về hơn, tôi vẫn nuôi hy vọng rằng chẳng mấy chốc Richard sẽ dừng những ham muốn tình dục của ông ta lại, nhưng điều đó không bao giờ xảy ra. Khi bụng tôi trở nên quá to khiến ông ta không thể nằm đè lên người tôi nữa thì ông ta lại bắt tôi phải ngồi trên ghế bành, hướng phần hạ thể về phía trước tấm nệm rồi ông ta quỳ xuống sàn trước mặt tôi để làm cái điều mà ông ta muốn.

Richard khủng bố Paul, ép anh phải ra khỏi nhà suốt ngày, bắt chấp việc anh ghét Richard hơn bất cứ một ai khác. Rồi sau đó, ông ta lại tìm cách moi tiền của anh, bắt anh phải trả tiền thuê nhà, thậm chí còn đòi anh phải cùng chịu tiền ăn, tiền gas, tiền điện.

Mặc dù anh đã quen sống ở nhà với mẹ nhưng Paul vốn thích cuộc sống tự do và được đối xử như một người người đã trưởng thành. Anh không thể tin nổi việc mẹ tôi và Richard nhắc nhở anh phải tắm mỗi ngày một lần.

- Tôi luôn tắm hai lần một ngày - Anh nói với họ - Một lần vào buổi sáng và một lần lúc tôi đi làm về.

- Anh sẽ phải trả tiền nếu anh muốn chúng tôi cho anh tắm ở đây - Richard nói với anh.

Tôi vô cùng biết ơn Paul vì đã yêu tôi nhiều đến mức sẵn sàng chịu đựng tất cả chỉ để chúng tôi được ở bên nhau. Anh thật sự là một người đàn ông tốt và tôi mơ hồ hiểu ra được lý do vì sao anh lại chấp nhận để Richard chèn ép mình như vậy. Anh hiểu, nếu anh không chịu làm những gì “Git ngu ngốc” muốn, chúng tôi sẽ bị chia rẽ. Cả hai chúng tôi đều tin chắc rằng một khi đã có con chúng tôi sẽ có thể thoát khỏi đây để xây dựng cuộc sống riêng và những thử thách này sẽ chấm dứt. Mọi chuyện sắp kết thúc rồi. Tôi và Paul sẵn sàng chịu đựng thêm một vài tháng nữa để có cơ hội cho một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Chủ nhật nào Paul cũng ra ngoài chơi bóng còn tôi ở nhà là quần áo cho tám người và làm bất cứ điều gì “Git ngu ngốc” có thể tưởng tượng ra. Khi đó tôi chỉ muốn ra ngoài và xem anh chơi bóng như một người bạn gái bình thường. Tôi năn nỉ anh đừng đi, nhưng lại không thể giải thích cho anh biết lý do thực sự là gì, vì thế nên anh không coi sự cầu xin của tôi là một điều gì đó nghiêm trọng.

- Đừng lo, - Anh nói khi tôi tỏ ra thất vọng, - Chúng ta sẽ sớm rời khỏi đây thôi và khi đó em có thể làm bất cứ điều gì vào bất cứ lúc nào em muốn. Nhưng sau đó anh lại nghĩ rằng chắc công việc nhà nặng nhọc đã làm tôi kiệt sức và chán nản, còn tôi thì không bao giờ có thể cho anh biết về những sự thật khủng khiếp kia.

Khi tôi mang thai đến tháng thứ 9 tôi trở nên kiệt quệ phần vì mang thai, phần vì những căng thẳng trong gia đình. Một buổi chiều, tôi ở nhà một mình với Richard và ông ta lại bắt đầu gây sự với tôi vì lý do tôi trông quá ảo não. Khi tôi đang quét sàn, ông ta ra lệnh cho tôi phải lau sàn bếp bằng bàn chải đánh răng của tôi, coi đó là sự trừng phạt vì tôi đã tỏ ra là một "con lừa với bộ mặt u ám". Sự sợ hãi và khiếp đảm khiến tôi không dám làm gì để ông ta có thể trở nên tức giận hơn nữa. Nếu ông ta đánh đập tôi thì đứa trẻ trong bụng tôi sẽ gặp nguy hiểm. Tôi đau đớn đổ ụp tấm thân khốn khổ của mình xuống hai gối và bắt đầu cọ rửa.

Giữa lúc đó thì mẹ tôi về và chứng kiến tất cả.

- Con đang làm gì thế này? - Bà hỏi.

- Cọ sàn - Tôi mệt mỏi đáp.

- Thế con đang dùng cái gì để cọ thế? Bà nhìn tôi như thể đang nhìn một kẻ điên.

- Bàn chải đánh răng của con.

- Sao lại thế?

- Ông ta bắt con phải làm thế - Tôi nói trong khi Richard bước vào phòng từ phía sau lưng bà.

Ngay lập tức ông ta làm ra vẻ ngạc nhiên khi thấy tôi làm thế thật. Ông ta khẳng khái cho rằng đó chỉ là một lời nói đùa nhưng tôi đã quá ngu ngốc đến nỗi không nhận ra điều đó.

Đúng thời điểm ấy, một thứ gì đó trong tôi chột bùng nổ và tôi biết mình không thể kìm giữ nó thêm được nữa. Tôi không biết ông ta sẽ còn bày ra những trò gì mới để hành hạ tôi và đưa trẻ nhưng tôi hiểu rằng mình sẽ không thể đương đầu lâu hơn được nữa. Tôi chỉ muốn chấm dứt mọi chuyện ngay lập tức. Tôi không muốn con tôi phải ra đời trong hoàn cảnh khủng khiếp này.

Tôi lên phòng và ngó quanh để tìm một thứ để cắt mạch máu, kết thúc chuỗi ngày sống trong địa ngục. Tôi tìm thấy con dao cạo Bic và cố bật cái lẫy để lấy lưỡi dao ra.

Mẹ bước vào và ngăn tôi lại:

- Đừng xử sự ngớ ngẩn như thế - Bà bảo tôi.

- Nhưng ông ta không bao giờ chịu dừng lại cả - Tôi thốt thức.

- Nếu con tự sát vào lúc này thì chính con đã cho ông ta cái mà ông ta muốn
- Bà nói.

Tôi cũng nhận ra rằng điều bà nói là đúng nhưng tôi đã cảm thấy quá mệt mỏi rồi, tôi không biết mình có tiếp tục chịu đựng được nữa không. Tuy nhiên, tôi vẫn từ bỏ ý định tự sát và quay lại, tiếp tục chiến đấu, hy vọng rằng ngày mai rồi sẽ tươi sáng hơn. Khi Emma ra đời, bé đã là một đứa trẻ rất xinh xắn và tôi rất tự hào về nó. Tôi đã nhận thức được rằng mình đang có một đứa con gái nhỏ, nó cần có sự chăm sóc, bảo vệ của tôi. Điều đó đã khiến tôi hạ quyết tâm phải rời khỏi ngôi nhà này ngay khi tôi có thể thu xếp chỗ ăn ở khác trong thành phố. Chắc chắn rằng chỉ còn vài tuần nữa thôi chúng tôi sẽ được tự do.

Richard và mẹ đến bệnh viện để thăm tôi, họ còn mua cả hoa và thiệp trắng. Điều này nghe có vẻ như hết sức bình thường với bất cứ ông bố bà mẹ nào khi con gái của họ sinh cháu nhưng trước đây họ chưa bao giờ làm bất cứ điều gì tương tự như vậy cho tôi, cũng như cho bất cứ ai khác hay đối với bất cứ chuyện gì khác. Điều này gần như là một chuyện gì quá lạ lùng đến mức không thể tưởng tượng nổi. Một mặt, nó khiến tôi nghĩ rằng có lẽ họ đã thực sự thay đổi thái độ, và khi tôi được làm mẹ thì mọi thứ xung quanh cũng trở nên khác đi nhưng mặt khác nó cũng khiến tôi băn khoăn tự hỏi, không biết Richard đang định giở trò gì nữa đây. Có vẻ như ông ta đã thật sự thấy xúc động vì sự ra đời của đứa cháu ngoại đầu tiên, nhất là khi đó lại là một bé gái. Nhưng chẳng phải trước đây đã bao lần ông ta cũng ru ngủ tâm hồn ngờ ngạc của tôi trước khi đập tan nó bằng những điều kinh khủng mà ông ta nghĩ ra sao?

Mẹ và Richard rất ngọt ngào với tôi nhưng chắc là đã xảy ra điều gì đó không ổn giữa họ vì hai ngày sau, khi tôi chuẩn bị ra viện thì mẹ tôi đến thăm tôi với những vết sưng thâm tím, bầm dập trên mặt do bị đánh và tai bà vẫn còn đọng lại những cục máu khô.

- Ông ta lại nổi điên lên rồi - Bà kể lại cho tôi ông ấy không ngừng đá vào các cánh cửa và bất thứ gì trong nhà.

Mặc dù bà không bao giờ kể cho tôi nguyên nhân của vụ xô xát đó nhưng tôi tin rằng ông ta đánh bà chỉ vì bà đã đẻ quá nhiều con trai mà chưa bao giờ cho ông ta một đứa con gái ruột.

Mẹ tôi đề nghị với các y tá cho tôi ở lại đây thêm một thời gian để đảm bảo cho tôi và Emma được cứng cáp. Họ không muốn giữ tôi lại trong viện quá lâu vì còn phải giành giường bệnh cho những người khác, nhưng họ vẫn chấp thuận cho tôi ở lại thêm một ngày.

Vài tiếng sau khi mẹ rời đi , đến lượt Richard xuất hiện với nụ cười tươi rói đầy mê hoặc.

- Con đã sẵn sàng trở về nhà chưa? - ông ta hỏi, đoạn nhắc bỗng Emma lên

và âu yếm, vuốt ve nó. ông ta luôn tỏ ra hết sức ân cần, dịu dàng với con bé. ông ta chưa từng làm vậy với ai khác.

- Vâng - Tôi nói, cẩn thận không để cho ông ta nhìn thấu nỗi sợ hãi thực sự của mình khi tôi chuẩn bị đồ cho Emma.

Ngay khi chúng tôi trở về nhà, ông ta đã nói rõ rằng ông ta sẽ không làm bất cứ điều gì để giúp Paul và tôi chuyển đến nhà mới đâu, điều duy nhất ông ta quan tâm là sau bao lâu nữa thì tôi và ông ta bắt đầu có thể quan hệ trở lại với nhau.

- Mày nghĩ rằng mày sẽ thoát được khỏi chôn này sao . - Ông ta chế nhạo tôi - Mày sẽ chẳng đến được chỗ nào khác đâu. Tao sẽ không bao giờ viết lá thư giới thiệu khôn kiếp đó cho mày đâu.

Cách duy nhất để Hội đồng thành phố cấp một chỗ ở cho chúng tôi là chúng tôi phải thuộc diện vô gia cư và Richard hoặc mẹ tôi phải viết một lá thư trình bày rằng họ sẽ tống chúng tôi ra khỏi nhà. Richard đã từ chối làm chuyện đó và cũng cấm luôn mẹ tôi. Họ nói rằng họ rất hạnh phúc khi có chúng tôi ở cùng nhà và Hội đồng thành phố không thể đồng ý cấp cho tôi một căn hộ riêng.

Paul đã cố gắng hết sức trong việc đương đầu với khó khăn khi sống cùng Richard nhưng tôi cũng nhận thấy rằng nếu chúng tôi không có được một nơi ở riêng thì chẳng mấy chốc anh sẽ bị đuổi và Emma cùng tôi sẽ lại bị bỏ rơi lại đây với "Git ngu ngốc". Tôi bắt đầu tự hỏi không biết đó có phải là ý đồ của Richard không. Hiện giờ ông ta đã có Emma thì ông ta còn cần Paul luân quần ở đây làm gì nữa? Có những lúc tôi cảm tưởng như ông ta định ninh rằng Emma thực sự là con gái ruột của mình, như thể nó là kết quả của một trong những đêm kinh hoàng mà tôi phải trải qua.

Một vị thanh tra y tế đã đến thăm chúng tôi và không nhận ra rằng Richard chỉ là bố dượng của tôi, bà ta nhận xét rằng sao mà Emma giống ông ngoại nó thế. Tôi cảm thấy như có một luồng điện chạy dọc sống lưng. Mặc dù tôi biết chắc rằng con bé không thể là giọt máu của ông ta nhưng chỉ nghĩ về nhận xét đó thôi cũng đủ khiến tôi muốn chết đi mà thôi.

- Con không thể chịu đựng thêm được nữa, mẹ ạ! Một lần, khi ông ta vắng nhà tôi đã nói với mẹ - Con cần phải thoát khỏi chỗ này, mẹ cũng hiểu điều đó mà.

Vậy là mẹ tôi đã làm một việc dũng cảm nhất mà tôi từng biết. Có lẽ vì nhận thức được rằng còn có một đứa trẻ nữa cũng đang gặp nguy hiểm như tôi nên bà quyết định phải mạo hiểm. Cũng có thể bà đã nhớ lại những ngày trước đây khi bà thường phải đưa tôi vào nhà vệ sinh cùng bà hay những lần bà phải bảo vệ cho tôi khỏi Richard. Nhưng dù thế nào đi nữa thì bà cũng đã viết cho tôi bức thư giới thiệu vô giá.

- Hãy mang ngay đến trụ sở Hội đồng thành phố đi - Bà nói, đoạn giúi lá thư vào tay tôi - Hãy đi càng nhanh càng tốt trước khi ông ta phát hiện ra và đuổi theo con. Đừng quay lại, chỉ cần lên xe buýt và đi thôi.

Trên suốt quãng đường tới trụ sở hội đồng thành phố, tim tôi đập rộn ràng, hai mắt tôi đảo quanh để xem có Richard ở góc phố nào không, sợ rằng ông ta có thể sẽ hiện ra trước mặt tôi, xé nát bức thư, rồi túm tóc tôi lôi về nhà, hệt như những gì ông ta đã làm với mẹ rất nhiều lần khi chúng tôi còn bé. Tôi biết ông ta hoàn toàn có thể làm điều đó giữa ban ngày ban mặt nơi công cộng. Thậm chí có lúc tôi còn nghĩ rằng ông ta có thể giết một vài người ngay giữa ban ngày trên đường phố lớn mà không ai có đủ dũng cảm để ngăn cản.

Hội đồng thành phố làm việc rất nhanh ngay sau khi họ nhận được bức thư của mẹ và chúng tôi được cấp cho một căn hộ chỉ bốn tuần sau đó. Tôi vẫn không tin rằng Richard sẽ chấp nhận để chúng tôi ra đi một cách dễ dàng như vậy, nhưng thật ngạc nhiên, trái với dự đoán của tôi, ông ta đã để chúng tôi rời khỏi ngôi nhà mà không làm gì ồn ào cả. Tôi không thể tin nổi điều đó. Đây là lần đầu tiên tôi được thoát ra khỏi ngôi nhà kể từ khi tôi bốn tuổi. Làm thế nào mà tất cả những chuyện ấy kết thúc một cách quá dễ dàng khi đáng phải rất khó khăn? Có lúc tôi tự nhủ với mình rằng vì điều này quá tuyệt vời quá cao sang nên tôi không thể nào tin sự thật được, rằng chắc đây chỉ là một kiểu cạm bẫy nào khác của Richard mà thôi. Nhưng ngay lập tức tôi lại chôn vùi những ý nghĩ đó với niềm phấn khởi khi nghĩ rằng cuối cùng thì những thử thách với tôi cũng chấm dứt và bây giờ tôi đã có thể

sống yên ổn với người đàn ông yêu thương tôi và chăm sóc cho đứa con gái nhỏ xinh đẹp của tôi.

Căn hộ của chúng tôi nằm trên tầng 80, từ đây có thể nhìn thấy toàn bộ thành phố. Ngay trong đêm đầu tiên ở đây, lần đầu tiên kể từ khi sinh ra Emma đã ngủ một giấc dài suốt cả đêm như thể bản năng của con bé cũng hiểu được rằng bây giờ nó đã thực sự được an toàn và có thể được nghỉ ngơi. Những người hàng xóm mới của chúng tôi cũng hết sức thân thiện, mặc dù chỉ có Chúa mới biết họ đang làm gì. Những mùi bay tới từ bên kia bức tường làm tôi cảm thấy rất khó chịu. Tôi đã thật ngây thơ khi họ tới gõ cửa và hỏi mượn chiếc cân. Tôi đã nghĩ rằng chắc họ mượn cân để làm gì đó liên quan đến nấu nướng chứ không phải để cân hàng cấm. Nhưng cuối cùng cảnh sát đã tới bao vây khu nhà và họ bảo chúng tôi phải ở yên trong phòng. Sau đó có rất nhiều tiếng la hét, rồi cả tiếng súng nổ vang lên trước khi họ rời đi cùng với hàng xóm của tôi và cuộc sống lại trở lại bình thường. Sự ồn ào ở nơi đây rõ ràng là không thích hợp cho việc chăm sóc một đứa trẻ nhưng với tôi đây vẫn chẳng khác nào một thiên đường.

Con ác mộng đã thực sự chấm dứt rồi sao? Hay Richard đang lên kế hoạch chuẩn bị một âm mưu nham hiểm nào nữa? Sau mười bốn năm sống với ông ta, tôi nghĩ mình có thể đoán trước được câu trả lời .

Chương 8

Tôi nên biết rằng Richard sẽ không bao giờ bỏ cuộc một cách dễ dàng. Ông ta để cho chúng tôi chuyển đến căn hộ mới là vì ông ta nghĩ việc này sẽ có lợi ông ta. Làm sao tôi có thể ngây thơ đến mức không nhận ra được điều đó cơ chứ? Biết ông ta rõ như vậy, sao tôi lại không đoán được điều gì sẽ xảy đến tiếp theo?

Căn hộ này cách nhà cũ của tôi khoảng hai mươi phút chạy xe, và tôi thực sự nghĩ rằng đó hoàn toàn không phải là một khoảng cách an toàn. Tôi không bao giờ tin vào sự may rủi. Paul có việc làm, nghĩa là anh sẽ ra khỏi nhà 8 tiếng mỗi ngày, vì vậy hàng ngày, vào lúc 9 giờ, sau khi các em trai tôi đến trường, Richard có thể đột ngột xuất hiện trước cửa nhà tôi. Liệu còn cơ hội nào tốt hơn thế nữa đây? Ông ta có thể tới vào lúc chỉ có mình tôi với Emma ở nhà và không ai có thể làm phiền ông ta được. Ông ta có một căn phòng với một chiếc giường đôi và biết chắc rằng Paul sẽ không quay trở lại cho đến tận chiều. Nguy cơ về nỗi kinh hoàng mà ông ta có thể gây ra cho tôi vẫn còn ngực trị.

Paul biết rằng Richard vẫn thường xuyên ghé qua nhà chúng tôi dù rằng một nửa trong số những lần ghé thăm đó anh không hề hay biết. Để phòng Richard vẫn còn ở nhà tôi khi Paul trở về, tôi đã khoá thêm 1 sợi dây xích mua ở cửa ra vào để Paul không thể vào bất ngờ rồi phát hiện được những điều xảy ra. Khi tôi nghe tiếng chìa khóa của anh ấy tra vào ổ, tôi đã có đủ thời gian để dừng Richard lại, bất kể ông ta đang làm gì và tháo sợi dây xích ở cửa. Quá kinh hãi và xấu hổ, tôi không thể nói với Paul chuyện đang xảy ra. Điều đó khiến cho Richard lại có thêm một vũ khí nữa để khống chế và đe dọa tôi. Giờ đây tôi không chỉ lo sợ về điều ông ta sẽ có thể làm với tôi, với mẹ tôi và với Emma mà tôi còn phải nghĩ tới cả Paul nữa. Tôi luôn có cảm giác như đầu tôi sắp nổ tung với tất cả những điều phải dồn nén.

Tôi cố mời bạn bè tới bất cứ khi nào Richard có mặt ở nhà tôi, để ông ta không thể tóm được tôi một mình, nhưng ông ta đã đe dọa, lăng mạ họ còn

họ thì không sẵn lòng chấp nhận những sự khiếm nhã đó của ông ta, vì vậy ông ta có thể dễ dàng đuổi bạn bè tôi đi chỉ sau vài phút.

Tôi cố thay đổi chiến thuật, như cho Emma ăn vào những lúc mà tôi biết chắc rằng Richard sẽ tới rồi bắt ông ta phải đợi trong khi tôi dỗ dành con bé. Tôi cố gắng làm mọi việc càng lâu càng tốt. Nhưng vấn đề là ở chỗ ông ta luôn luôn kiên nhẫn chờ đợi, không bao giờ làm gì khác, và cuối cùng thì tôi cũng phải cho ông ta cái mà ông ta muốn. Tôi chỉ có thể trì hoãn càng lâu càng tốt cái điều không thể tránh khỏi đó.

Sau khi làm xong việc mà ông ta muốn, thỉnh thoảng ông ta còn bắt tôi trở về nhà mẹ, đưa đứa cháu gái yêu quý về thăm bà. Sau đó ông ta đưa tôi trở lại căn hộ của tôi và làm cái việc đó thêm một lần nữa trước khi Paul trở về nhà. Nếu tôi cố lẩn trốn, giả vờ như tôi không ở nhà khi ông ta rung chuông cửa, ông ta sẽ đập tung cửa ra và tiến vào bằng mọi cách. Khóa cửa không đủ chắc chắn để giữ ông ta ở ngoài.

Thỉnh thoảng tôi qua nhà hàng xóm chơi, nhưng ông ta bắt những đứa em trai tôi giúp ông ta gọi tôi ra ngoài và bắt chúng trông chừng Emma trong khi ông ta đưa tôi vào một phòng khác. Nếu không có ai trả lời khi ông ta gõ cửa, ông ta sẽ bảo các em trai của tôi leo lên lối thoát hỏa hoạn, nhòm vào qua cửa chớp nhà tôi trong khi ông ta vào bằng cửa chính, ngang nhiên như một gã thợ săn đang thúc chó lừa con thỏ yếu ớt ra khỏi chỗ trú ẩn.

Nếu các em trai tôi cũng tới nhà tôi cùng với ông ta, tôi sẽ phải giả vờ đề nghị ông ta: "Cha có thể kiểm tra mấy thứ này cho con không?", sau đó tôi phải vào phòng ngủ hay phòng tắm cùng với ông ta để xem xét những trục trặc, hỏng hóc tưởng tượng. Ông ra lệnh cho bọn trẻ không được đi lại và ở nguyên một chỗ cùng với Emma cho đến khi chúng tôi quay lại.

Dù tôi rất yêu Paul và biết anh ấy cũng yêu tôi, nhưng tôi không thể làm cho mối quan hệ giữa chúng được suôn sẻ, tốt đẹp khi phải mang trong lòng bao nhiêu bí mật khủng khiếp cùng những sức ép luôn trĩu nặng như vậy. Khi anh trở về nhà từ nơi làm việc thì tôi đã bị dồn tới tâm trạng cần phải nổi đóa, cáu gắt quát tháo với một ai đó. Nhưng anh lại là một người đàn ông quá tốt, quá kiên nhẫn đến mức anh chịu đựng tất cả những sự thất thường đó của tôi dù rằng anh không hề biết được anh đã làm sai điều gì.

Cuối cùng tôi không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc phải kết thúc mối quan hệ của chúng tôi. Tôi yêu anh, nhưng biết rằng tôi đang hủy hoại cuộc sống của anh ấy mà không thể làm gì để cải thiện được điều đó. Anh là một người đàn ông tốt, luôn tin tưởng vào những gì tôi nói, nhưng có lẽ từ trong sâu thẳm tôi không bằng lòng với sự thật là anh ấy không thể cứu tôi thoát ra khỏi thực trạng đen tối này. Làm sao anh có thể, khi mà anh không biết cái tôi đang phải chịu đựng? Anh biết những mệnh lệnh của Richard và biết về sự ảnh hưởng đáng sợ của ông ta đối với tôi, nhưng anh không biết chút gì về sự bạo hành xảy ra mỗi ngày trong khi anh đi làm vắng.

Anh cầu xin tôi làm tôi thấy thật đau đớn, nhưng tôi không thể đương đầu được với tất cả những sức ép, những bí mật đang dồn nén trong đầu. Tôi muốn làm cho Paul ghét tôi để không còn đối xử quá tốt với tôi như trước nữa và nhờ đó tôi sẽ không phải cảm thấy mình là người có lỗi, nhưng điều đó cũng thất bại. Tuy vậy, cuối cùng tôi cũng đã thuyết phục được anh rằng tôi nói nghiêm túc và mối quan hệ của chúng tôi cần phải kết thúc.

Sau khi dời đến căn hộ của mình, tôi không còn phải lo lắng về Paul và những gì tôi đã làm sau lưng anh ấy nữa, nhưng điều đó cũng có nghĩa là “Git ngu ngốc” có thể tới bất cứ lúc nào. Điều tồi tệ là căn hộ này gần nhà ông ta hơn căn hộ đầu tiên, chỉ 5 hoặc 10 phút chạy xe. Tôi có cảm giác như mình đang dần bị hút trở về cái hố sâu địa ngục trước kia.

Đôi khi em trai tôi, Pete, cũng tự ý vào nhà tôi. Khi trở về tôi đã thấy cậu ở đó. Ban đầu, cậu ta còn cố gắng giả vờ như tôi đã quên không đóng cửa, nhưng sau đó, cậu ta công khai thừa nhận rằng mình có chìa khoá khác. Điều đó làm cho tôi cảm thấy mình không còn có chút riêng tư hay tự do gì hết. Mặc sự phản đối của tôi cậu ta chỉ cười nhạo.

Ngay từ ngày đầu tiên tôi chuyển tới căn hộ mới Richard đã tuyên bố rằng kể từ nay căn hộ của tôi sẽ là của ông ta. Khi ông ta ngồi trên ghế bành và hút thuốc ông ta gẩy tàn thuốc lá xuống sàn nhà và thản nhiên nhìn cúi xuống tôi lau sạch nó như thể chẳng có vấn đề gì đáng kể cả. Nếu tôi pha cho ông ta một tách trà, ông ta sẽ gõ cái chén lên bàn và kêu một tách khác. Sau nhiều năm được đào tạo, phục tùng tôi biết rằng tốt hơn hết là chỉ nên

cho ông ta thấy một khuôn mặt vui tươi và sự lễ phép. Nếu tôi không hợp tác tôi biết tôi sẽ phải chịu hậu quả như thế nào.

Nếu như trước đây tôi lo sợ rằng mẹ cũng phải chịu đựng những điều như thế, thì bây giờ tôi còn sợ hãi hơn gấp bội vì Emma có thể bị sử dụng làm vũ khí chống lại tôi. Richard có thể đuổi tất cả bạn trai của tôi đi bất cứ khi nào ông ta muốn, vậy thì điều gì có thể ngăn ông ta mang Emma của tôi đi nếu tôi không làm ông ta hài lòng? Chẳng gì cả. Chưa bao giờ tôi cảm thấy bế tắc như lúc này.

Trong những nỗ lực vô vọng để vươn tới sự tự do, tôi bắt đầu tìm đến với rượu. Tôi dùng chai sữa để đựng rượu. Emma không dùng sữa từ khi lên một tuổi, vì vậy tôi không cần sử dụng chúng cho con bé nữa. Tôi uống rất nhiều nhưng vẫn không thể nào thoát khỏi sự bế tắc của mình. Richard hoàn toàn kiểm soát mọi thứ. Ông ta chỉ đạo tôi từ việc khi nào thì phải ngủ, khi nào thì phải dậy. Ông ta ra lệnh cho tôi phải trang trí căn nhà như thế nào và chỉ nên mua những đồ đạc gì. Nếu ông ta thấy có món đồ nào trong nhà hợp sở thích ông ta sẽ ra lệnh cho tôi lấy cho ông ta. Ông ta kiểm soát cuộc sống của tôi như thể tôi vẫn còn là một đứa trẻ. Và tôi cần phải luôn biết giữ nụ cười tươi tắn trên môi và phải biết ơn ông ta vì điều đó.

Ít nhất là ở ngôi nhà mới này tôi cũng có được một người bạn, đó là Cheryl, cô gái sống ở gần đó. Khoảng một năm sau khi chuyển tới đây tôi bắt đầu kể cho cô nghe mọi thứ. Điều này đồng nghĩa với việc cô ấy là một trong số rất ít người biết được những gì đang thực sự diễn ra phía trong căn phòng kia. Cheryl là người đã từng trải qua những chuyện tương tự và cô không chỉ hiểu rằng những việc đó xảy ra, trong khi phần lớn mọi người đều không thể tin được điều đó, mà cô còn biết rằng nó làm cho tôi cảm thấy như thế nào. Cô là người có đủ dũng cảm để nói ra những điều đã xảy đến với mình nhưng cô cũng biết rằng tốt hơn là không nên thúc ép khi tôi chưa sẵn sàng. Cô chỉ cố gắng an ủi tôi bằng bất cứ cách nào có thể, chủ động giúp đỡ tôi, đến chơi với tôi và ngồi lại lâu khi cô biết có Richard ở đó, sẵn sàng bỏ ngoài tai tất cả những lời lăng mạ, những hành động khiếm nhã của ông ta hòng đuổi cô đi.

- Chỉ là một tách trà với bạn tôi thôi - Cô vui vẻ đáp lại trong khi ông ta cố tình buông những lời lẽ dâm dục.

Richard và mẹ tôi cứ khẳng định đón Emma về và trông nom nó cho tôi bất cứ khi nào họ muốn, bất chấp việc tôi có đồng ý hay không. Tôi không muốn Richard được ở gần con gái tôi mặc dù thực lòng, tôi chưa thấy ông ta có ý định làm hại con bé. Dường như ông ta luôn đặt con bé ở một vị trí rất cao, như thể nó là đứa con gái bé bỏng mà ông ta luôn mong mỗi nhưng chưa bao giờ có được. Đôi lúc tôi muốn ngăn ông ta lại, không cho ông ta được bế con bé nhưng tôi không đủ can đảm để làm điều đó. Khi Richard và mẹ tôi xuống miền Nam nghỉ hè họ nói họ muốn đưa Emma đi cùng. Tôi kiên quyết không muốn cho con bé có quá nhiều thời gian ở gần Richard nhưng họ không cho tôi cơ hội.

- Hãy hứa với con là mẹ sẽ trông nom con bé trong suốt thời gian đó - Tôi năn nỉ mẹ tôi, - mẹ sẽ không bao giờ bỏ nó lại một mình với ông ta nhé.

- Dĩ nhiên là mẹ sẽ không thể, - Bà nói, cứ như thể tôi đang đưa ra một đề nghị điên rồ, cứ như thể bà đang lừa đi những gì mà Richard đã làm với tôi trong suốt thời thơ ấu, và bây giờ ông ta vẫn sẽ làm như vậy với con gái tôi, cứ như thể ông ta chưa từng liên tục đánh đập bà không một lý do, không một chút thương xót.

Tôi cảm thấy thật khủng khiếp khi nghĩ tới chuyện để Emma đi và trong suốt năm ngày hôm ấy tôi không hề bước chân ra khỏi căn hộ, chỉ biết dùng thời gian tưởng như vô tận ấy vào việc trang trí căn phòng chờ khi con bé quay trở về, cứ như thể những tờ giấy dán tường mới và màu sơn sáng sủa này có thể làm mọi chuyện trở nên tốt đẹp. Tương lai đối với tôi trở nên vô cùng ảm đạm và tôi cảm thấy mình sẽ không thể tự điều khiển bản thân suốt phần đời còn lại, nhưng ít nhất tôi cũng có thể tự mình trang trí căn phòng cho đứa con bé nhỏ của mình.

Tôi căm thù mọi thứ mà Richard dạy con bé, như gọi người khác bằng từ "da đen", từ mà ông ta nghĩ là rất hay.

- Bố mày đã bỏ đi rồi - ông ta nói với con bé - Và mẹ mày cũng chỉ là một con đĩ .

Tôi càng nói với ông ta không được dùng những lời thô tục như vậy với con

bé, ông ta lại càng làm. Hầu như tất cả những lời nói phát ra từ miệng ông ta đều là những lời thô tục, đầy sự kỳ thị chủng tộc. Tôi cảm thấy mình như suy sụp khi nghĩ một lúc nào đó, Emma cũng chịu ảnh hưởng bởi những lời mà con bé thường phải nghe khi còn nhỏ. Tôi chỉ muốn trốn chạy thật xa cùng con bé, nhưng có nơi nào tôi có thể tới mà cha dượng tôi không thể theo sau cơ chứ? Tôi không có tiền, cũng không biết ai ngoài vùng này cả, và chẳng ai có thể mang lại cho tôi một nơi ẩn náu thực sự. Nếu tôi tới cảnh sát để tìm sự giúp đỡ thì ông ta sẽ phát hiện ra ngay lập tức, rồi thì Emma, mẹ và tôi sẽ rơi vào nguy hiểm. Mặc dù giờ đây, tôi đã trưởng thành và đã là một người mẹ, nhưng đối với tôi dường như Richard vẫn là một kẻ bất khả chiến bại. Nếu ông ta yêu cầu tôi làm một điều gì đó, tôi sẽ lập tức vâng lời. "Mày là một người mẹ khôn kiếp" - Ông ta vẫn luôn hét vào mặt tôi bất cứ khi nào tôi cố gắng phản bác một chuyện gì đó. "Tao có thể gọi cho đội bảo trợ xã hội, và lấy con mày đi bất cứ lúc nào đấy". Lý trí và lòng tự trọng của tôi giờ đã tụt xuống mức quá thấp, thấp mức tôi tin điều đó là sự thật. Đã có lúc tôi nghĩ tới việc hai mẹ con tôi sẽ cùng nhau tự sát vì tôi chẳng tìm ra lối thoát nào có thể trốn chạy khỏi ông ta. Lúc nào tôi cũng trong trạng thái, nhưng tôi vẫn cố gắng để giữ hình ảnh của mình tươi tắn mỗi khi xuất hiện trước bạn bè cũng như họ hàng. Giống như ở trường, những người không biết rõ tôi lắm thì luôn nghĩ tôi là một người yêu đời, luôn cười nói và đùa vui. Nhưng cứ ai đã từng biết rõ về tôi, hay đã từng ở cạnh tôi khi tôi uống rượu quá nhiều hay tự than thân trách phận thì đều biết sự thật hoàn toàn khác hẳn, mặc dù phần lớn trong số họ đều không thể hiểu tại sao.

Tôi gặp Steve ở một bữa tiệc, chẳng bao lâu sau khi chia tay với Paul và một lần nữa tôi lại yêu, mặc dù tình yêu vốn không phải là điều mà tôi chờ đợi. Những người đàn ông khác chẳng làm được gì cho cuộc đời của tôi, ngược lại họ làm phức tạp thêm mọi thứ và kết cục là tôi luôn luôn phải khổ sở mỗi khi chia tay họ. Nhưng có điều gì đó mách bảo với tôi rằng lần này sẽ khác. Tôi đoán chắc ban đầu Steve cũng bị cuốn hút bởi một cô gái bề ngoài sôi nổi, tươi vui nhưng anh không hề có ý định từ bỏ khi nhận ra rằng thực ra tôi phức tạp hơn thế rất nhiều. Anh ấy không giống với bất cứ người đàn ông nào mà tôi đã từng gặp. Anh không xuất thân từ một tầng lớp giống như chúng tôi và không hề biết gì về những việc đang diễn ra ở đây. Anh làm việc trong một văn phòng, anh có những kế hoạch cho sự nghiệp của

mình, mặc comple và đeo ca vát, tôi thích tất cả những thứ đó cho dù tôi không hoàn toàn hiểu hết về chúng.

Tôi có những cảm xúc lẫn lộn, không biết nên để mối quan hệ này đi tới đâu. Tôi thấy hạnh phúc khi gặp ai đó như Steve, nhưng cũng lo sợ sẽ có chuyện xảy đến với anh nếu anh có quan hệ với chúng tôi. Anh xuất thân trong một gia đình tốt, ổn định và giàu tình thương yêu, họ chắc sẽ chẳng thể nào hình dung nổi những gì đang diễn ra đằng sau những cánh cửa đóng im ỉm và những tấm rèm u ám trong nhà chúng tôi. Tôi phải cố gắng mất khoảng ba tháng mới có đủ can đảm để giới thiệu anh ấy với gia đình và đưa anh đi thăm quanh nhà tôi. Tôi biết Richard sẽ ngay lập tức không thích anh. Ông ta sẽ thấy rằng anh không phải là người dễ bị hăm dọa như những người khác. Tôi cũng biết ông ta sẽ gọi anh một cách khinh bỉ là "cái thằng trí thức áo trắng cổ cò và thằng éo lá". Tôi nói với Steve rằng Richard có thể sẽ đem anh ra làm đề tài chế nhạo để làm trò cười. Nhưng trước sự ngạc nhiên của tôi, anh không hề tỏ ra lo lắng. Anh nói "anh đã bị gọi như thế trước đây lâu rồi và anh nghĩ có thể anh sẽ có thêm vài cái tên mới nữa đấy".

- Ông ta thực sự không phải là người tốt đẹp gì đâu - Tôi cứ nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại với anh điều đó.

Tôi không dám nói với Steve rằng anh chưa bao giờ phải trải qua những thứ giống như gia đình tôi, rằng mọi chuyện có thể bắt đầu với vài cái biệt danh nhưng lại có thể dẫn đến những hậu quả không mong muốn và dần trở thành những hành động quá khích như bạo lực. Tôi không thể tự mình giải thích cho anh thêm được nữa .

Đầu tiên, Richard cư xử bình thường với Steve, cố bắt chước giọng điệu của một người cha tốt:

- Hy vọng ý định của cậu với con gái tôi là tốt đẹp.

- Vâng, rất tốt ạ - Steve trả lời với giọng ngây thơ.

Sau đó, Richard cứ vào nhà bếp, nói với tôi cái mà thật ra ông ta đang nghĩ tới và tôi quay trở lại phòng khách từ cửa sau, nói với anh rằng cha tôi

không thích anh. Điều đó có vẻ như vẫn chưa thể khiến anh nản lòng. Như thể anh nghĩ rằng tôi đã quá nhạy cảm với mọi thứ.

Vài tuần sau, khi cha dượng của tôi ghé qua nhà tôi và gặp Steve, anh được chào đón với câu nói: "Ồ, đồ quỷ sứ lại là anh à?".

Cách xử sự đó của "Git ngu ngốc" là điều có thể đoán trước nhưng Steve dường như vẫn chưa mấy bị tác động bởi nó. Anh vẫn hết sức lịch sự và tử tế khi đề nghị được giúp chúng tôi bày biện đồ ăn ra hiên hay đưa gia đình tôi đi xem một trận đấu quyền Anh. Paul đã cảnh báo anh đừng có cho họ quá nhiều đặc ân nếu không anh sẽ bị họ dắt mũi lôi đi đấy, chắc chắn thế. Lần đầu tiên khi Steve nói anh không thể giúp Richard được vì anh phải đi xem bóng đá, tất cả những sự thân thiện giả tạo cũng nhanh chóng biến mất. Nhưng tôi vẫn không thể tự mình giải thích cặn kẽ cho Steve sự ảnh hưởng của "Git ngu ngốc" đối với tôi. Dù vậy, tôi đã nói với anh rằng Richard không phải là cha đẻ của tôi, một điều mà trước đây tôi chưa từng nói với ai.

Một trong những điểm tốt của Steve là mối quan hệ cởi mở giữa anh với cha mẹ. Anh kể với họ tất cả mọi chuyện. Tuy nhiên, trong trường hợp này, sự cởi mở đó của anh phần nào khiến cho tôi lo sợ. Richard đã gọi đến cho cha mẹ Steve và nói cho họ biết những gì mà ông ta nghĩ về con trai họ và tôi, đồng thời còn đe dọa hành hung họ. Nhưng họ không phải là loại người dễ dàng bị đe dọa bởi sự khiếm nhã và công kích mà không có sự phản ứng trở lại và trong một cuộc nói chuyện, mẹ của Steve đã đứng về phía tôi.

- Cô ấy không phải là con gái ruột của ông, vậy mà ông lại nói về cô ấy như thể cô ấy là một con đĩ nào đó! - Bà hét vào mặt ông ta qua điện thoại.

Richard lập tức tới tìm tôi, yêu cầu cho ông ta biết tôi còn tiết lộ cái bí mật này với ai khác nữa và như thường lệ ông ta cố gắng làm cho tôi cảm thấy mình là người có tội.

Mặc dù vậy, có một điều khiến tôi rất hài lòng là Paul và Steve đã có sự khởi đầu rất vui vẻ với nhau bất chấp việc Richard luôn tìm mọi cách để họ trở nên đối đầu.

- Các người làm tôi phát ốm lên - Ông ta nói khi bắt gặp hai người đang

ngồi cùng với nhau. Paul tới để hỏi thăm về Emma còn Steve thì đang ngồi đợi để đưa tôi đi chơi.

- Hắn là một kẻ đáng ghét và anh chỉ ngồi im ở đây trong khi nó đang dụ dỗ tán tỉnh con vợ của anh sao? - Richard nói với Paul - Anh định sẽ để cho hắn yên với chuyện này ư?

- Cô ấy không còn là vợ của tôi - Paul nhấn mạnh, và anh hoàn toàn có lý - Tôi đã có bạn gái rồi.

Richard đi loanh quanh một hồi rồi giờ nắm đấm ra trước mặt Steve:

- Nếu tôi còn gặp anh thêm một lần nữa tôi sẽ đấm vào mặt anh đấy.

- Ông sẽ không dám làm vậy đâu - Steve nói - Vì ngay sau đó tôi sẽ báo cảnh sát.

- Tôi sẽ tự nguyện làm điều đó thay cho anh – “Git ngu ngốc” cười chế nhạo và chúng tôi đều nghĩ rằng chuyện đó hoàn toàn có thể trở thành sự thật.

Nếu ông ta đạt được mục đích, ông ta sẽ khiến cho hai người đánh lộn lẫn nhau, cũng giống như tôi và chị họ của tôi trước đây hay mẹ tôi và bạn của bà, nhưng họ đã không mắc bẫy của ông ta. Bản tính tốt đẹp và sự hiểu biết của hai người đã chiến thắng những thủ đoạn hèn hạ của Richard. Nếu có được sự lựa chọn thì tôi đoán ông sẽ chọn Paul trở lại và loại bỏ Steve. Paul là người sống trong vùng này, cùng tầng lớp với chúng tôi và Richard biết rõ làm cách nào để lợi dụng được anh. Nhưng với Steve thì ông ta sẽ không bao giờ chắc chắn được mình sẽ phải làm gì để có thể không chế được anh.

Đôi khi tôi có cảm giác như đầu tôi muốn nổ tung ra vì căng thẳng và những lúc như thế Steve lại ngạc nhiên tự hỏi tại sao tôi lại buồn rầu đến vậy? Có một lần vào dịp cuối tuần khi anh dẫn tôi đến vùng bờ biển, chúng tôi đã ở khách sạn, cùng nhau đi tới những câu lạc bộ và mua sắm, tôi đã có một khoảng thời gian thật tuyệt vời. Mọi thứ thật lãng mạn với rượu vang ở trong xe và hoa hồng đỏ thắm. Trên đường trở về nhà vào tối Chủ nhật, tôi lại bắt đầu suy nghĩ, chuyến đi giờ đã kết thúc và “Git ngu ngốc” sẽ lại tới vào sáng thứ hai. Ý nghĩ đó đã nhanh chóng làm cho tinh thần tôi xuống

dốc nghiêm trọng và tôi không thể nào giữ được tâm trạng vui vẻ lúc trước nữa. Tôi không thể giả bộ vui vẻ mãi được. Steve đã làm rất nhiều cho tôi nhưng tôi đã quá hèn nhát, điều đó làm cho Steve đau đớn và giận dữ. Nhưng tôi cũng chẳng có cách nào để giải thích cho anh hiểu vì sao tinh thần của tôi đột nhiên lại xuống dốc, tại sao tôi thấy trống trải. Nhưng nỗi ám ảnh ấy luôn xuất hiện và sẽ khiến những người mà tôi yêu thương phải rời bỏ tôi.

Steve biết rằng tôi rất sợ Richard mặc dù anh hoàn toàn không hiểu vì sao, và để làm tôi vui lòng anh đã bằng lòng gặp tôi trên xe hoặc đến nhà tôi vào giữa khuya và rời đi vào buổi sáng sớm, chỉ để tránh không phải chạm mặt ông ta. Chúng tôi thậm chí còn tạo tín hiệu riêng cho nhau. Mỗi khi Steve tới mà thấy đèn cửa sổ trên lầu nhà tôi còn sáng thì có nghĩa là Richard đang ở trong phòng và anh hiểu là mình không nên quay lại cho tới khi nào đèn tắt. Steve tự nguyện làm tất cả vì tôi nhưng tôi không thể kể cho anh nghe mọi chuyện, kết quả là anh cảm thấy điều đó quá sức chịu đựng của mình và chúng tôi chia tay. Tôi nhận được tin đó từ cha của Steve khi tôi gọi cho anh để nói chuyện và ông đã nói rằng anh không muốn nói chuyện với tôi nữa. Một lần nữa, Richard lại thành công trong việc hủy hoại cơ hội để tôi có được hạnh phúc và nỗi tuyệt vọng mới lại đè nặng lên tôi.

Tuy nhiên, sáu tháng sau, chắc là do áp lực từ công việc, Steve lại đến gặp tôi sau 6 tháng. Trong 6 tháng đó, bạn bè anh đã phát chán vì phải nghe anh kể về tôi. Anh đã sốc khi vừa nhìn thấy tôi. Chỉ trong một thời gian ngắn, tôi trở nên gầy ốm như một thanh củi. Tôi hay gầy hơn và chán ghét cả thế giới. Tôi không thêm bạn tâm tới những người xung quanh. Tôi đánh mất hết cả lòng tự trọng. Tôi thậm chí còn tin rằng gia đình tôi cuối cùng cũng sẽ biến tôi trở thành một người như họ.

Tôi đã chán việc yêu rồi lại làm cho người mình yêu rời xa tôi và tôi với Steve không thể quyết định được liệu chúng tôi có nên sống với nhau nữa không. Cuối cùng tôi và anh quyết định làm một cuộc trắc nghiệm. Chúng tôi xé 12 tờ giấy nhỏ, viết chữ "có" lên một nửa số giấy và "không" trên nửa còn lại. Sau đó chúng tôi bỏ tất cả chúng vào cái mũ len của Steve và đồng ý rằng chúng tôi sẽ làm theo câu trả lời nào chúng tôi bốc trúng đầu tiên.

Mảnh giấy đầu tiên ghi chữ "có".

"Tốt nhất là nên thử ba tờ". Chúng tôi cùng thốt lên.

Nhưng ba tờ đầu đều ghi chữ "có", và ba tờ kế tiếp cũng vậy. Chúng tôi nghĩ có thể mình đã làm sai điều gì đó khi viết các mảnh giấy nên kiểm tra tất cả các tờ còn lại. Cả hai chúng tôi đã bật khóc khi tất cả các mảnh giấy ghi chữ "không" đều còn đó. Dường như có ai đó hay có cái gì đó đang nói với chúng tôi rằng chúng tôi sinh ra là để dành cho nhau.

Lo lắng về việc phải tránh xa Richard bằng mọi giá, chúng tôi ở trên xe của Steve trọn thời gian sống với nhau, ăn trong các nhà hàng Mc Donald's và sử dụng nhà vệ sinh công cộng. Thậm chí tôi còn cắt hai cái lỗ nhỏ trên tờ báo để có thể che mặt lại trong trường hợp tình cờ gặp ai đó quen biết khi chúng tôi đi dạo. Khó có thể nói đó là một mối quan hệ bình thường.

Tôi không biết cái gì đã cho tôi sức mạnh để chống lại người đàn ông đã điều khiển cả cuộc đời tôi. Có thể bởi vì ông ta đã thành công trong việc đào tạo cho tôi trở nên cứng rắn như chính ông ta, hoặc bởi vì tôi đã có Steve và gia đình của anh ấy làm tấm gương điển hình chứng minh cho tôi thấy cuộc sống sẽ tốt đẹp đến nhường nào nếu như tôi có thể tự giải thoát mình và thoát khỏi sự sợ hãi. Dù thế nào đi nữa thì mọi chuyện cũng đã xảy ra, sau sinh nhật thứ 21 của tôi, sau 17 năm bị điều khiển, tôi quyết định tôi chịu đựng như thế là quá đủ rồi. Có lẽ vì Emma đang đến gần cái tuổi mà tôi bị Richard lạm dụng lần đầu tiên, hoặc cũng có thể vì tôi đã vươn tới cái đỉnh điểm mà tôi không thể nào tiếp tục thêm được nữa. Tôi bắt đầu mơ có những giấc mơ, trong đó tôi trở thành một bà già cô đơn bởi vì không ai được phép đến gần tôi và đôi khi tôi tưởng tượng ra cảnh tôi và Emma đã chết, chỉ vì tôi không tìm ra bất cách nào để thoát khỏi tình cảnh này. Có lẽ cuộc sống sẽ có ý nghĩa hơn nếu tôi có được một lần cuối cùng đủ can đảm chống lại Richard để giành lại tự do mãi mãi thay vì sẽ từ bỏ mọi thứ.

Và để bắt đầu, tôi tìm những cách thức rất nhỏ để chống lại ông ta, những cách mà không ai có thể nhận ra nhưng lại là những hành động vô cùng can đảm đối với tôi. Ông ta và mẹ tôi luôn luôn muốn đưa Emma tới ở nhà của họ và đến đón nó bất cứ khi nào họ muốn, bất chấp việc tôi có đồng ý hay không. Nhà họ trở thành một nhà trẻ và Richard đóng một cái xích đu ở ngoài vườn cho con bé. Cả ngày ông ta và mẹ tôi ngồi chơi với nó còn tôi

ngồi đó, nhìn họ và tìm mọi cách có thể để làm họ mất vui. Cuối cùng, một ngày kia, Richard đến và nói:

- Từ nay trở đi, tao sẽ đến đón Emma một mình, tao không muốn thấy gương mặt khô sở của mày xuất hiện ở nhà tao nữa.

Tôi nhận ra kế hoạch của mình đã thất bại và phản tác dụng. Từ đó, ông ta chỉ đến đón Emma, bỏ tôi lại với những suy nghĩ đen tối cho đến lúc ông chán và quyết định mang con bé trả về cho tôi.

Sau đó vào một buổi sáng, tôi nghĩ thầm.

- Nó là con gái mình và ông ta không thể có nó được.

Tôi ngồi trong phòng với con gái khi Richard tới, không ngừng lăm bằm, và thu hết can đảm khi bước tới cánh cửa. Tôi mở hé cửa, dùng chân chặn nó lại ngăn không cho ông ta bước vào dễ dàng như thường lệ. Nếu tôi để cửa đóng, ông ta sẽ đá nó và đi vào, ít nhất với cách này tôi cảm thấy tôi có một cơ hội để thoát khỏi ông trước khi ông trở nên ác độc hơn.

- Emma đã chuẩn bị xong chưa? - ông hỏi.

- Chưa .

- Cái gì? - Ông ta ngạc nhiên khi nghe tôi trả lời như thế và dĩ nhiên không thể hiểu tôi vừa thốt ra cái gì - Tốt hơn hết là hãy chuẩn bị cho nó mau lên.

- Không - Tôi nói, không thờ nổi vì sợ hãi - Tôi sẽ không chuẩn bị cho nó đi đâu cả .

- Chuẩn bị cho nó đi - ông ta la lớn, mặt chuyển sang đỏ gay gắt khi ông ta la hét và khạc nhổ - Mày chỉ có 15 phút thôi, tao sẽ đợi ngoài xe.

Ông ta biết tôi không có điện thoại và chắc chắn cũng không bao giờ để tôi ra ngoài. Ông ta có thể trở lại dẫn Emma đi bất cứ khi nào ông ta muốn. Ông ta cũng đã nói với tôi hàng nghìn lần về việc tại sao tôi có một cái cửa dõm và rất dễ bị phá.

- Mà có thấy những miếng nhựa ở xung quanh những cái cửa sổ kia không. - Ông ta nói, - Nó chỉ là những miếng đắp vớ vẩn. Tất cả những gì tao cần làm là lấy nó xuống và cái cửa sẽ bung ra.

Sự thật là ông ta có thể vào nhà tôi bất cứ lúc nào ông ta muốn. Một lần, tôi nghĩ là tôi đang ở trong nhà một mình nhưng khi quay lại thì đã thấy ông ta đứng sau tấm màn chờ đợi chỉ vì tôi đã không khoá cửa chớp.

Bây giờ ông ta trở lại xe, tôi biết ông ta sẽ không để tới sự nổi loạn nhỏ nhoi của tôi và tôi phải chuẩn bị cho Emma đi với ông ta. Tôi nhanh chóng đóng cửa lại và tự trấn an mình, hít thở thật sâu, tôi sẽ tiếp tục đấu tranh hay nhượng bộ. Lúc này, tôi đang rất bối rối. Đằng nào thì tôi cũng sẽ bị trừng phạt về tội đấu khẩu với ông ta. Thế nên tôi phải tiếp tục cho dù hậu quả có là gì đi chăng nữa.

Tôi nhanh chóng vạch kế hoạch trong đầu. Thật sai lầm nếu muốn chạy ra từ cửa sau bởi vì đó là chỗ đậu xe của ông ta. Cách tốt nhất là chuẩn bị thoát ra từ cửa trước khi ông ta quay trở lại tôi có thể lao ra ngoài đường đúng lúc ông ta đi vào. Ở ngoài đường, tôi có thể được an toàn hơn khi bị kẹt trong nhà. Ông ta vốn không sợ làm trò cười cho mọi người và sẵn sàng tát tôi, nhưng ông ta sẽ không làm to chuyện ở nơi công cộng, đặc biệt là khi tôi có Emma đi cùng. Ông ta sẽ tập trung suy nghĩ để tìm cách bắt tôi vào nhà và ở đó ông ta sẽ có đủ thời gian để làm tất cả những gì ông ta muốn. Trong nhà bếp, sau cái cửa, tôi đã để sẵn hai con dao, một cái búa và tôi sẵn sàng dùng nếu cần. Nếu tôi giết ông ta, tôi chỉ phải vào tù, chắc chắn sẽ không thể nào tệ hơn cuộc sống hiện tại.

Tôi nhanh chóng thay đồ cho Emma để chúng tôi có thể sẵn sàng làm một cuộc tháo chạy khi có cơ hội tới.

Mười lăm phút sau, Richard trở lại và gõ cửa. Tôi ngạc nhiên khi ông ta không đá tung cánh cửa và ngang nhiên đi vào như mọi lần. Có thể một vài phút qua đã khiến ông ta thay đổi ý nghĩ và ông ta đã điều khiển tâm trạng của mình theo chiều hướng tích cực hơn. Có lẽ ông ta đã nhận thấy tôi rất nghiêm túc và phải cẩn thận nếu ông ta không muốn đánh mất đi 17 năm huấn luyện để thay đổi tâm hồn của tôi.

Tôi run bắn cả người và tôi nghĩ mình sẽ nôn mửa ra vì sợ hãi mất. Tôi để Emma đứng sau lưng và mở cửa.

- Đưa Emma ra đây mau - ông ta ra lệnh.

Ông sẽ không còn được thấy nó nữa đâu - Tôi nói, giọng tôi run không thể nào kiềm chế được.

Ông ta huênh hoang và nói như điên dại. Ông ta nói rằng ông ta sẽ bảo mẹ tôi mang Emma đi xa, rằng ông ta sẽ giết tôi, những việc ông ta không dùng vũ lực để được vào nhà là điều khiến tôi bất ngờ.

- Emma có thể biến mất một cách dễ dàng, mày biết điều đó mà - ông ta đe dọa - Mày không thể ở bên cạnh để trông coi nó từng phút một được, và chỉ một giây mày nhìn đi chỗ khác thôi, con bé sẽ biến mất.

Tôi đóng sầm cánh cửa lại trong khi ông ta vẫn còn đang la hét và dọa rằng ông sẽ phá cửa sổ để vào. Tôi căng thẳng chờ nghe tiếng chân ông ta đi qua cánh cửa gỗ nhưng điều đó đã không xảy ra. Cứ như là ông ta không chắc có nên làm điều đó hay không. Khi ông ta thôi không hò hét nữa thì tất cả rơi vào im lặng.

Khi biết chắc rằng ông ta đã đi khỏi, tôi sang nhà hàng xóm và ở đó đến tận khuya mới về, kể cho họ nghe tất cả mọi việc. Tôi cảm thấy lòng mình thật nhẹ nhõm khi kể ra được cơn ác mộng của đời mình, nhưng đồng thời tôi cũng cảm thấy sợ hãi khi Richard biết được tôi đã để lộ ra cái bí mật xấu. Nhưng rồi cuối cùng tôi cũng cảm thấy an toàn để có thể về lại nhà.

Những người hàng xóm của tôi đã cho tôi một cái điện đài và hứa rằng nếu họ thấy xe của ông ta hoặc bất cứ thành viên nào trong gia đình tôi tới họ sẽ báo động cho tôi biết và tôi nên bế Emma chạy sang nhà của họ.

Không lâu sau, khi Steve và tôi nối lại mối quan hệ tôi đã kể cho anh nghe những gì tôi đã làm và anh đã mua cho tôi một cái điện thoại di động, dặn tôi nên gọi cho cảnh sát nếu Richard đến gần tôi. Tôi mừng vì có một cái điện thoại, nhưng tôi biết mình sẽ không bao giờ gọi cảnh sát. Nếu tôi làm

như thế thì sự trả thù sẽ khủng khiếp khó mà lường trước được. Tôi đã từng chứng kiến tất cả những gì xảy ra với những người đã tố cáo cha dượng của tôi. Tôi vẫn chưa sẵn sàng để làm điều đó. Cho tới bây giờ, mọi chuyện được chỉ là việc giữa tôi và ông ta.

Mọi thứ dường như bình yên trong một vài ngày. Tôi cảm thấy mình giống như một người lính đứng trong đội quân tiên phong, chờ đợi kẻ thù tấn công mà không biết khi nào chúng đến và đến từ đâu. Tôi cố gắng sống một cuộc sống bình thường để không làm Emma sợ. Tôi dành phần lớn thời gian ở nhà hàng xóm trong khi họ cố gắng an ủi để tôi bớt lo lắng.

Một buổi chiều, một người bạn của tôi đến chơi cùng với đứa con gái chỉ mới biết bò. Đó là một ngày âm ập.

- Chúng ta hãy ngồi ở phía ngoài này nhé - Cô ấy nói - Phải tận hưởng một chút ánh sáng mặt trời chứ.

Việc không nghe thấy bất cứ tín hiệu gì từ Richard trong một thời gian dài và đang ở cùng với một người bạn thân làm cho tôi cảm thấy an toàn hơn bình thường nên tôi đã đồng ý. Chúng tôi mang vài cái ghế ra ngoài và ngồi xuống ngay trước cửa. Tôi ngồi quay lưng lại với cửa chính để tôi có thể quan sát được cửa ra vào phòng tôi và chúng tôi ngồi nói chuyện với nhau trong khi đứa trẻ vẫn đang chơi đùa dưới chân chúng tôi.

Đột nhiên gương mặt của cô bạn tôi trở nên trắng bệch.

- Có chuyện gì đã xảy ra thế? - Tôi hỏi.

- Cha cậu - Cô ấy nói với giọng run run - Ông ấy vừa mới bế Emma và đi vào phòng cậu.

Tôi không thể nào tin được. Làm sao chuyện đó có thể xảy ra chỉ trong vài giây khi chúng tôi đang ngồi ngay đây chứ? Cùng với nỗi sợ hãi đang dần xâm chiếm tôi, cơn sóng giận dữ trào lên với ý nghĩ ông ta sẽ bắt con gái của tôi.

- Hãy mau về nhà đi - Tôi nói với cô ấy và qua giọng nói, cô ấy biết rằng tôi

đang nghiêm túc. Cô bế con mình lên và nhanh chóng rời khỏi nhà tôi . Khi đi vào nhà, tôi chèn tấm rèm vào cái cửa để chắc rằng nó mở.

Richard đang đứng ở trong nhà bếp với Emma trong tay và ông ta đang đợi tôi .

- Trả lại con cho tôi và cút đi - Tôi nói .

- Tao đã nói với mày là phải trông nom nó cẩn thận cơ mà - ông ta chế nhạo
- Mày có thấy tao đến gần nó dễ dàng như thế nào không.

Tôi cầm lên con dao mà tôi đã để sẵn ở đó từ trước.

- Trả con lại cho tôi mau - Tôi hét lên.

- Tao sẽ bắt nó - ông ta chế nhạo - Mày không thể ngăn cản tao được đâu. Nếu mày thử, tao sẽ gọi cho Hội bảo trợ xã hội và kể cho họ nghe mày là một người mẹ xấu xa đến thế nào.

- Trả con cho tôi - Tôi hét lên, không thể để cho ông ta đe dọa tôi thêm một lần nào nữa.

Ông ta chỉ cười.

- Trả lại con cho tôi nếu không là tôi sẽ gọi cảnh sát.

Nhưng ông ta vẫn không nhúc nhích. Tôi lao ra cửa, cảm thấy nhẹ nhõm khi ra khỏi căn nhà có ông ta, nhưng tôi lại điên lên với nỗi lo lắng là ông ta có thể bế Emma đi khỏi mà tôi chẳng thể làm gì để ngăn cản điều đó. Tôi không mang điện thoại trong người và tôi cũng không chắc rằng tôi có thể bấm số vì bàn tay tôi đang run bắn lên.

- Có ai đó gọi cảnh sát đi - Tôi hét lên cho tất cả mọi người nghe thấy - Ông ta đang bắt con của tôi. Có ai gọi cảnh sát giúp tôi với.

Đột nhiên ông ta tới bên cạnh tôi, la mắng và chửi rửa tôi. Nhưng ít nhất là ông ta đã đặt mình xuống.

- Tao sẽ tới bắt mày - Ông ta cứ nhắc đi nhắc lại liên hồi. Lúc ấy tôi nghĩ, ông ta có thể sẽ đánh tôi, nhưng tôi không quan tâm . Thêm một cái tát hay cú đâm thì cũng có ảnh hưởng gì sau rất nhiều lần tôi đã phải chịu đựng những thứ còn tồi tệ hơn? Lần này, tôi chửi lại ông ta.

Thật đáng kinh ngạc, có một ánh nhìn kỳ lạ loé lên trong mắt ông ta, ánh nhìn mà trước đây tôi chưa bao giờ nhìn thấy như thể ông ta đang hết sức lo lắng. Trong mười bảy năm, tôi chưa bao giờ dám đứng trước mặt ông ta, chưa bao giờ dám thách thức ông ta thật sự. Ông ta đã sử dụng hầu hết những loại vũ khí ông ta có chẳng có điều gì mà ông ta chưa làm với tôi cả, nhưng tôi vẫn đang tồn tại. Nếu ông ta muốn tôi phải câm miệng bây giờ thì ông ta chỉ còn cách duy nhất là giết tôi mà thôi.

Những người hàng xóm bắt đầu ra khỏi nhà để xem chuyện gì ồn ào đang diễn ra . Dường như họ cũng được tôi khuyến khích phần nào khi dám đứng lên chống lại Richard. Cứ như thể cơn đại hồng thủy cuối cùng đang nổi lên, Richard rõ ràng không chắc là họ đã gọi cảnh sát hay chưa, rồi sau khi cố chửi nốt một câu cuối cùng, ông ta quay gót và bỏ đi.

Tôi đang sôi lên vì giận dữ và tôi nghĩ mình phải giải toả nó bằng một cách nào đó.

- Làm ơn - Tôi nói với người hàng xóm của mình - Chị trông Emma hộ tôi một lúc được không?

Người phụ nữ gật đầu, khi trông thấy thái độ tôi còn hơn cả sự phẫn nộ, rồi đón Emma từ tay tôi, nhanh chóng đưa con bé ra khỏi nơi đó.

Tôi lao trở lại vào căn hộ và bắt đầu đập phá mọi thứ lọt vào tầm mắt, tôi ném mạnh những chiếc đĩa, cốc, chén và cả những đồ trang trí xuống sàn nhà, cảm thấy thực sự thoải mái với những tiếng vỡ loảng xoảng của đồ đạc. Tôi chỉ muốn ném đi tất cả những gì Richard từng chạm vào, hay bán, hoặc tặng nó cho tôi. Tôi thậm chí còn ném cả bộ đồ gỗ ba mảnh mà Richard mua cho tôi ra ngoài đường - Chúa mới biết sức mạnh của tôi lúc ấy như thế nào, bởi vì phải cần tới vài người nâng và đẩy hàng giờ liền mới đưa được nó qua cửa, trở về vị trí ban đầu. Nhưng do bị đè nén, dồn ép từ

rất nhiều năm nay nên nỗi giận dữ của tôi giờ trào lên như một cơn lốc, mang lại cho tôi một sức mạnh thật phi thường, không cách nào có thể ngăn nổi.

Cuối cùng, khi không còn gì để đập phá nữa, tôi ngồi xuống những bậc thang, thở dốc trước khi sang nhà hàng xóm, đón Emma trở về.

Kể từ ngày hôm đó, tôi lúc nào cũng phải trốn trong phòng ngủ, hay trong căn hộ của những người hàng xóm, hay ngồi trong xe của Steve. Tôi phải buông rèm kín mít trong nhà, cửa ra vào khoá chặt, với con dao lúc nào cũng kề kề bên người để phòng trường hợp Richard xông vào và tôi phải bảo vệ Emma. Tôi bắt đầu đi ngủ với con dao làm bếp đặt ở dưới giường cũng giống như mẹ tôi ngày xưa. Mặc dù Steve đã thay mọi ổ khoá trong nhà nhưng tôi vẫn không cảm thấy an toàn. Tôi đã từng chứng kiến cảnh Richard đập cửa xông vào nhà người khác. Và tôi không hề tin rằng những cái khoá mỏng manh đó có thể kìm được chân ông ta nếu ông ta muốn vào.

Sau vài ngày, hàng xóm của chúng tôi bắt đầu phàn nàn về tất cả những đồ đạc của tôi nằm ở ngoài sân và tôi nhận ra mình không thể cứ để mặc chúng ở đó được. Tôi phải thuê ba người đàn ông để khiêng bộ đồ gỗ ba mảnh trở lại trong nhà, thế mới thấy hết được sức mạnh của nỗi tức giận của tôi lên cơn. Bây giờ, khi cơn giận của tôi đã xẹp hẳn, tôi khó lòng có thể nhắc nỗi bộ đồ gỗ đó lên. Tôi vẫn không muốn có bất cứ thứ đồ gì của Richard trong căn hộ của mình, và bắt đầu hỏi những người xung quanh liệu có ai muốn lấy thứ gì không. Dù tôi có mời mọi người thế nào đi chăng nữa, họ vẫn từ chối. Đôi khi, Richard lại đỗ xe bên ngoài căn hộ của chúng tôi, bấm còi hàng giờ liền, rốt cuộc cũng chỉ để cho tôi hiểu rằng ông ta vẫn ở bên ngoài kia và sẽ không bao giờ từ bỏ. Những âm thanh ồn ào ấy cũng làm hàng xóm của chúng tôi phát điên lên nhưng tất cả bọn họ đều hiểu là tốt hơn không nên can thiệp gì để ngăn ông ta lại.

Những âm thanh ấy lúc nào cũng như đe dọa và khiến tôi không thể ngủ được. Khi tôi đã thiêu thiêu ngủ, tôi mơ thấy mình cầm dao đâm và cầm súng bắn Richard, thế nhưng ông ta vẫn ngồi dậy đi về phía tôi, hết như những hồn ma trong phim kinh dị.

Mối quan hệ của tôi với Steve đang càng ngày càng trở nên xa vời. Tôi

không thể chiều theo ý anh trên giường, mặc dù tôi rất yêu anh, và anh đang thất vọng về việc tôi không thể đưa ra bất cứ lời giải thích hợp lý nào cho cách cư xử của mình. Anh đang cố tìm hiểu những điều đang diễn ra trong đầu tôi, nhưng anh vẫn thiếu những thông tin cần thiết để có một bức tranh hoàn thiện. Anh biết Richard là một người thô lỗ, xấu xa, nhưng anh không thể hiểu tại sao tôi lại cho phép ông ta khủng bố mình theo cách như vậy. Và anh cũng không hiểu tại sao Richard lại có thể là nguyên nhân làm cho mối quan hệ của chúng tôi đang ngày một xấu đi.

Ba tuần sau lần đương đầu với Richard, tôi nhận thấy rằng nếu tôi không ngay lập tức làm một việc gì tích cực, tôi sẽ lại mất Steve, hết như tôi đã từng mất Paul. Tôi phát hiện ra mình lại có thai và tôi không thể đối mặt với nghĩ rằng Richard sẽ làm như bản cái thai của tôi bằng thứ nhu cầu bản thủ của ông ta. Tôi chỉ muốn chúng tôi trở thành một gia đình bình thường cùng với Emma và em bé mới. Tôi biết, nếu Steve ra đi, tôi sẽ không còn ai bảo vệ, chớ che để thoát khỏi Richard mỗi khi ông ta quyết định hành hạ tôi. Khi cái thai của tôi phát triển, tôi sẽ lại càng dễ bị tổn thương hơn. Một khi tôi phải chăm sóc tới hai đứa trẻ, tôi sẽ hầu như không còn cơ hội để ngăn không cho ông ta lại gần. Tôi cần phải làm một điều gì đó ngay bây giờ.

Chương 9

Bây giờ là hai giờ sáng và Steve cuối cùng cũng đã kiệt sức. Tôi đang sắp mất cả mọi thứ mà tôi yêu thương một lần nữa. Nếu tôi không làm điều gì đó để cứu vãn tình hình thì có lẽ tôi sẽ phải sống nốt phần đời còn lại trong cô đơn và bị biến thành nô lệ vĩnh viễn cho Richard. Tôi sẽ không bao giờ có thể đứng lên được nữa.

Tất cả những gì tôi phải làm là kể cho Steve nghe toàn bộ sự thật, nhưng tôi không thể tự mình nói ra những điều đó. Việc tưởng như thật đơn giản nhưng một phần bộ não của tôi dường như đã bị tê liệt, nó từ chối nói ra những điều cần phải nói, từ chối kể ra câu chuyện để giải thích mọi điều cho người đàn ông có thể giúp tôi chạy trốn. Có quá nhiều bí mật đã được khoá chặt trong đầu tôi nhiều năm qua khiến tôi mất đi khả năng nói ra những gì mình muốn, ngay cả khi hạnh phúc của tôi, hạnh phúc của hai người mà tôi yêu thương nhất trên thế giới này phụ thuộc vào việc tôi có thể nói ra hay không.

Tôi cảm thấy sợ hãi, có lỗi và thật xấu hổ. Tôi muốn kể với Steve mọi điều nhưng lại sợ hậu quả mà nó có thể gây ra. Tôi nghĩ, anh sẽ không thể hiểu được tại sao tôi lại khiếp sợ đến vậy. Anh sẽ muốn tới gặp nhà chức trách và trả thù cho tôi, nhưng nếu làm thế tất cả chúng tôi đều sẽ gặp nguy hiểm.

- Không phải tại anh mà - Tôi cố nài nỉ Steve - Không phải tại anh.

- Vậy thì vì cái gì ? Anh đang muốn biết.

Nỗi giận dữ của anh, sự chán ngán thất vọng vì thiếu những ân ái giờ trở nên tồi tệ hơn bởi sự mệt mỏi. Anh là một người đàn ông rất tốt và kiên nhẫn nhưng tôi đang ngày càng đẩy anh ra xa tôi, huỷ hoại cuộc đời anh cũng như tôi đã thường huỷ hoại cuộc đời của bao nhiêu người bạn trai khác và huỷ hoại cả cuộc đời của chính con gái mình nữa. Dường như bất cứ ai tới gần tôi cũng bị mắc vào cái thế giới kinh khủng đầy những bí mật, những đau khổ và nỗi sợ hãi của riêng tôi. Tôi phải làm điều gì đó để ngăn

Steve không quyết định rằng, chúng tôi không còn tương lai, để giữ cho mối quan hệ của chúng tôi không đổ vỡ, để anh không bỏ mặc Emma với tôi trong cô đơn và chúng tôi không bị tổn thương thêm một lần nữa. Tôi phải làm anh hiểu điều gì đã xảy ra, nhưng tôi cứ như người mất trí và nghĩ rằng thà nhảy ra khỏi máy bay mà không có dù còn hơn phải tìm cách kể mọi chuyện cho anh. Như vậy không tốt, tôi tự bảo mình rằng không thể trì hoãn thêm được nữa.

- Có vài điều em phải nói với anh. . . - tôi nói, nhưng khi tôi chuẩn bị nói, trước mắt tôi lại hiện ra tất cả những điều đáng sợ mà tôi vẫn e ngại, và một lần nữa lòng can đảm lại phản bội tôi - Em phải tới gặp Cheryl !

- Ý em là gì? - Steve không thể tin nổi những gì anh vừa nghe thấy. Chắc anh nghĩ mình đang sống với một người điên thực sự.

Tôi không giải thích gì thêm, chỉ chạy ra khỏi ngôi nhà trong bộ đồ ngủ, bỏ mặc anh ngẩn ngơ và thực sự bối rối. Tôi vừa chạy vừa khóc trên con đường tới nhà Cheryl rồi gõ như đấm vào cửa để đánh thức cô ấy dậy.

- Chuyện gì thế? - Cheryl nhô đầu ra khỏi cửa sổ phía trên lầu, tôi có thể nghe thấy tiếng ngái ngủ của chồng cô ở phía sau hỏi chuyện gì diễn ra vậy.

- Cô ấy có bình thường không đây - Tôi nghe thấy tiếng chồng cô ấy hỏi.

- Mình thực sự cần bạn - Tôi cố gọi với lên, cổ họng như nghẹn lại vì trong tôi mọi thứ đang rất hỗn loạn. - Bạn phải đi cùng với mình.

Cheryl có lẽ không thấy quá khó chịu vì bị đánh thức rồi lại phải ra ngoài trong một đêm lạnh giá như vậy vì cô ấy là người duy nhất trên thế giới thực sự hiểu chuyện gì xảy ra với tôi.

Cheryl rồi rít chạy ra với tôi, khoác cho tôi chiếc áo choàng của cô, vội vã đưa tôi trở về nhà, trước khi tôi đánh thức cả con phố dậy. Cheryl là người bạn rất tốt tôi biết cô sẽ làm tất cả những gì tôi cần không chút do dự. Tôi luôn gặp may mắn về những người bạn người mà tôi giữ được bên mình. Giờ đây tôi biết mình không còn đường trở lại nữa. Tôi đã nhảy ra khỏi máy

bay và đang lao về phía trái đất. Chỉ vài giờ nữa thôi Steve sẽ biết tất cả mọi chuyện.

Tôi đã thực sự hối tiếc về điều đó. Steve là một người thẳng thắn. Cho tới khi anh gặp tôi, câu trả lời cho bất cứ vấn đề gì đại loại như thế này đều chỉ là tới cảnh sát và trình bày lại sự việc. Nhưng vấn đề của tôi thì còn phức tạp hơn thế rất nhiều. Tôi đã rất sợ mình không có đủ khả năng giải thích cho anh hiểu rằng việc anh phải giữ những bí mật của tôi cũng giống như tôi đã từng phải giấu chúng bao năm qua quan trọng biết chừng nào. Tôi biết điều đó sẽ làm anh tổn thương và tôi không biết liệu anh có thể kiềm chế được nổi giận dữ của bản thân mình không. Tôi sợ những điều anh sẽ làm và cả những hậu quả của nó nữa.

Anh đang đợi chúng tôi ở cửa trước. Bây giờ, anh đã bớt giận hơn vì có cả Cheryl ở đó, nhưng bầu không khí vẫn rất căng thẳng. Anh đợi chúng tôi chỉ để cố tìm hiểu xem chuyên gì đang diễn ra. Anh không hề biết rằng mình sắp khám phá ra một câu chuyện rất tồi tệ và nó có thể sẽ khiến anh nổi giận hơn trước. Chắc hẳn anh đang tự hỏi bí mật gì có thể làm tôi sợ hãi tới mức chia cắt được tôi và anh trong khi cả hai chúng tôi đều rất yêu nhau.

Tôi đã kể cho Steve nghe một chút về những gì xảy ra với Cheryl khi còn bé, có lẽ là bởi tôi đang cố gắng giúp anh dần hiểu về thế giới của tôi trước khi tôi sẵn sàng kể với anh toàn bộ sự thật. Nhưng tôi không biết liệu anh có hoàn toàn tin điều đó hay không. Những người được hưởng một tuổi thơ an bình, sống trong sự che chở và yêu thương chắc sẽ không thể tin nổi những gì xảy ra trong những gia đình như của tôi hay Cheryl. Phải mất nhiều thời gian thì họ mới có thể tưởng tượng được nỗi kinh hoàng mà gia đình đã áp đặt lên những đứa trẻ như chúng tôi và thậm chí một khi họ đã chấp nhận điều đó là sự thật thì họ cũng đẩy chúng vào một góc khuất trong tâm hồn.

Tôi đặt ấm đun nước và pha cho mỗi người một ly trà - đó là câu trả lời của tôi cho mọi vấn đề. Tôi luôn là một người pha trà thành thạo. Những nghi lễ khi rót trà cũng giúp chúng tôi bớt căng thẳng hơn khi chờ đợi những gì sắp tới, và cũng là phép lịch sự khi tỏ rõ cho Cheryl tội nghiệp thấy lòng hiếu khách của chúng tôi sau khi đã lôi cô ra khỏi giường chỉ để làm hộ tôi một

việc thật đáng xấu hổ. Emma đang ngủ ngon lành trong cũi, không quan tâm tới những gì xảy ra xung quanh mình.

Cuối cùng, Cheryl và tôi cùng nhau ngồi vào ghế sofa, tay cầm hai cốc trà nóng, ghé sát lại với nhau như những đứa trẻ, trong khi Steve cứ đi đi lại lại trong phòng, anh không thể ngồi yên cho tới khi được nghe những lời giải thích cho mọi chuyện đang diễn ra những chuyện đã làm đảo lộn cuộc sống của anh.

- Nghe này, Steve - Cheryl bắt đầu - Tôi biết, anh hiểu những gì đã xảy ra với tôi khi tôi còn nhỏ. Anh ấy không trả lời. Tôi có thể thấy anh đang lắng nghe một cách chăm chú, cố gắng ghi nhận mọi lời Cheryl nói, không bỏ lỡ một chi tiết nào.

- Vâng, một điều tương tự cũng đã xảy ra với Jane, với cha cô ấy.

- Với Richard?

Có thể thấy được từng lời đó đã tác động đến anh như thế nào vì nó đã gợi nên những hình ảnh quá ghê tởm.

- Chuyện đó xảy ra khi nào? - Anh hỏi bằng một giọng run run.

- Từ khi cô ấy mới chỉ bốn tuổi - Cheryl nói.

- Tới khi nào?

- Khoảng hai tuần trước.

Steve đi đi lại lại nhanh hơn khi nghĩ về cuộc sống mà tôi phải chịu đựng trong lúc anh vắng nhà. Cheryl tiếp tục nói, mặc dù tôi dám chắc rằng từ đó trở đi mọi lời cô ấy nói chỉ trượt qua tâm trí anh như người ta cố đổ cả một xô nước vào một cái chai nhỏ vậy. Tôi khum người xuống nép về phía Cheryl, toàn thân run lên cầm cập, chén trà và điều thuốc trong tay cũng run lên như thể tôi đang tập đu đưa lên xuống một cách nhịp nhàng như mọi khi tôi vẫn làm.

- Tôi đã biết chuyện đó - Anh bỗng nói khi đã hiểu ra cái sự thật phũ phàng kia.

- Ý anh là gì? - Tôi hỏi.

- Kể từ khi anh gặp em, trong đầu anh đã hiện lên những hình ảnh về em và ông ta. Anh đã tự mắng mình rằng “Mày thật điên rồ”. Thế nhưng anh chưa bao giờ tưởng tượng được rằng chuyện như thế này có thể là sự thật.

Cheryl vòng tay mình qua lưng tôi, cố gắng làm cho tôi bớt run rẩy.

Kể từ lúc đó, Steve trở nên nóng nảy hơn, anh quát mắng, đi lại khắp nhà.

- Anh đừng nổi cáu nữa! - Tôi nói lớn lên, hai tay ôm lấy đầu - Anh làm em cảm thấy mình là người mắc lỗi. Đó cũng là lý do vì sao em không dám kể với anh!

Steve không muốn biết từng chi tiết, nhưng anh không thể ngăn mình gặng hỏi tôi. Khi anh nghe những điều ấy và khớp chúng với những gì anh biết về gia đình tôi, tôi nghĩ anh có thể hiểu một cách thấu đáo sự đáng sợ của toàn bộ sự việc. Steve biết chúng tôi không có cách nào để có thể thay đổi được những gì đã xảy ra trong quá khứ, nhưng chúng tôi phải nghĩ cách làm tương lai trở nên tốt đẹp hơn.

Khi Steve đã vượt qua được cơn sốc, ý nghĩ đầu tiên của anh là chúng tôi phải tới trình báo cảnh sát. Tôi đã thuyết phục anh rằng tôi thực sự không muốn anh làm bất cứ điều gì để can thiệp vào chuyện này, cũng như không được tới báo cảnh sát hay làm điều gì khiến sự việc trở nên trầm trọng hơn. Sau đó, quyết tâm duy nhất của anh là phải đưa tôi ra khỏi nơi này ngay lập tức. Chúng tôi quyết định sẽ bỏ trốn, đem theo cả Emma và không nói với bất cứ ai về nơi mà chúng tôi sẽ tới, kể cả Paul. Từ bỏ bạn bè và những người luôn đối xử tốt với chúng tôi mà không nói một lời cảm ơn hay một lời tạm biệt quả là một điều hết sức khó khăn, nhưng chúng tôi không thể mạo hiểm để Richard tới "hỏi thăm" bất kỳ ai mà ông ta nghĩ là có thể biết chúng tôi đang ở đâu. Nếu ông ta cho rằng họ biết nơi tôi trú ngụ thì ông ta sẽ đánh đập họ một cách tàn nhẫn cho tới khi khai ra mới thôi. Mọi người

đều hiểu những cơn giận dữ của Richard là không thể kiểm soát nếu có ai đó chống lại hay ngăn trở ông ta. Thậm chí chúng tôi phải ra đi ngay, bởi tôi không muốn gia đình mình biết được điều gì liên quan tới cái mầm sống mới đang thành hình trong tôi. Tôi muốn cuộc sống của đứa trẻ sắp ra đời sẽ hoàn toàn không bị làm nhơ bẩn vì bọn họ.

Buổi sáng hôm ấy, sau khi được biết về sự thật, Steve thức dậy như bình thường. Anh không còn có ý định phải dậy trước lúc bình minh để không ai có thể phát hiện ra anh lúc ra khỏi nhà tôi nữa. Cứ như thể cuối cùng mọi gánh nặng cũng đã được trút bỏ. Steve vẫn choáng váng khi anh lên xe đi làm. Đi qua vài phố, anh chợt nhận ra xe của mẹ anh đang dừng chờ đèn đỏ ngay trước mũi xe anh. Anh nháy đèn một cách điên cuồng cho tới khi bà quay lại nhìn. Steve oà khóc, rồi kể cho mẹ anh nghe toàn bộ câu chuyện.

- Chúng con sẽ phải đi khỏi nơi này càng sớm càng tốt - Anh nói.

- Nếu con cần gì, bố mẹ sẽ giúp - Bà nói với anh - Bất cứ điều gì bố mẹ có thể làm cho các con.

Tôi biết rằng Steve sẽ phải kể với bố mẹ anh ấy những chuyện xảy ra với tôi, bởi đó là nghĩa vụ của một người con đối với bố mẹ mình. Tuy nhiên dù có như vậy thì cũng thật khó khăn, cha Steve là một người đàn ông can đảm, nhưng cả cha và mẹ anh giờ đã già cả, và tôi đã từng biết Richard là người như thế nào với những cú điện thoại đe dọa, những mẫu giấy cài trên cửa. Thậm chí ông ta còn có thể ngồi hàng giờ trong chiếc Cortina bên ngoài ngôi nhà của bất kỳ ai ông ta ghét, rọi đèn qua ô cửa sổ và bấm còi inh ỏi liên tục. Ông ta biết cách làm người khác phải luôn cảnh giác để họ hiểu họ không hề an toàn, dù ở bất cứ đâu, kể cả trong ngôi nhà của chính họ. Ông ta luôn là bậc thầy trong việc biến cuộc sống của người khác thành thảm kịch.

Tôi tin cha mẹ của Steve nhưng tôi rất sợ khi nghĩ rằng còn có một người khác nữa biết kế hoạch của chúng tôi. Càng nhiều người biết, nguy hiểm sẽ càng lớn hơn. Khi chuyện tôi bỏ trốn tới tai Richard thì chắc chắn ông ta sẽ giết tôi nếu ông ta tìm được tôi. Kể từ lúc ông ta kẻ con dao làm búp vào cổ họng tôi, tôi hiểu nguyên tắc cuộc chơi mà ông ta đặt ra là, không ai được biết về những gì xảy ra giữa tôi và ông ta khi chúng tôi chỉ có một mình,

nếu không ông ta sẽ giết cả mẹ và tôi. Từ lúc ấy, mọi việc ông ta đã làm trong suốt mười bảy năm qua, khiến cho tôi không có lý do gì để nghi ngờ lời đe dọa đó của ông ta. Nếu Richard phát hiện được tôi đã tiết lộ mọi chuyện trước khi bỏ trốn thì tôi thậm chí còn không dám nghĩ tới những hậu quả có thể xảy ra nữa.

Tôi cũng giữ kín mọi điều, không để cho Cheryl biết, vì đôi khi Cheryl lại là người gặp nhiều rắc rối với Richard nhất bởi cái cách mà cô bảo vệ tôi. Mặc dù, cô cũng sợ Richard như bao người khác, nhưng Cheryl luôn cảm thấy mình có cái gì đó hơn hẳn ông ta bởi cô biết chuyện gì đã xảy ra với tôi và chính điều đó đã mang lại cho cô can đảm để đối mặt với ông ta.

Nhiều lần Paul khuyên Steve rằng anh nên đưa Emma và tôi rời khỏi nơi này. Mặc dù anh sẽ không được gặp con gái của mình, nhưng anh cũng nhận ra rằng chúng tôi không còn cách nào khác. Tôi cảm thấy thật kinh khủng với ý nghĩ rằng mình sẽ không còn được liên lạc với Paul nữa. Nhưng tôi biết tôi không thể làm khác, vì Richard và những đứa em của tôi sẽ gây áp lực với anh, bắt anh phải nói ra nơi tôi đang sống. Tôi chỉ hy vọng rằng anh sẽ hiểu cho tại sao tôi phải làm vậy.

Tôi cũng phải cắt đứt mọi quan hệ với những người bạn của mình. Tôi không thể để họ bị đe dọa, bị làm tổn thương chỉ vì muốn bao che cho tôi. Giả sử, nếu có ai trong số họ giữ lại số điện thoại di động mới của tôi, và để rơi vào tay những kẻ độc ác thì tôi sẽ sớm nhận được những cú điện thoại lăng mạ hay sỉ nhục và cả những cuộc thăm viếng không mong đợi nữa. Tôi gần như phải hoàn toàn cắt đứt liên lạc với tất cả những ai biết mình.

Vài tuần sau cuộc đối đầu của tôi với Richard, ông ta không hề liên lạc trực tiếp với tôi, đó là cơ hội cho chúng tôi lên kế hoạch của mình. Nhưng điều đó không có nghĩa ông ta không hề hiện diện trong cuộc sống hàng ngày của tôi. Những lời đe dọa vẫn bao quanh và tôi biết rằng ông ta có thể lại xuất hiện trong cuộc đời tôi bất cứ khi nào ông ta muốn. Chiếc Cortina lại xuất hiện trên phố bên ngoài căn hộ, còi rú liên tục, làm tôi chỉ muốn hét lên cho thoả bức rức.

Một tối, Steve đi ra ngoài mua thịt nướng và khoai tây chiên, trong khi tôi đang quá sợ hãi, thậm chí chẳng dám vào bếp để nấu ăn vì nghĩ Richard có

thể xông vào từ cửa sau bất cứ lúc nào. Anh đi rất lâu, tôi bắt đầu cảm thấy lo lắng nên tìm cách trốn vào trong phòng ngủ. Cuối cùng khi Steve quay trở về, anh run rẩy như một chiếc lá. Anh bước ra khỏi xe, gần như kéo lê bữa tối của chúng tôi theo sau làm rách toạc chiếc túi khiến cho thịt nướng và khoai tây tung toé khắp nơi. Steve đã mang theo cả một chiếc búa phòng khi gặp Richard trên phố. Anh bước loạng choạng về phía căn nhà, giẫm lên một vài miếng thức ăn bị rơi ra, trượt chân vấp ngã đau điếng trên những bậc thềm. Cuối cùng anh cũng vào được nhà, thở hồn hển và dường như kiệt sức.

- Ông ta nhìn thấy anh khi anh vừa bước vào - Steve kể - Ông ta dừng xe ngay bên cạnh anh khi anh đỗ xe. Vì thế nên anh không thể đi đâu được, rồi ông ta ra hiệu với anh rằng ông ta sẽ đỗ xe ở đó là bởi ông ta muốn như vậy. Khi ông ta ra khỏi xe, anh chỉ biết bấm còi, bấm liên tục. Anh muốn thu hút sự chú ý của em hay khiến một ai đó hướng ra phía cửa sổ nhà họ. Anh không thể mở được cửa kính ô tô bởi vì cái tay cầm đã vỡ. Anh chỉ biết gào lên qua cửa kính: "Ông có nhìn thấy tất cả những người kia không? Mọi người đều hiểu rõ ông là người thế nào!" Lúc đó, ông ta trông thật đáng sợ, nhưng Richard vẫn tiến về phía anh. Anh vẫn không bỏ cuộc. Anh có thể thấy ông ta đang nghĩ gì trong đầu. Anh lái xe đi, ông ta theo sau. Anh chỉ muốn lôi ông ta ra xa khỏi, để ông ta không thể vào tìm em được. Anh đi về phía sở cảnh sát thì ông ta rẽ hướng khác. Anh đã sợ rằng ông ta có thể quay lại đây. Vì thế anh vòng xe lại. Thế là ông ta lại xuất hiện đằng sau anh. Anh cứ lái xe chầm chậm với tốc độ mười dặm một giờ thì ông ta phóng vượt qua.

Một buổi sáng khác, chúng tôi thức dậy thì thấy những chiếc bánh xe của Steve đã bị tháo rời và chúng tôi buộc phải giấu chiếc xe ở một con phố khác. Rõ ràng cuộc sống của chúng tôi không thể tiếp diễn theo cách này được.

Một hôm, có tiếng gõ cửa, tôi ra mở thì thấy em trai tôi Dan đang đứng đó. Tôi không hề nhìn thấy nó kể từ khi tôi quyết định chống lại Richard. Hồi ấy, thằng bé chỉ khoảng mười bốn tuổi.

- Có chuyện gì vậy Dan? - Tôi hỏi.

- Cha muốn chị trả cho ông ấy toàn bộ đồ trang sức. Thằng bé bảo tôi.

- Được thôi, em - Tôi nói, không một chút miễn cưỡng - Em có muốn vào đây chờ trong lúc chị lấy đồ không?

Dan lắc đầu, hai mắt nhìn chằm chằm xuống đất. Tôi nghĩ chắc "Git ngu ngốc" đang theo dõi thằng bé từ chiếc xe của ông ta đỗ ở đâu đó. Tôi rất hăng hái khi được thoát khỏi bất cứ thứ gì có liên quan tới ông ta, tôi thu thập tất cả những gì ông ta và mẹ từng tặng tôi những dịp sinh nhật hay giáng sinh với một niềm hạnh phúc.

- Hãy bảo với ông ta rằng ông ta có thể lấy lại tất cả. Tôi vừa nói vừa đưa cho Dan - Bởi vì chị không muốn giữ chúng thêm một phút nào nữa - Tôi ngạc nhiên vì lòng dũng cảm của mình khi dám nói ra những điều như vậy.

- Em thực sự nhớ chị - Dan lặng người đi.

- Chị vẫn rất yêu em, Dan ạ - Tôi nói rồi hôn thằng bé một cách âu yếm - chị cũng rất nhớ em, chị xin lỗi về tất cả những chuyện này, nhưng đây không phải lỗi của chị.

Dan cố kìm để không bật khóc. Nó không muốn cha nó nhìn thấy nó khóc khi quay trở lại xe.

Chúng tôi vẫn đang lập kế hoạch để bỏ trốn khỏi nơi này. Steve vẫn muốn tôi tới gặp cảnh sát, anh tin rằng đó là cách duy nhất để Richard phải vào tù vì những gì mà ông ta đã gây ra, bởi mọi người đều sợ phải đối mặt với ông ta. Anh đã cố gắng hết mình để thuyết phục tôi, nhưng rồi anh cũng nhận ra rằng tôi vẫn chưa sẵn sàng để làm một điều như vậy. Chúng tôi sẽ phải bỏ trốn trong đêm nếu chúng tôi muốn xây dựng một cuộc sống bình thường cho chính chúng tôi cũng như những đứa con của chúng tôi. Chúng tôi sẽ phải chấp nhận điều đó, dù muốn hay không. Richard đã thành công trong việc xua đuổi chúng tôi khỏi ngôi nhà của mình cũng như đẩy chúng tôi cách xa bạn bè xung quanh.

Nhưng làm thế nào chúng tôi có thể chọn nơi mình sẽ sống, và tìm được

một ngôi nhà được phù hợp với khả năng tài chính của chúng tôi? Phải mất vài tuần để sắp xếp những chuyện ấy. Vấn đề là Steve cần phải sống ở nơi mất bốn mươi lăm phút để có thể lái xe tới nơi làm việc mà thôi nhưng như vậy thì có rất nhiều lựa chọn, vì đó là bán kính quá rộng. Những nơi duy nhất mà tôi không muốn đến là những nơi mà Richard đã đưa tôi tới, như những cửa hàng DIY ở những thị trấn khác mà ông ta thường xuyên đưa tôi đến. Tôi cũng không muốn tới bất cứ nơi nào có thể chạm mặt ông ta khi đi mua sắm.

Vì vậy chúng tôi phải tìm nơi nào mà tôi chưa bao giờ nghe nói tới, và ở đó chúng tôi có thể mua được một ngôi nhà giá rẻ nhất có thể, vì khả năng tài chính của Steve không lớn lắm. Tôi đã ở trong cư xá thành phố một thời gian khá lâu và thân thiết với mọi người nên tôi cũng nhờ mọi người mua lại giúp đồ đạc trong nhà. Số tiền bán đồ cũng được 14000 bảng và có thể giúp Steve rất nhiều. Nhưng tôi không thể mạo hiểm để mọi người biết là chúng tôi sắp rời đi. Chúng tôi cần phải biến mất hoàn toàn, không để lại một tin tức, một đầu mối liên lạc vì thế chúng tôi phải tự mua căn nhà bằng nguồn tài chính của mình. Mua thứ tài sản đầu tiên là một bước đi lớn cho bất cứ một đôi bạn trẻ nào phải chịu những áp lực như chúng tôi. Mọi sự chậm trễ ở nơi môi giới nhà đất đều làm chúng tôi phát điên. Họ hẳn phải nghĩ rằng mình đang làm việc cùng những người điên. Tất cả bọn họ đều cố giải thích với tôi rằng họ bán và mua tài sản cho nhiều người rồi và họ biết họ đang làm gì. Chúng tôi lại cố thuyết phục lại họ rằng, họ không thể hiểu được việc giao dịch này nếu được tiến hành nhanh thì sẽ quan trọng như thế nào đối với chúng tôi.

Một trong những nơi môi giới nhà đất đưa chúng tôi tới một nơi có giá ít hơn 50 nghìn bảng Anh. Đây là một căn nhà bị tịch thu, và những người chịu mất nó đã trả thù bằng cách phá nó tan hoang trước khi họ rời đi, thậm chí còn bôi cả phân lên tường. Trông ngôi nhà thật kinh khủng, nhưng ít nhất nó sẽ trở thành ngôi nhà mới của chúng tôi sau khi chúng tôi lau dọn lại. Tôi đã quen với công việc cọ rửa - căn hộ ở trong thành phố mà chúng tôi định tới khi bỏ trốn thậm chí còn ở trong tình trạng tồi tệ hơn thế này nhiều - vì vậy chúng tôi hài lòng với bất cứ thứ gì có được. Tôi cũng biết khá nhiều về cách trang trí sao cho nơi ở của mình trông đẹp mắt hơn do đã từng được quan sát Richard làm quá nhiều lần, và tôi cũng biết cách làm sao để giữ cho ngôi nhà luôn đẹp đẽ gọn gàng vì trong nhiều năm liền tôi đã quần quật dọn dẹp nhà cửa cho ông ta. Cha của Steve, là một họa sĩ và làm

nghề trang trí, ông đã hứa với chúng tôi rằng ông sẽ giúp chúng tôi sửa sang nơi đó thành một nơi có thể ở được. Cuối cùng thoả thuận mua bán cũng xong xuôi và chúng tôi đã có chìa khoá của ngôi nhà mới. Chúng tôi phải chuyển đi trong đêm để đảm bảo rằng Richard không chặn giữa đường và làm những gì ông ta muốn. Mặc dù không có nhiều đồ đạc nhưng chúng tôi chắc cũng sẽ phải mất một đến hai tiếng đồng hồ để chuyển hết tất cả mọi thứ lên xe tải và chúng tôi không thể mạo hiểm để ai đó nhìn thấy những gì chúng tôi làm và báo cho ông ta. Tôi đã phải cho bạn bè và hàng xóm rất nhiều đồ đạc, nói với họ rằng tôi đã mua cái mới và không cần dùng tới chúng nữa. Tôi không muốn mang theo bất cứ thứ gì có dính dáng tới Richard, bất cứ thứ gì ông ta bán cho tôi, thậm chí chỉ là chạm vào, đặc biệt là chiếc giường, nó mang quá nhiều những kí ức khủng khiếp của tôi. Tôi thậm chí còn cho đi cả những tấm thảm, vì mọi căn hộ trong khu đều có cùng kích cỡ và kiểu dáng. Mấy ngày cuối cùng trước khi đi, tôi đã ngồi trên những chiếc ghế trong vườn, cầu nguyện rằng Richard sẽ không tới để xem tôi đang toan tính làm chuyện gì.

Cha của Steve và một vài người bạn của ông đã tới từ nửa đêm để giúp đỡ chúng tôi. Mặc dù chúng tôi đã rất cố gắng yên lặng, nhưng vẫn làm cho những người hàng xóm tỉnh giấc, ánh đèn thấp lên leo lét từ hầu hết những căn nhà trong khu, họ hỏi tôi tại sao không nói với họ rằng chúng tôi sẽ đi. Thật khó khăn khi mà tôi không thể giải thích cho họ một lời nào, nhất là khi nhiều người trong số họ rất thân thiết với gia đình chúng tôi.

Tôi chỉ biết chuyển mọi thứ lên xe tải một cách nhanh nhất có thể và im lặng trước những câu hỏi tò mò của họ. Điều này làm cho những người hàng xóm của tôi khó chịu bỏ đi với những cái lắc đầu trong vô vọng. Emma đã ngồi với mẹ của Steve. Chúng tôi sẽ ở tại nhà họ một đêm nay và sáng sớm hôm sau, chúng tôi sẽ chuyển đến nhà mới.

Buổi sáng hôm sau, chúng tôi lên đường từ rất sớm mang theo cả Emma. Cha của Steve cũng đi cùng để giúp chúng tôi dọn dẹp. Thật tuyệt vời vì cuối cùng tôi cũng đã rời khỏi thị trấn này, ngay cả khi điều đó có nghĩa chúng tôi sẽ phải tới sống ở một căn nhà bốc mùi khủng khiếp đến nỗi trong mấy ngày đầu chúng tôi phải ăn ở ngoài vườn. Chúng tôi đã phải cặm cụi lau chùi nhiều ngày liền thì cuối cùng nơi ấy mới có thể ở được.

Tôi cảm thấy hành động này của Steve quả là một sự dũng cảm phi thường vì anh đã quyết định chúng tôi sẽ chuyển tới một nơi mà anh không hề biết, cắt đứt liên lạc với rất nhiều bạn bè và những mối quan hệ, chỉ để mang lại cho tôi và Emma một mái nhà an toàn mà toàn bộ gánh nặng về tài chính đều đè nặng lên vai anh. Trên tất cả, anh còn phải đối mặt với trạng thái tinh thần mong manh, rất dễ bị tổn thương của tôi. Tôi đã cảm thấy được an toàn khi tách xa khỏi gia đình mình, nhưng mặt khác tôi vẫn luôn có cảm giác “Git ngu ngốc” có thể xuất hiện bất cứ lúc nào. Mỗi lần chuông điện thoại kêu là một lần tôi lại lo sợ rằng ông ta đã tìm ra số của chúng tôi. Mỗi lần tôi thấy một chiếc Cortina, máu trong người như đông lại và cảm giác sợ hãi ập tới. Tôi có một cô con gái cần phải che chở và cái thai trong bụng cần phải được chăm sóc trong khi vẫn phải cố gắng để chống chọi với nỗi sợ hãi. Tôi không thể đối mặt với tất cả những điều ấy một cách dễ dàng được.

Mặc dù tôi đã khuây khoả rất nhiều khi được giải thoát khỏi Richard, nhưng tôi cảm thấy nhớ những đứa em trai và bạn bè của mình vô cùng. Tôi có cảm giác như mình đã từ bỏ chúng nhưng tôi vẫn muốn chúng hiểu rằng tôi luôn rất yêu chúng và tôi trốn tránh tất cả không phải do lỗi tại chúng. Một vài ngày sau khi bỏ trốn, tôi gọi điện đến văn phòng bà hiệu trưởng trình bày với bà về hoàn cảnh của tôi.

- Tôi chỉ muốn nói chuyện với chúng - Tôi nói - Như thế tôi có thể nói với chúng rằng tôi không hề quên chúng. Bà có thể mời chúng đến văn phòng của bà sau khi tan học được không ạ? Tôi sẽ gọi lại vào lúc ba giờ rưỡi. Nhưng xin bà đừng nói cho chúng biết lý do vì sao bà muốn tìm gặp chúng.

Bà hiệu trưởng hiểu và nói với tôi rằng bà sẽ làm tất cả những gì có thể để giúp tôi. Tôi đợi đến giờ ấy rồi gọi điện như đã hẹn, tôi bấm số với bàn tay run lên vì xúc động.

- Tôi rất xin lỗi, Jane - Bà hiệu trưởng nói - Bởi vì cô đã nói với tôi rằng đừng kể với chúng lý do vì sao tôi muốn chúng đến văn phòng mình nên chúng đã nghĩ rằng chúng gây ra rắc rối và đã trốn khỏi trường ngay sau khi tan học rồi.

Tôi cảm thấy rất buồn vì không thể liên lạc được với những đứa em trai của mình. Lúc nào tôi cũng nghĩ về chúng và tự hỏi làm thế nào chúng có thể vượt qua được những năm tháng sống cùng Richard. Vào ngày sinh nhật của chúng, bao giờ tôi cũng mua thiệp chúc mừng, nhưng chưa bao giờ tôi gửi những tấm thiệp ấy cả. Tôi thường tự lên kế hoạch để tìm cách đưa Tom đi, thằng bé là đứa dễ bị tổn thương nhất, tôi phải đưa nó tới sống an toàn với chúng tôi. Steve rất vui khi được làm điều đó, nhưng chúng tôi chưa biết phải làm như thế nào cả.

Mặc dù về thể xác, tôi đã hoàn toàn được giải thoát khỏi Richard, nhưng tinh thần tôi vẫn bị tổn thương bởi những việc đã xảy ra trong quá khứ, cũng như nỗi lo lắng một ngày nào đó ông ta có thể lần ra dấu vết của tôi và xuất hiện trên bậc thềm nhà tôi. Đôi khi tôi phải uống rượu để cố gắng đấu tranh với sự suy sụp về tinh thần. Sau khi đưa Emma tới trường vào buổi sáng, tôi lại mua hai chai rượu để uống, hay có khi tôi chỉ ngồi lì trong nhà vì sợ phải bước chân ra ngoài.

Nếu bạn đã từng là một nô lệ suốt cả cuộc đời mình, quen bị ra lệnh và bị lạm dụng từ lúc bạn thức giấc cho tới khi lên giường đi ngủ, thì bạn sẽ không thể nào quen với cuộc sống bình thường chỉ sau một đêm. Trước kia tôi chưa bao giờ được quyền quyết định cho riêng mình. Tôi như con chim lúc nào cũng bị nhốt ở trong lồng, giờ bỗng được giải phóng ra ngoài thiên nhiên; thế nên tôi thấy mình lạc lõng. Khi có những người khác xung quanh, tôi luôn tỏ ra là một người vô tư, nhưng tôi biết mình đang ở bên bờ vực thẳm và tôi cần phải được nói chuyện với một ai đó, một ai đó thực sự có kinh nghiệm. Tôi liên tục nói với bác sĩ của mình rằng tôi cần sự giúp đỡ nhưng cô ấy dường như không thấy được mức độ nghiêm trọng của vấn đề. Đối với cô ấy tôi là một người chẳng biết tới từ đâu và dường như luôn biết cách đương đầu, cô ấy không hề biết gì về quá khứ của tôi và tôi chưa bao giờ có đủ thời gian để giải thích một cách đầy đủ những gì tôi đã phải trải qua.

- Bây giờ tôi đang bình thường - Tôi cố thuyết phục - Nhưng tôi biết tôi cần phải giải bày nhiều điều nếu không đầu tôi nổ tung ra mất. Tôi đã từng biết rất nhiều người rơi vào trạng thái ấy bởi họ không có những biện pháp kịp thời để giải quyết rắc rối của mình.

Bác sĩ của tôi chỉ nhìn một cách khó hiểu rồi khuyên tôi nên tìm gặp một chuyên gia tư vấn. Tôi hẹn gặp với người phụ nữ đó, nhưng tôi nói tôi phải mang theo Emma vì tôi không thể để con bé ở nhà một mình lúc đó được.

- Ồ vâng, được thôi ạ - Chuyên gia tâm lý nói với tôi. Cuộc gặp này chỉ mang tính thủ tục ban đầu thôi. Chúng ta sẽ chỉ làm quen và giới thiệu sơ qua về tên tuổi và gia đình.

Cô ấy là một y tá chỉ vừa mới kết thúc khoá học chuyên ngành tư vấn tâm lý. Khi tôi bắt đầu kể với cô cho nghe về những gì xảy ra, cô ta há hốc miệng ra rồi quay sang nhìn Emma.

- Vậy chị có bao giờ nghĩ ông ta có thể là bố của con bé không? - Cô ấy hỏi.

Tôi kết thúc buổi khám bệnh của mình ở đó. Tôi không nghĩ là cô ta có thể biết chính xác việc mình đang làm. Nhưng tôi hiểu rồi sẽ có một ngày tôi buộc phải đối mặt với nỗi sợ hãi của chính mình.

Chương 10

Vài tháng sau khi bỏ trốn, tôi sinh đứa con gái thứ hai, bé sophie. Richard và mẹ thậm chí còn không bao giờ biết là tôi đã mang thai lần nữa, tôi cảm thấy thích thú với ý nghĩ rằng họ không thể phát hiện ra sự tồn tại của Sophie, rằng con bé sẽ không bao giờ phải có bất cứ mối liên hệ nào với họ.

Chúng tôi làm việc thật chăm chỉ để tạo ra bầu không khí luôn đầm ấm trong gia đình cho những cô con gái nhỏ, nhưng sâu thẳm trong trái tim tôi, những đau khổ vẫn luôn giày vò, tôi đang cố gắng một cách tuyệt vọng, cố đẩy mình ra khỏi đường rầy của những hoài niệm, sự hành hạ, nỗi căm giận, cảm giác tội lỗi và mọi thứ khác nữa, những thứ đã trở thành mớ bòng bong trong đầu tôi hàng năm nay. Miễn là tôi còn có một cô công chúa nhỏ để chăm sóc, tôi nghĩ mình sẽ không có thời gian để thực sự chú ý tới những ý nghĩ và cảm xúc vẫn luôn thường trực trong tôi.

Tuy nhiên, những điều tôi kể với Steve hẳn vẫn luôn hiện hữu trong ý nghĩ của anh. Tôi biết, rất nhiều bạn bè của anh đã phát ngán khi nghe anh nói về chuyện đó mỗi khi họ ra ngoài đi chơi với nhau để thay đổi không khí.

Vào buổi sáng đầu tiên của năm mới trong ngôi nhà mới của chúng tôi, sau khi Steve đã nhậu cả đêm với những người bạn của anh, tôi bước xuống lầu và nhận thấy họ trông có vẻ rất bối rối. Tôi không nghĩ lý do là vì họ đã quá chén tối hôm qua, bởi điều đó không phải là việc hiếm khi xảy ra.

- Có chuyện gì vậy? - Tôi hỏi.

- Không có gì cả - Steve đảm bảo với tôi nhưng mắt anh thậm chí không dám nhìn thẳng vào đôi mắt dò hỏi của tôi.

Điện thoại đổ chuông, gương mặt anh bỗng tái nhợt hẳn đi. Đó là cha của Steve, ông gọi điện để thông báo ông vừa nhận được điện thoại từ mẹ của tôi nói rằng tôi phải liên lạc với bà và đây là chuyện thực sự nghiêm trọng.

- Mẹ định nói chuyện gì nhỉ? - Tôi băn khoăn - Có thể bà sẽ nói với em là Richard đã chết.

- Anh thực sự xin lỗi, Janey - Steve nói, chắc anh đã tự nhận thấy mình không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc thú nhận tất cả - Bọn anh đã hơi say đêm qua và bọn anh đã gọi điện cho mẹ em và nói hết với mẹ em những ý nghĩ của anh.

- Anh nói với mẹ những gì anh biết ư? - Tôi không tin nổi vào tai mình nữa. Vậy là cơn ác mộng tồi tệ nhất đã trở thành sự thực. Giờ thì cha dượng tôi đã biết tôi để người khác biết chuyện và như vậy là tôi đã phá vỡ nguyên tắc vàng của ông ta - Anh thật ngu ngốc !

Cú điện thoại đó, chắc hẳn phải là một cú sốc từ địa ngục đối với cha dượng tôi khi ông ta vẫn luôn tự tin rằng tôi sẽ không bao giờ đủ can đảm để dám trái lời ông ta. Qua một số người bạn của Steve lúc này vẫn đang sống gần nhà cũ của tôi, chúng tôi được biết rằng ngay ngày hôm sau mẹ tôi đã đi khắp mọi nhà quanh đó để nói rằng tôi đang tìm cách tố cáo cha tôi (họ vẫn cố giả vờ như Richard không phải là cha dượng của tôi) và họ muốn đảm bảo rằng không ai trong số hàng xóm của họ nói lộ ra điều gì.

- Con Janey đang tung tin đồn - bà kể lể với họ - Và chúng tôi thì không muốn thấy nghe bất ai nói về những tin đồn đó.

Tôi biết, nếu có ai từng bị mẹ tôi ghé thăm thì hẳn phải lo lắng tới nỗi không dám làm bất cứ điều gì khiến mẹ hay cha dượng tôi thất vọng cả.

Khi cơn giận của tôi với Steve đã nguôi ngoai, đủ để tôi có thể nói chuyện một cách thẳng thắn, tôi gọi điện cho mẹ. Tim tôi đập thình thịch, tự hỏi không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

- Chuyện đó có thật không? - Bà hỏi.

- Cái gì thật cơ ạ?

- Con biết mẹ đang nói về chuyện gì mà. Chuyện đó có thật không?

- Có.

- Tại sao con không bao giờ kể với mẹ?

- Con biết mẹ sẽ không tin con, mà nếu mẹ có tin thì ông ta sẽ giết cả hai chúng ta mất. Bây giờ ông ta đâu rồi ạ?

- Ông ta ra ngoài rồi. Khốn kiếp, ông ta gần như phát điên lên. Ông ta đang tìm kẻ nào đã gọi điện tới.

- Ông ta thừa biết ai gọi mà - Tôi nhấn mạnh - Ông ta chỉ đang tìm có để gây sự thôi. Mẹ đừng bao giờ để cho ông ta biết mẹ tin những điều con nói là sự thật.

Nhiều năm sau tôi vẫn còn gặp những cơn ác mộng về một ngày cảnh sát tới gõ cửa nhà tôi để nói rằng họ tìm thấy xác mẹ chết trong vũng máu bởi bà nói với Richard rằng bà tin vào những gì tôi kể về ông ta.

Chỉ sau đó một thời gian ngắn, Richard và mẹ chuyển tới một nơi khác trong vùng.

Kể từ khi biết sự thật, Steve vẫn nghĩ tôi nên tới cảnh sát, trình báo về những gì đã xảy đến với mình. Bố mẹ anh ấy cũng nghĩ vậy nhưng tôi luôn nói với họ rằng chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra, rằng tôi sẽ không bao giờ có thể đủ dũng cảm để đứng trước tòa, buộc tội cha dượng tôi một cách công khai về những gì mà ông ta đã làm với tôi, rằng hậu quả của việc đó sẽ cực kỳ khủng khiếp. Họ thấy rằng họ đã đặt thêm áp lực lên tôi khi cứ tiếp tục nói về chuyện đó, thế nên Steve và bố mẹ anh đã dừng lại, nhưng tôi biết họ vẫn luôn nghĩ rằng nên làm như vậy và bản thân tôi, trong sâu thẳm con tim mình, tôi biết là họ đúng.

Khi nhìn hai đứa con gái của mình, tôi tự hỏi mình sẽ phải nói gì với chúng nếu một ngày kia chúng tâm sự với tôi rằng có người đã tấn công chúng. Nếu tôi nói chúng nên tới cảnh sát, rồi chúng quay người lại và nói "nhưng mẹ chưa bao giờ chịu làm điều đó cả", thì tôi sẽ nói gì với chúng đây?

Thật khủng khiếp khi biết rằng bạn nên làm một điều gì đó nhưng lại không đủ dũng khí để làm điều ấy. Việc đó khiến bạn cảm thấy mình thật tồi tệ. Những nỗ lực của tôi nhằm thiết lập mối quan hệ với bạn bè mới đều thất bại và áp lực lại tiếp tục đè nặng lên tâm hồn tôi. Căng thẳng nhất là lúc chúng tôi gặp rắc rối về vấn đề tiền bạc. Lương của Steve hàng tháng chỉ đủ chi trả cho những khoản cầm cố và tiền xăng ô tô để anh đi làm. Khi tôi sinh Sophie, đồ của con bé hoàn toàn là mua ở cửa hàng đại hạ giá hay dùng những đồ cũ của gia đình và bạn bè anh Steve. Chúng tôi thậm chí còn không đủ khả năng nuôi sống bản thân. Giáng Sinh năm đó, tôi và Steve chỉ còn đủ tiền mua tặng cho Emma sáu cuốn băng video "Caspar" với giá 6 bảng. Con bé đã thật hào hứng và sôi nổi với chúng, tới nỗi đó trở thành một trong những Giáng sinh đẹp nhất mà con bé từng có, thế nhưng với chúng tôi thì thật tồi tệ. "Lại băng Caspar nữa!" nó reo lên trong niềm hân hoan khi mở từng gói quà một.

Ngay sau khi Sophie đi ngủ, suốt đêm tôi làm thêm công việc của một người lau dọn thuê để cố gắng kiếm thêm tiền. Tôi làm từ bảy giờ tối đến ba giờ sáng, cọ rửa toilet và những thứ khác, những vết bẩn cùng "những thứ khác" tôi phải dọn dẹp quá nhiều. Cuối cùng tôi đành bỏ việc sau vài tuần.

Một trong những điều làm tôi thấy phát ngáy là mỗi người trong gia đình nhỏ của chúng tôi đều có họ khác nhau. Nếu chúng tôi trở thành gia đình thì chúng tôi thực sự sẽ có thể cải thiện được vấn đề.

- Chúng mình kết hôn anh nhé - Một đêm tôi nói với Steve và anh đã vui vẻ đồng ý - Con gái của chúng ta có thể làm phù dâu.

Tôi cảm thấy cuộc sống sẽ dễ dàng hơn khi mình bận rộn và có nhiều việc để làm. Lễ cưới như một viễn cảnh tuyệt vời hình thành từ những đám mây u ám trong đầu tôi, mặc dù chúng tôi không thể mời hầu hết những người thực sự quan trọng tới chia vui với chúng tôi. Nhưng tới khi đám cưới kết thúc, tôi trở lại với thực tại với cuộc sống ấy và với những vấn đề ấy.

Khi Sophie đủ lớn để đi nhà trẻ, một ngày tôi có tới mấy tiếng đồng hồ chẳng phải làm gì cả, chỉ biết suy nghĩ ừ ừ. Mặc dầu căn nhà chúng tôi

chuyển đến khá đẹp nhưng nó được sắp đặt theo cùng một kiểu giống như tất cả những căn nhà mà tôi đã từng phải sống cùng với “Git ngu ngốc”. Khi tôi ở trong đó tôi vẫn không cảm thấy mình thực sự được giải thoát. Quá nhiều thứ có thể gợi cho tôi nhớ tới những ký ức thật khủng khiếp hay những vụ tấn công kinh hoàng - Một điều gì đó mà lũ trẻ nói hay một mùi nào đó làm tôi nhớ đến thời thơ ấu của mình và rồi những hình ảnh cứ ập tới trong tôi, như nhắc nhở về những điều mà tôi đang vật vã đấu tranh quên đi.

Hai năm sau đó, tôi uống rượu ngày càng nhiều hơn. Tôi uống mỗi khi tôi cảm thấy buồn hay suy sụp. Mỗi sáng, sau khi đưa Emma tới trường và Sophie tới nhà trẻ, tôi đều mua hai chai rượu và một vỉ thuốc đau đầu, lúc ở cửa hàng này, khi ở cửa hàng khác, rồi sau đó dành cả buổi sáng chỉ để uống và nhìn chăm chăm vào những viên thuốc, cố gắng thu hết can đảm để uống chúng và kết thúc tất cả. Thế mà ngày nào tôi cũng chỉ uống sạch hai chai rượu và thay vào đó chỉ say khướt mà thôi.

Tôi nhận thấy rượu có thể làm tôi khóc và cảm thấy thương xót thân mình. Khi tôi không sai rượu, tôi thường nói với bản thân rằng có rất nhiều người đang ở trong hoàn cảnh còn tồi tệ hơn tôi. Thế nhưng mỗi lần chỉ cần nhấp một ngụm rượu, mọi sự kìm nén của tôi dường như tan biến, nước mắt cứ tuôn trào và tôi khóc vì tất cả những gì mà tôi bị cướp mất. Tôi biết chắc rằng mình đang hủy hoại cuộc sống của người khác, cuộc sống của Steve và của hai cô con gái. Họ có lẽ sẽ sống tốt hơn nếu không có tôi.

Tôi tìm mọi cách có thể để tự sát, đã hơn một lần tôi bước qua con đường tấp nập với hai mắt nhắm nghiền. Thế nhưng cứ như thể luôn có một vị thần hộ mệnh đứng bên tôi vậy không chỉ nhiều xe đâm không trúng tôi mà ngay cả khi tôi dùng nhiều dụng cụ khác nhau để cố rạch gân tay mình thì chúng dường như cũng không bao giờ rạch đúng vị trí. Nhưng tôi nghĩ rồi sớm hay muộn tôi cũng sẽ thành công và Emma cùng Sophie sẽ sống mà không phải có một người mẹ như tôi.

Một hôm, tôi quyết định cắt hết tóc đi. Khi Steve đi làm vào buổi sáng tôi vẫn như bình thường ngày với mái tóc buông dài, giờ khi anh trở về vào buổi tối, tóc tôi bị cắt cụt ngắn, thậm chí còn ngắn hơn cả tóc của anh.

- Ô - Anh nói, cố nín lại những gì anh thực sự đang nghĩ - Không, anh thích thể này. Ừ, trông em tuyệt lắm. Không, thật đấy.

Phải một thời gian dài sau đó, anh mới có đủ hết can đảm để nói với tôi anh đã sốc thế nào khi đột ngột thấy sự thay đổi ấy.

Tất cả những căng thẳng của việc chống đỡ với sự mất tinh tảo của tôi giờ đổ cả lên đôi vai của Steve, anh chỉ có được sự trợ giúp rất nhỏ từ những người bạn mà chúng tôi mới quen ở nơi này.

Cha mẹ anh lúc nào cũng đối xử với tôi rất tốt, nhưng chắc hẳn họ đã phải trải qua một cú sốc ghê gớm khi lần đầu tiên con trai họ yêu một cô gái xuất thân từ gia đình hạ cấp như tôi. Tôi chắc rằng họ đã được thõ phào nhẹ nhõm khi chúng tôi chấm dứt quan hệ trong sáu tháng. Nhưng khi Steve quyết định rằng tôi là người duy nhất mà anh cần, họ đã luôn ủng hộ cả hai chúng tôi bằng mọi cách có thể và đối xử với tôi như con gái ruột của mình. Giờ đây, họ phải chịu một áp lực tàn nhẫn từ phía gia đình tôi, những người vẫn luôn gọi những cú điện đe dọa lúc nửa đêm và làm rất nhiều việc kinh tởm khác vậy mà cha mẹ Steve đã không kể chút gì với tôi về những điều đó vì họ không muốn làm tôi buồn bã và căng thẳng. Họ cũng không phải là loại người dễ bị bắt nạt nhưng sự việc đó cũng làm cuộc sống của họ chẳng vui vẻ gì và khẳng định rằng chúng tôi đã có quyết định đúng đắn khi không đặt cái áp lực tương tự ấy lên bất kỳ ai khác ngoài họ.

Thêm bé Sophie, giờ có tới ba người cần tôi khỏe lại để có thể đương đầu với những vấn đề của cuộc sống gia đình thực sự. Cuối cùng, sau một năm nằm trong danh sách đợi, tôi đã có được một cuộc hẹn với bác sĩ chuyên khoa tâm thần tại bệnh viện tâm thần địa phương. Bác sĩ nói chuyện với tôi rất niềm nở, giải thích tình trạng bệnh lý của tôi là do sự chán nản, tuyệt vọng và tôi gần như đã tuột xuống đáy sâu của sự khủng hoảng.

Tôi cầu xin cô bác sĩ phải cách ly tôi. Tôi chỉ muốn nghỉ ngơi và được ai đó chăm sóc.

- Không – Bác sĩ lắc đầu - Nếu cô không có gia đình thì tôi sẽ làm như vậy,

nhưng nếu tôi đưa cô tách rời khỏi họ thì sẽ rất nguy hiểm bởi cô sẽ dễ dàng bỏ cuộc.

Vài tuần sau đó, nhiều lần ngồi đợi tới lượt vào khám, tôi nghe thấy tiếng người gào khóc và la hét vì họ bị nhốt vào viện trong khi họ không muốn như vậy. Tôi cảm thấy ghen tỵ với họ.

Bác sĩ kê đơn cho tôi thuốc an thần, thuốc chống trầm cảm, vitamin và những viên thuốc ngủ, trong số chúng có những loại tác dụng mạnh tới mức chỉ bệnh viện mới có quyền kê đơn và được chuyển tới tôi qua một bác sĩ tâm lý.

- Bác sĩ là đàn ông? - Tôi nói, khi tôi vừa bước vào phòng khám. Anh ta không chỉ là đàn ông mà trông anh ta cũng chỉ trạc tuổi tôi. Tôi nghĩ điều đó sẽ khiến tôi hơi ngượng.

- Tôi là đàn ông thì vấn đề gì sao? - Bác sĩ hỏi.

- Tôi nghĩ vậy. Tôi muốn bác sĩ điều trị cho tôi phải là phụ nữ. Làm sao tôi biết được anh không làm những chuyện đó với con mình.

- Cô đã ở đây rồi, sao cô không thử làm việc với tôi nhỉ - Anh đề nghị - Vì tôi nghĩ sẽ phải mất rất nhiều thời gian để chờ đợi nếu cô đề nghị thay bác sĩ điều trị đây.

Tôi làm theo những gì anh ta đề nghị và ngay lập tức tôi hiểu rằng mình đã tìm đúng người. Như thể cả một khối chì nặng trĩch được trút bỏ khỏi vai tôi ngay từ những phút đầu tiên khi tôi bắt đầu nói chuyện với bác sĩ. Tôi tâm sự hết tất cả những gì xảy đến với tôi kể từ lúc tôi mới lên bốn, chia sẻ với bác sĩ không thiếu một chi tiết nào, lắng nghe và hiểu được tôi những gì tôi đã cảm thấy. Lần đầu tiên có ai đó thực sự lắng nghe tôi nói, không tức giận, hay bị sốc, hay khuyên tôi phải can đảm lên, hay khuyên tôi tới trình báo với cảnh sát, hay bất cứ điều gì, chỉ lắng nghe mà thôi.

Khi tôi nói chuyện, đôi mắt người bác sĩ như ươn ướt. "Tôi là người mới đáng phải khóc chứ không phải anh" - Tôi nói đùa.

Tôi đưa cho bác sĩ vài bài thơ mà tôi viết vào những lúc tôi cảm thấy trống trải, lạnh lẽo, anh đã hỏi tôi liệu anh ta có thể đem chúng về nhà đọc không vì hôm nay làm việc như thế với tôi có lẽ là hơi mệt rồi. Sau đó, bác sĩ nói với tôi rằng mọi điều tôi viết ra là kinh điển cho bất cứ ai đã từng trải qua những chuyện như của tôi. Anh ấy đã làm rất tốt công việc của mình, chỉ vài tháng sau tôi đã cảm thấy khá hơn. Lần đầu tiên tôi bắt đầu tin rằng những gì xảy ra với mình không phải là lỗi của riêng tôi và tôi cũng cảm thấy lòng dũng cảm trong tôi tăng lên đáng kể. Thế nhưng, tôi vẫn thấy mình chưa đủ tự tin để tới cảnh sát trình báo và bắt đầu cuộc chiến nhằm tống “Git ngu ngốc” ra khỏi cuộc đời tôi, tuy nhiên những sự kiện đang dần ổn định lại trong trí nhớ của tôi. Tôi đã nghĩ có lẽ mình chẳng có bất cứ điều gì đáng để cảm thấy có lỗi hay ngượng ngùng cả.

Bác sĩ tâm lý cũng đưa cho tôi những cuốn sách để đọc giúp tôi mở rộng tầm mắt, thấy được thực tế rằng tôi không hề cô độc trên thế giới này, còn có những người khác hiểu được tất cả những cảm xúc của tôi. Sau mấy năm chỉ đọc sách để làm bộ, giờ tôi đã thích đọc sách thực sự, tôi đọc suốt ngày, như thể trí não tôi đã bị bỏ đói hàng năm nay, và giờ tôi phải nhồi nhét từng trang sách vào trong đó.

Một trong những cuốn sách mà tôi đã đọc là cuốn “Đứa trẻ đã gọi điều đó như thế” (A child called it” của Dave Pelzer. Tôi như được tiếp thêm sức mạnh bởi cái cách mà tác giả đã đứng lên sau những năm tháng tuổi thơ bị lạm dụng. Có rất nhiều người cùng đọc tác phẩm này và họ nói họ không thể tin những thứ mà ông viết về mẹ của mình là sự thật. Nhưng tôi thì tin vào câu chuyện đó bởi tôi cũng đã từng trải qua những điều tương tự như vậy. Tôi có thể tưởng tượng ra những cảnh mà ông miêu tả.

- Anh phải đọc cuốn sách này - Tôi nói với bác sĩ tâm lý của mình - Anh nhất định phải đọc cuốn sách này. Hẳn phải có một trường sản xuất ra những con người xấu xa như vậy, bởi vì họ giống nhau y hệt.

- Những người nào cơ - Bác sĩ đón quyền sách từ tay tôi, tỏ vẻ hơi lúng túng - Ý cô là gì?

- Những người thân đã làm chuyện tồi tệ đó với trẻ em. Họ phải tới từ cùng

một nơi. Họ đều làm những việc giống nhau. Mọi việc mà mẹ tác giả cuốn sách này làm với ông ta giống hết những hành vi mà cha dượng tôi đã làm với tôi.

Phải mất một năm điều trị tâm lý, tôi mới có thể nghĩ tới việc đi báo cảnh sát một cách nghiêm túc. Bạn không thể tự vượt qua cả một quãng đời đầy sợ hãi chỉ sau một đêm. Sự thật là tôi đã thay đổi ý định cả trăm lần, nhưng cuối cùng tôi cũng quyết định mình đã đủ dũng cảm để làm những gì mà mình vẫn luôn nghĩ là nên làm và phải làm.

Một hôm, tôi nói với Steve:

- Em nghĩ, em có thể tới cảnh sát tố cáo “Git ngu ngốc” được rồi.

- Đó là điều mà anh hằng hy vọng được nghe.

Steve luôn tin rằng, không một người đàn ông nào được phép tự do trong khi hắn đã gây ra những tội ác như vậy với trẻ em. Hơn nữa, anh cũng muốn nói ra tất cả từ nhiều năm nay rồi.

Anh và bố mẹ anh vẫn luôn nói với tôi những câu như:

- Em sẽ cảm thấy thế nào nếu ông ta lại làm điều đó với một người khác trong khi em có thể ngăn ông ta lại?

Ngay lập tức, Steve đi thẳng tới sở cảnh sát địa phương với tư cách là người đại diện cho tôi. Ở đó, họ nói với anh rằng, anh phải gửi đơn tố cáo này tới sở cảnh sát nói chuyện đó xảy ra. Anh lại lái xe thẳng tới thị trấn trước đây tôi đã sống. Tôi nghĩ anh muốn đảm bảo rằng mình sẽ tiến hành xong mọi việc trước khi tôi có cơ hội thay đổi ý kiến. Anh đã đúng. Chỉ vài tiếng sau, tôi đã thay đổi suy nghĩ, nhưng đã quá muộn. Mặc dù vậy, tôi vẫn hiểu mình đang làm điều đúng đắn, ngay cả khi nỗi sợ hãi trong tôi quá lớn, vượt quá sức chịu đựng.

Người đầu tiên tới tìm tôi là Marie, một nhân viên làm việc tại tổ chức Bảo vệ trẻ em. Tôi có thể thấy rằng cô ấy đã ít nhiều mất thời gian xem xét tỉ mỉ bản tố cáo và lúc đó tôi cảm thấy thực sự có lỗi vì đã làm phiền tới Marie.

Tôi cứ liên tục xin lỗi cô và nói rằng lẽ ra cô nên dùng thời gian của mình để làm những việc có ích hơn, như cứu những đứa trẻ đang gặp nguy hiểm, hơn là ngồi nghe lời phàn nàn của một người đã trưởng thành về điều gì đó xảy ra từ nhiều năm về trước. Tôi vẫn cảm thấy mình thật đáng trách mỗi khi xem những chương trình thời sự về trẻ em bị chết đói ở châu Phi, hay những trẻ em bị mất đi một phần thân thể do vấp phải bom mìn. Tôi nghĩ câu chuyện của mình chẳng có gì đáng để phàn nàn so với những đứa trẻ đó. Tôi tiếp tục nói với Marie rằng vụ việc của tôi không quá tồi tệ, còn nhiều đứa trẻ đang cần tổ chức của cô hơn tôi. Tôi phải làm yếu dần đi lòng tin cậy của Marie vào chuyện này.

Marie hỏi tôi trước đây cha dượng tôi đã từng bị bắt bao giờ chưa. Tôi nói với cô rằng, ông ta đã bị bắt cả trăm lần rồi nhưng ông ta chưa bao giờ phải ngồi tù bởi Richard luôn tìm cách hăm dọa những nhân chứng, bất cứ ai tố cáo ông ta vì bất cứ lý do gì cũng đều phải rút lại đơn tố cáo sau những áp lực ấy. Tôi thấy Marie đang nhìn nhận vấn đề một cách trầm trọng hơn, và có vẻ như câu chuyện của tôi đã hơi mang tính cường điệu hoá.

- Hãy đọc những hồ sơ về ông ta - Tôi nói – Rồi tự cô sẽ hiểu.

Lúc ấy, tôi nghĩ Marie đang tính sẽ ghi lại những lời khai của tôi vào hồ sơ lưu rồi chỉ để đó mà thôi. Cô đã từng giải thích cho tôi một cách vô cùng kiên nhẫn rằng phải khó khăn thế nào thì sở Tư pháp mới có thể thực sự theo đuổi một vụ án như của tôi. Tôi không ngạc nhiên về điều đó bởi tôi chỉ là một trong hàng triệu người gặp phải những chuyện kinh khủng như vậy trong thời thơ ấu của mình. Nhưng dù sao ít nhất tôi cũng đã dám đứng lên để nói ra điều ấy. Miễn là những lời tố cáo của tôi được lưu lại ở một nơi nào đó thì hẳn Richard sẽ khó có khả năng trốn tránh luật pháp một lần nữa.

Trước sự ngạc nhiên tột độ của tôi, Marie đã quay trở lại ngay ngày hôm sau. Cô đã kiểm tra hồ sơ của Richard.

- Tôi có cái này cho cô xem đây - Marie nói, tay cầm cả cuộn giấy giơ lên cao.

Vào nhà, cô trải tất cả ra sàn. Từng tờ, từng tờ đầy những thông tin về cha dượng tôi.

- Đó chỉ là những tố cáo về ông ta trong bảy năm gần đây - Marie nói.

Tôi cảm thấy trong lòng thật nhẹ nhõm, bởi ai đó có quyền lực đã thực sự tin vào những gì tôi nói.

- Cô có nghĩ là chúng ta nên bắt đầu lại từ đầu không? - Marie hỏi.

Chúng tôi bắt đầu lên lịch làm việc để sắp xếp lại những kí ức của tôi và hoàn chỉnh hồ sơ để sếp của Marie có thể trình lên toà án.

- Sở Tư pháp sẽ chỉ chấp nhận vụ này nếu họ nghĩ đây là một vụ có thể đem lại chiến thắng - Cô báo trước với tôi.

Không khó để có thể nhớ lại biết bao điều tồi tệ và kinh tởm đã xảy ra với tôi, nhưng tôi hầu như không thể sắp xếp chúng theo một trật tự dễ hiểu bởi từng sự kiện cứ lộn xộn, hỗn độn trong đầu tôi. Tôi thấy rằng, mình càng kể, Marie càng trở nên rối tung lên.

- Ông ta làm điều đó với cô khi cô lên năm hay lên mười? - Marie hỏi - Chuyện đó có tiếp tục trong vòng một tháng hay một năm? Có thường xuyên không? Mỗi lần bao lâu?

Thông thường, tôi không thể đưa ra câu trả lời chính xác, và mỗi câu hỏi lại càng khiến tôi mất dần tỉnh táo. Trong khi đó, cây bút của Marie vẫn lướt trên những trang giấy, cố gắng ghi lại tất cả những gì mà tôi có thể cảm nhận. Thế rồi, lượng thông tin cần phân tích và xem xét là quá nhiều đối với Marie cô buộc phải mời thêm những người bạn đồng nghiệp tới cùng giúp đỡ.

Trong phần lớn những vụ về lạm dụng tình dục trẻ em, sự lạm dụng chỉ diễn ra vài năm trước khi đứa trẻ được an toàn hoặc kẻ lạm dụng cũng mất đi hứng thú vì những nạn nhân đã trưởng thành. Mười bảy năm là một quãng thời gian dài đáng kinh ngạc, chứng tỏ đây phải là một vụ lạm dụng có hệ thống và nhiệm vụ lại càng trở nên khó khăn hơn khi tôi phải góp nhặt từng mảnh kí ức kinh khủng trong mớ hỗn độn ấy.

Marie tới những cơ quan xã hội để lấy hồ sơ của tôi, tìm xem có thêm manh mối nào về những chuyện đã xảy ra trong quá khứ hay không.

- Họ đã làm mất hồ sơ - Marie nói với tôi qua điện thoại Tôi đã cảnh báo họ rằng, họ có một tuần để tìm ra nó, trước khi tôi gửi một đội quân tới đây để tìm kiếm một cách chính thức.

Tôi có thể hiểu được nỗi giận dữ của Marie. Marie kể với tôi rằng đây không phải là lần đầu tiên chuyện này xảy ra từ khi cô tiến hành các cuộc điều tra. Một tuần sau, họ cũng chẳng tìm thấy hồ sơ của tôi và Marie đã cho cả một đội cảnh sát tới lục soát, kiểm tra từng hồ sơ trong toà nhà. Họ cũng không thu được kết quả gì khả quan. Có ai đó đã lấy đi mọi chứng cứ.

- Điều này nghĩa là sao? - Tôi hỏi.

- Có nghĩa là luật sư bào chữa cho ông ta có thể nói ông ta không hề đối xử với cô như vậy bởi những cơ quan xã hội vẫn thường xuyên tới để kiểm tra xem cuộc sống của cô ra sao.

- Nhưng tôi nhớ chưa lần nào họ tới gần tôi cả. - Tôi cãi lại - Và nếu như họ có đi tới chẳng nữa thì cũng chưa bao giờ tôi có đủ dũng cảm để kể cho họ nghe chuyện gì đang diễn ra.

Không nản lòng, Marie và đồng nghiệp của cô tiếp tục thu thập những thông tin từ tôi, đến nỗi tay họ phát nhức vì viết quá nhiều.

- Chúng ta sẽ phải dừng lại - cuối cùng, Marie nói với tôi chúng tôi không thể sắp xếp đúng trật tự những điều mà ông ta đã làm với cô, và nếu vậy vụ này sẽ không được chấp thuận.

Họ rời đi để đánh máy lại tất cả câu chuyện. Khi quay lại, Marie mang theo tập bản thảo, một chiếc kéo và một lọ hồ.

- Cô phải thực hiện việc này - Marie giải thích - Hãy cắt từng đoạn ra rồi sắp xếp trở lại theo một trật tự mà các luật sư có thể hiểu được.

Tôi cố gắng làm theo những gì Marie bảo nhưng vẫn gặp rắc rối trong việc sắp xếp lại chúng.

Marie kể với tôi khi chúng tôi cùng làm việc.

- Người phụ nữ đánh máy những trang giấy này đã làm việc trong văn phòng chúng tôi lần hai mươi năm nay, nhưng chưa bao giờ bà ấy phải ra ngoài nhiều như lần này bởi bà ấy đã khóc rất nhiều khi đánh máy lại từng sự việc.

- Vậy cô nghĩ rằng họ sẽ truy tố ông ta chứ? - Tôi hỏi.

- Ai biết trước? - Marie nhún vai - Nhưng nếu họ không làm vậy thì chúng ta cũng vẫn phải cố gắng.

Giờ đây tôi đã chọn cho mình một con đường mà tôi nghĩ mình phải đi tới cùng. Marie và những đồng nghiệp của cô thật tốt bụng, tôi muốn hợp tác với họ bằng mọi cách, để họ không uổng phí thời gian đã bỏ ra. Chúng tôi xem đi xem lại những tài liệu cho tới khi thấy rằng không còn gì có thể chính xác hơn được nữa. Sau đó, Marie đem hồ sơ tới Sở tư pháp cố gắng thuyết phục sếp của mình rằng đây là một vụ lạm dụng rất nghiêm trọng. Vài ngày sau, cô trở lại, trên gương mặt nở một nụ cười thật rạng rỡ.

Sếp của tôi cho rằng, chúng ta cũng nên để ý tới cả mẹ của cô nữa - Marie thông báo một cách hân hoan.

- Thật sao? - Tôi sửng sốt - Để làm gì cơ?

- Ông ấy nghĩ mẹ cô hẳn phải biết chính xác chuyện gì đang xảy ra. Chúng ta có thể tìm thấy sơ hở của bà.

Tuy vậy, cuối cùng, họ cũng quyết định, việc thẩm vấn mẹ tôi sẽ gặp rất nhiều khó khăn nên họ quyết định chỉ tập trung truy tố Richard mà thôi.

Tôi cảm thấy rất xúc động. Chỉ trong một thời gian ngắn, dường như cả một

khối đá nặng nề như được trút khỏi vai tôi. Tôi cảm thấy cuối cùng, mình cũng sắp tiến tới một kết cục thật hạnh phúc.

Thế nhưng sau đó, mọi chuyện bất ngờ phải ngừng lại. Phải mất một năm để hoàn tất thủ tục khởi kiện, và suốt thời gian đó, Richard biết chúng tôi đang tìm cách chống lại ông ta. Giờ đây, nỗ lực tìm kiếm của ông ta tăng lên gấp đôi, ông ta phải đe dọa để chúng tôi mãi mãi câm lặng.

Cảnh sát đảm bảo với tôi rằng, khi bị khởi kiện, ông ta sẽ bị tạm giam để điều tra và chúng tôi sẽ được an toàn.

- Cô đã hứa với tôi sẽ giam ông ta lại kia mà - tôi kêu lên khi nghe họ thông báo rằng Richard có thể đi lại tự do trên phố.

- Tôi xin lỗi, Janey - Marie nói - Chúng tôi phải quyết định như vậy vì ông ta có quá nhiều vấn đề về bệnh tật do đó chúng tôi không thể mạo hiểm được. Nếu có gì không ổn xảy ra, ông ta bị ốm trong thời gian giam giữ thì toàn bộ vụ việc sẽ thất bại, thậm chí ông ta còn có thể quay ra kiện cả cảnh sát nữa. Chúng tôi chỉ không muốn rủi ro xảy ra mà thôi.

- Nhưng nếu ông ta tới tìm tôi thì sao? - Tôi van nài Marie - Tôi đã không bao giờ dám làm tất cả nhưng chuyện này nếu cô không hứa với tôi rằng cảnh sát sẽ giam giữ ông ta.

- Chúng tôi sẽ làm mọi việc có thể để bảo vệ cô. Marie bảo đảm với tôi, và tôi tin rằng cô ấy sẽ làm như vậy.

Nhưng liệu cô ấy có thể làm gì nếu Richard hay những đứa em của tôi đứng đợi ở ngoài cổng trường học của Emma và đưa con bé đi vài giờ đồng hồ, chỉ để chứng minh cho tôi thấy rằng, họ vẫn có khả năng làm chuyện đó? Liệu họ sẽ làm gì với những cú điện thoại giữa đêm, rồi những mẫu giấy đe dọa trong hòm thư. Họ sẽ làm gì nếu ngôi nhà của chúng tôi phát cháy một cách bí ẩn trong đêm hay xe của Steve bị cháy xăng khi anh đi làm?

Mặc dù, tôi không hề hối tiếc vì đã tới báo với cảnh sát, nhưng tôi không còn nhớ nổi làm thế nào mà mình có thể vượt qua những tháng ngày sau đó. Tôi luôn phải để ý sau lưng mình, hay giật nảy người mỗi khi nghe thấy

tiếng xe dừng trước cửa, điện thoại reo, hay Emma chỉ tan học muộn có vài phút.

Một khi đã ở trong nhà, tôi không còn muốn đi đâu nữa, chỉ trừ khi đưa bọn trẻ qua đường tới trường và thậm chí còn không làm công việc đó một cách thường xuyên, đôi khi phải nhờ Steve hay một người bạn tới đưa chúng đi học hộ tôi. Cứ như thế, đầu óc tôi đã kiệt sức để làm bất cứ việc gì. Đường như với tôi để trả lời một câu hỏi dù là nhỏ nhất của Emma hay Sophie cũng khó khăn hệt như trèo lên đỉnh Everest vậy. Nếu chúng muốn một cốc nước, thì tôi cũng chỉ đủ sức để đi tìm một cái cốc rồi rót đầy nước vào đó.

Những ý nghĩ về việc tự sát vẫn thường trực trong đầu tôi. Có lúc, tôi đã viết một bức thư tuyệt mệnh thật dài nói rằng: nếu tôi chết, cả hai cô con gái của tôi đều được ở với Steve. Con ác mộng tồi tệ nhất của đời tôi là Emma sẽ bị đưa trở về cho mẹ tôi nuôi dưỡng. Tôi cũng muốn, sau khi mình chết, Richard, mẹ và những người em trai sẽ không được tới dự lễ tang của tôi. Mỗi tối, sau một ngày làm việc vất vả trở về, Steve luôn phải ngồi nghe những ý định tự sát của tôi trong cơn say rượu. Cuối cùng, anh cũng mất hết kiên nhẫn.

- Nếu em quyết định làm điều đó thì anh cũng chẳng ngăn cản nữa, em cứ làm đi, hãy kết thúc mọi thứ đi. Anh đi ngủ đây.

Steve lên lầu, bỏ mặc tôi nằm rên rỉ trên chiếc ghế đi vắng.

"Được thôi", Tôi nghĩ, "Nếu tôi sẽ phải làm điều đó thì có vài điều mà tôi cần phải làm trước đã".

Tôi chưa bao giờ giải thích với Emma rằng Paul mới là người bố thật của con bé. Steve đã đóng vai trò một người cha quá tốt và con bé quá hạnh phúc khi được ở cùng anh, và nó không bao giờ nghi ngờ điều gì cả. Nhưng tôi không muốn bỏ dở bất cứ công việc nào. Đã năm năm kể từ ngày chúng tôi bỏ trốn. Emma nay đã lên tám, nó cũng đủ lớn để hiểu mọi chuyện. Một hôm, sau khi Emma tan học về, tôi đặt con bé ngồi trên bàn bếp và giải thích tất cả cho nó nghe. Emma lắng nghe một cách chăm chú, chỉ hỏi vài câu hỏi và dường như con bé rất bình tĩnh trước toàn bộ sự việc. Tôi nghĩ

mình nên tìm cách liên lạc với Paul và giới thiệu anh với con gái của mình trước khi tôi tự vẫn.

Tuy nhiên, nếu phải liên lạc lại với Paul thì tôi sẽ phải kể hết cho anh toàn bộ câu chuyện rằng tại sao chúng tôi phải trốn đi và tất cả những chuyện diễn ra sau lưng anh khi chúng tôi vẫn đang sống với nhau. Qua một vài người mà chúng tôi thường trò chuyện hiện vẫn đang sống ở thị trấn cũ tôi biết được rằng Paul đã kết hôn và Emma giờ đã có một người em cùng cha khác mẹ. Tôi vẫn muốn anh gặp Emma lần nữa và có thể sẽ giới thiệu con bé với đứa con mới của anh. Nhưng tôi không biết làm cách nào để liên lạc với Paul.

Sau đó, một lần Steve đi chơi cùng mấy người bạn, vô tình gặp lại một người bạn ngày xưa anh thường đi học cùng, và người này giờ vẫn thường chơi bóng đá với Paul. Khi Steve biết họ vẫn chơi bóng với nhau, anh đã hỏi liệu anh ta có thể đưa giúp cho Paul số điện thoại của mình được không. Người bạn đảm bảo với anh rằng anh ta sẽ chuyển lời và chúng tôi chờ đợi. Tôi đã rất ngạc nhiên khi chờ mãi không thấy, bởi tôi đã tin chắc Paul sẽ gọi ngay cho tôi. Cuối cùng Paul cũng gọi lại, anh nói với chúng tôi rằng người bạn đã quên không đưa cho anh số điện thoại của chúng tôi ngay. Chúng tôi hẹn gặp nhau và tôi đã kể với anh toàn bộ câu chuyện. Paul cũng ghê tởm và khiếp sợ hết như Steve, nhưng tôi có thể thấy từng phần kí ức được đặt vào đúng chỗ trong ý thức của anh khi anh nghe những lời tôi kể.

- Vậy từng ấy thời gian mỗi khi anh về nhà sớm và sợi dây xích ở trên cửa ra vào là. . . - Anh nói, tôi gật đầu, trong lòng cảm thấy phát ốm khi nhớ về những việc mà tôi đã buộc phải làm mỗi ngày cho tới khi tôi và Steve bỏ trốn.

Paul đã hứa sẽ làm tất cả để giúp đỡ tôi vượt qua thử thách này.

Bây giờ, khi đã đủ can đảm, tôi liên lạc với cha ruột tôi và cả em trai Jimmy nữa. Cha đã có một cuộc hôn nhân hạnh phúc, nghiệp vẽ tranh thành đạt và công việc trang trí phim, tất cả đã mang lại cho ông một cuộc sống thật thoải mái. Chúng tôi bắt đầu tới thăm ông nhưng luôn tìm cách trốn tránh không để ai khác trong gia đình ông biết, nếu không tin tức chúng tôi vẫn

đang ở trong vùng sẽ bị lọt ra ngoài. Em trai của mẹ tôi sống ở ngay phía bên kia con đường.

Cha vẫn sống trong niềm hạnh phúc mà không hề biết đến cái địa ngục mà tôi đã rơi vào sau khi ông rời bỏ tôi. Khi tôi kể cho ông nghe vài chi tiết nhỏ tôi thấy ông hầu như không thể chịu nổi, nên tôi đã giữ lại phần lớn câu chuyện. Sau đó, cha kể cho tôi nghe ông đã thường phải mời các cô giáo trong trường đi ăn tối để được biết thông tin về cuộc sống của tôi. Ngay cả khi tôi đã giải thích mọi chuyện với ông ông dường như vẫn không thể chấp nhận tất cả những điều ấy. Một hôm ông nói:

- Cha có thể hiểu được những việc ông ta đã làm với con khi con còn là một đứa trẻ. Nhưng tại sao con có thể để hắn tiếp tục hành vi lạm dụng ngay cả khi con đã trưởng thành, rồi cả khi con có con riêng nữa?

Tôi thấy mình không nên làm rõ thêm chuyện ấy cho ông nữa. Có lẽ sẽ tốt hơn cho cha tôi nếu cứ để ông được sống vô tư với cuộc sống hạnh phúc của mình mà không cần biết tới những gì đang diễn ra xung quanh. Ông cũng lắc đầu, tỏ vẻ không tin vào những gì tôi kể về mẹ :

- Chắc hẳn bà ấy phải thay đổi nhiều lắm, Janey ạ - ông nói - Ta chưa bao giờ kết hôn cùng một người phụ nữ như con mô tả cả.

Được gặp lại Jimmy sau bao năm xa cách quả là một cú sốc với tôi. Tôi không biết mình đã mong đợi điều gì, nhưng cuộc gặp gỡ đó không giống như những gì tôi mà tôi vẫn tưởng tượng. Kinh nghiệm về cuộc sống của Jimmy kể từ khi chúng tôi bị chia cắt khác quá nhiều so với tôi. Cha mẹ nuôi đã tập cho nó thích nghi với một cuộc sống sung túc, được nuông chiều từng ý thích, dù chỉ là bất chợt. Jimmy là đứa con duy nhất của họ, và dường như không gặp rắc rối nhỏ nào cuộc đời nó không gặp phải biết. Thế nhưng, Jimmy vẫn không hạnh phúc, thậm chí, nó còn cảm thấy thật khó khăn khi phải thích ứng với tuổi trưởng thành. Tôi nhận thấy mình còn một chút kiên nhẫn với Jimmy, mang Steve thì không có một tí nào. Bao năm qua, tôi vẫn luôn mong những kỉ niệm về Jimmy bé bỏng trong tim mình, giờ gặp lại Jimmy đã trưởng thành thật thất vọng. Nhưng tôi vẫn muốn chúng tôi sẽ là những người bạn tâm giao như hồi còn bé, và như những gì chúng tôi vẫn hồi tưởng về nhau sau nhiều năm xa cách. Jimmy đã

bị làm hư do được nuông chiều quá mức, hay cũng có thể do những kế thừa về gen - điều mà nó không thể nào chối bỏ. Dù bây giờ con đường mà chúng tôi đang đi theo đã hoàn toàn khác nhau, nhưng tôi vẫn luôn yêu mến cậu bé của cái ngày mà tôi buộc phải để lại trại tế bần và sau đó thường nói chuyện cùng qua vết chàm trên tay.

Mặc dù, về một phương diện nào đó, cuộc sống của tôi đã trở nên khá hơn trước rất nhiều nhưng đám mây đen của sự suy sụp mà tôi vẫn luôn sợ rằng rồi một ngày nào đó sẽ tới giờ đang ngày một lớn hơn. Tôi luôn nghĩ mọi người quanh tôi sẽ sống tốt hơn nếu không có tôi, đặc biệt là Steve và hai cô con gái. Tôi luôn cảm thấy rất đau khổ vì dường như tôi vô dụng đối với họ.

Tôi vẫn tiếp tục mua rượu và những viên thuốc, sẵn sàng làm những chuyện mà tự đáy lòng tôi không hề muốn. Cuối cùng, vào một buổi sáng, tôi ngồi một mình trong bếp, khóc thật to rồi gào thét. Tôi đã uống đủ nhiều để có thể lấy hết can đảm nuốt cả một nắm thuốc an thần mạnh và thuốc chống trầm cảm. Tôi còn nhờ người tới đón bọn trẻ và để chúng ở lại nhà họ sau khi tan trường cho tới khi tôi tới đón. Trong lòng tôi vẫn định ninh rằng rồi mình sẽ chết ngất sau đó.

Tôi không nghĩ mình đã uống đủ liều, bởi lúc ấy tôi vẫn đủ sức đi ra phía cửa khi nghe thấy tiếng ai đó đập không ngừng. Khi tôi mở cửa, nhìn thấy tình trạng của tôi, bạn tôi liền hỏi:

- Jane, cô đã làm gì vậy?

Tôi ngã xuống sàn bếp, bò vào một góc, nhắm nghiền hai mắt lại, chỉ chờ mọi việc sẽ kết thúc: Tôi không thể cử động được hai chân. Mỗi lần cố gắng đứng lên, là tôi lại ngã xuống. Bạn tôi như phát điên. Cô ấy gào thét và chột hiều tôi đã làm gì, bởi đã quá nhiều lần tôi đã đề cập tới chuyện tự sát. Cô ấy gọi cho mẹ mình, sống ở ngay căn nhà phía đối diện, bà là một y tá. Cả hai bọn họ cứ hỏi lớn bên tai tôi những câu:

- Cháu đã uống bao nhiêu viên?

Tôi cố gắng đáp lại, nhưng không còn cảm giác gì nữa. Những câu nói như nhú lại, mặt tôi như tối sầm.

Bạn tôi gọi điện cho chồng cô ấy về nhà và đưa tôi đi bệnh viện. Khi tới đó, tôi cảm thấy mình giống như một con ngốc. Tôi đã uống thuốc không đủ liều, bởi thậm chí họ còn không phải rửa ruột cho tôi nữa. Nhưng họ không để tôi đi khỏi bệnh viện cho tới khi làm xong một số xét nghiệm. Tôi chỉ muốn ngủ, tôi quá mệt mỏi rồi, nhưng họ không để tôi yên.

Rồi anh Steve cũng đến, anh ấy tỏ vẻ không hài lòng.

- Anh chịu quá đủ những điều này rồi - Anh nói - Anh sẽ đưa em về nhà.

Sau đó, tôi chợt nhận ra rằng, tôi phải tự biết kiềm chế bản thân mình nếu tôi muốn đánh bại những nỗi đau bên trong và trở thành một người mẹ tuyệt vời của hai cô con gái.

Một trong những nhiệm vụ quan trọng của tôi trong năm đó là trước khi phiên toà mở phải tìm nhân chứng cho câu chuyện của tôi, những người này sẽ đứng về phía tôi, ủng hộ tôi càng nhiều càng tốt. Tôi cần phải chứng minh cho mọi người thấy tính côn đồ và sự đáng sợ của Richard, và ông ta đã làm những chuyện như vậy với một đứa trẻ con. Tôi đã ngây thơ nghĩ rằng, một khi họ nhìn thấy tôi không sợ khi đứng lên đối mặt với ông ta, thì tất cả những thành viên khác trong gia đình cũng có thể công khai những điều đó. Ông ta đã đánh đập, tấn công, đe dọa họ hàng chục năm nay, vì thế tôi thực sự nghĩ rằng, họ sẽ cảm thấy biết ơn tôi vì cuối cùng tôi cũng dám đứng lên chống lại ông ta vì ông ta là một kẻ xấu xa, vô dụng, độc ác, côn đồ. Tôi còn nhớ nhiều lần mẹ và các em nói cuộc đời của họ sẽ tốt đẹp hơn như thế nào nếu không có Richard. Mẹ luôn tin rằng khi các em tôi lớn lên chúng sẽ có thể bảo vệ bà khỏi sự áp chế của ông ta, nhưng cuối cùng có lẽ người làm việc đó lại là tôi.

Thật không may tôi đã đánh giá thấp sự hăm dọa của Richard. Tôi đã gọi điện cho một hay hai người bạn gái cũ của mình và họ đồng ý ra làm nhân chứng giúp tôi. Nhưng rồi tất cả đều gọi điện lại sau khi bàn bạc với gia đình, họ xin rút lui khỏi vụ kiện. Dường như, không một ai muốn đặt cuộc sống, gia đình, tổ ấm của mình vào vòng nguy hiểm. Vậy là một lần nữa Richard lại thành công trong việc làm cả cộng đồng sợ hãi khi đứng lên đối diện với ông ta ngay cả khi họ được mời làm điều đó, nhưng tôi có thể hoàn

toàn hiểu được những gì họ cảm thấy. Nếu không làm sao ông ta có thể bịt miệng tôi suốt hai mươi năm trời cơ chứ?

Cũng có nhiều người khiến tôi phải cân nhắc trước khi gọi điện bởi họ quá yếu đuối. Tôi biết họ muốn làm điều tốt cho tôi, nhưng Richard sẽ giết họ mất. Cheryl chẳng hạn, cô ấy đã làm quá nhiều điều để giúp đỡ tôi và tôi không thể một lần nữa đặt bạn mình trong vòng nguy hiểm khi đứng lên làm chứng cho tôi.

Tôi đã không gặp Hayle trong nhiều năm nên giờ tôi do dự khi liên lạc với cô ấy để nhờ giúp đỡ một chuyện hệ trọng thế này. Nhưng tôi cần có được mọi sự hỗ trợ.

- Dĩ nhiên mình sẽ giúp bạn - Cô ấy trả lời ngay Nhớ lại những năm tháng xưa, mình còn nhớ chúng ta đã từng trở thành chị em kết nghĩa như thế nào.

- Đáng ra bạn phải hỏi mình điều này từ lâu rồi chứ - Cô ấy nói tiếp - Mẹ của Jane đã tới đây nhờ mẹ mình đứng ra làm nhân chứng cho họ.

- Mẹ cậu đã nói gì?

- Mẹ mình trả lời là "không" nhưng luật sư của họ vẫn cố tới tìm.

Thật tuyệt vời khi nhận ra rằng vẫn có những người có đủ sức mạnh và can đảm để đứng lên đấu tranh vì những lẽ phải mà họ tin tưởng.

Càng tìm hiểu, đầu óc tôi càng thêm quay cuồng.

Tôi đã bị sốc khi biết những người hàng xóm cũ nói rằng họ đều biết chuyện gì xảy ra giữa tôi và Richard như thể đó là một điều hiển nhiên, và chẳng có gì đáng để lưu tâm. Có lẽ họ nghĩ rằng tôi rất sẵn lòng trong mối quan hệ đáng ghê tởm này. Điều đó có thể xảy ra ư?

Cậu John, người bạn thân thiết của tôi trong những năm tháng ấy, cũng đồng ý đứng lên tố cáo tội ác của Richard.

- Cậu biết ông ngoại cháu sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu nếu cậu không

giúp cháu khi có cơ hội - Cậu nói.

Nhưng sau đó, cậu đã phải trả một cái giá quá đắt, khi bị mang tiếng là kẻ phản bội trong gia đình vì đã sát cánh bên tôi chống lại người đứng đầu của dòng họ.

Một người chú khác của tôi gọi điện kể với tôi rằng Richard đề nghị ông ấy ra làm chứng cho bên bị cáo và chú không thể từ chối. Tôi cũng biết rằng trước đây chú đã nhiều lần bị Richard đánh đập và đàn áp. Người chú đáng thương của tôi không thể chống lại Richard. Tôi hỏi Marie và cô ấy bảo đảm rằng chú tôi hoàn toàn có quyền nói không với lời đề nghị ấy. Tôi gọi điện lại cho ông để nói với ông rằng ông không phải làm những gì mà Richard yêu cầu.

- Nhưng cháu biết đấy Janey, ta thỉnh thoảng vẫn đi uống rượu với ông ta. Richard thực sự chỉ là một kẻ hơi thô tục thôi.

Như những gì tôi biết, thì Richard không bao giờ tới quán rượu. Có một dịp, ông ta đi cùng người chú này tới quán uống rượu, khi trở về, Richard say bí tỉ, còn gây chuyện đánh nhau trên đường. Tôi nghĩ từ đó ông ta hiểu tầm lượng của mình là vô cùng kém. Điều đó giải thích vì sao, phần lớn thời gian, ông ta và mẹ chỉ uống trà.

- Tại sao chú có thể nói với cháu như vậy về một người đã cưỡng đoạt và lạm dụng cháu từng ngày trong suốt mười bảy năm? - Tôi gắng hỏi.

- Thôi giờ hãy bỏ qua đi, Janey - Chú tôi dè dặt trả lời, ra vẻ là một người lớn tuổi, và hiểu biết trong gia đình - Chúng ta không chắc mình có thật sự biết điều đó hay không? Mọi người đều vô tội cho tới khi họ bị chứng minh là có tội.

- Tại sao cháu lại phải bịa đặt ra những câu chuyện ấy làm gì? - Tôi kêu lên, thực sự phẫn nộ khi nghe những điều ấy từ người chú của mình, hơn thế nữa, ông ấy đã từng bị đánh đến trọng thương bởi bàn tay của Richard làm sao cháu có thể tự tưởng tượng ra mười bảy năm ngập tràn trong nước mắt, sự sợ hãi, và những tổn thương về cả thể xác lẫn tâm hồn cơ chứ?

Cuối cùng, tất cả đều bỏ cuộc, chỉ trừ có Hayley, cậu John, Paul và Steve. Tôi đã mời và hỏi liệu cha tôi có thể tới dự phiên toà được không, và ông hứa rằng ông sẽ tới. Cha của Steve và hai người bạn khác của tôi cũng tới dự để có thể hỗ trợ kịp thời.

Giờ đây tôi đã có thể nói chuyện một cách cởi mở hơn với rất nhiều người về những chuyện xảy ra trong quá khứ, những chuyện đang dần được sắp xếp có trật tự trong trí nhớ của tôi. Tôi đã cảm thấy khá hơn trước rất nhiều. Bây giờ, công việc của Steve cũng tiến triển hơn trước, anh đã có thể xoay sở để mua cho chúng tôi một căn nhà đẹp hơn, ở vị trí thuận lợi hơn, và thậm chí còn xa hơn cả nơi mà gia đình chúng tôi đã từng sống trước kia. Anh ấy đã làm việc thật vất vả để có được một món tiền lớn hơn và mua một ngôi nhà thật đẹp. Ngôi nhà này hiện đại hơn và không có gì giống những nơi mà tôi đã thường phải sống thời thơ ấu. Cuối cùng, tôi cũng cảm thấy mình thực sự được giải thoát khỏi quá khứ. Nhưng tôi vẫn không thể vô tư hưởng thụ bất cứ điều gì tốt đẹp đến với chúng tôi. Trong nhiều năm trời, tôi bị buộc phải nghĩ rằng nếu có điều gì đó tốt đẹp xảy ra thì bạn sẽ phải trả một hình phạt tương ứng, hãy làm cho ai đó cảm thấy hài lòng, hay tự đánh mình. Và giờ, tôi không thể tin được có những điều có thể làm cuộc sống của chúng tôi tốt đẹp hơn.

Khi ngày xét xử đầu tiên sắp tới gần, tôi trở nên hồi hộp hơn bao giờ hết. Nếu như không ai tin vào những gì tôi nói, nếu bồi thẩm đoàn thả tự do cho Richard thì sao? Nếu những người trong bồi thẩm đoàn cũng đã từng làm những điều tương tự với con cái của họ như Richard đã từng làm với tôi thì sao? Thẩm phán hoặc những viên luật sư đã từng làm như vậy thì sao. Nếu Richard quay lại trả thù tôi, thì làm thế nào tôi có thể sống nốt phần đời còn lại trong nỗi sợ hãi đây. Nếu những mưu mô côn đồ của ông ta cuối cùng lại thành công thì sao? Tôi sẽ sống thế nào nếu chỉ một trong những điều ấy trở thành sự thật?

Chương 11

Vào buổi sáng diễn ra phiên toà, chúng tôi nhìn dõi theo những cô con gái bé nhỏ xinh đẹp tới trường trước khi tới toà án, chúng tôi đã cố gắng tỏ ra thật bình thường như mọi ngày nhưng tôi không có cảm giác rằng chúng cũng hiểu bố mẹ đang giả vờ. Chắc chắn hai đứa trẻ cũng cảm thấy được bầu không khí căng thẳng trong gia đình.

Chúng tôi được thu xếp gặp Mairie và người đồng nghiệp của cô ấy ở sở cảnh sát trong khu vực đỗ xe phía sau toà án. Bằng cách đó họ có thể dẫn chúng tôi vào qua lối cửa sau.

- Họ sẽ đợi cô ở cửa trước để cố gắng dọa dẫm cô.

- Marie giải thích - chúng tôi không muốn cô phải đối mặt với họ trong tình huống ấy.

Họ nhanh chóng đưa chúng tôi vào trong toà nhà, tôi và Steve được đưa lên lầu, tới một căn phòng dành riêng cho nhân chứng, đợi tới lượt được gọi lên đối chứng trước tòa. Không một ai trong chúng tôi được phép nói chuyện với nhau, dù rằng tôi và Steve vừa mới bên nhau trong xe ô tô chỉ vài phút trước. Ở đây có những chiếc ghế bành, chúng tôi chỉ việc ngồi và đợi tới lượt mình được gọi. Không thấy cha tôi xuất hiện.

Không có chuyện gì diễn ra trong suốt hàng giờ liền, bởi thẩm đoàn đang tuyên thệ và tiến hành những nghi thức khác, chúng tôi không biết một chút gì về những việc xảy ra bên ngoài. Chúng tôi vẫn nghĩ rằng, họ sẽ gọi Steve ra làm chứng đầu tiên. Anh có vẻ đã sẵn sàng cho nhiệm vụ của mình. Richard đã làm phiền, đe dọa anh ấy rất nhiều trong những năm qua và bây giờ Steve đang rất nôn nóng với ý nghĩ rằng cuối cùng anh cũng có thể nói ra tất cả những điều đó.

- Jane Elliot - Nhân viên tòa án gọi to. Đầu óc tôi lắc lư, chao đảo. Tôi sẽ là người đưa ra lời khai đầu tiên! Tôi không muốn rời khỏi căn phòng đầy tình

yêu thương với những ánh mắt đồng tình, ủng hộ này. Bên ngoài phòng xử án kia "Git ngu ngốc" đang đợi tôi, cả những người đang cố gắng chứng minh tôi là một kẻ dối trá và làm tôi nói ra những điều mà tôi không muốn nghĩ lại một chút nào. Tôi bước ra với trạng thái mơ hồ.

Khi bước vào phòng xử án, một trong những người chú của tôi và em trai Pete - Người mà tôi vẫn nhớ chỉ là một đứa trẻ không hơn, không kém - đang ngồi ngay phía cửa ra vào, đôi tay họ cuộn lại, giờ lên thành nắm đấm, chỉ hòng đe dọa tôi hy vọng làm tôi hoảng sợ tới mức rút lui như bao nạn nhân khác của "Git ngu ngốc", họ đã cố gắng ngăn chặn những áp lực sự khùng bố từ phía ông ta bao trùm lên cuộc sống của họ nhưng không được. Đó cũng là lần đầu tiên tôi để thấy trên cổ em trai mình cũng có một hình xăm, giống hệt như Richard.

- Đừng nhìn họ - Nhân viên hướng dẫn tôi nói, cố gắng đưa tôi đi thật nhanh - Đừng để ý, đừng nhìn họ, họ chỉ muốn làm cô mất tự tin và mất bình tĩnh thôi.

Tôi run lên vì sợ hãi, nhưng vẫn nhìn chòng chọc vào họ như thể tôi không quan tâm. Một năm qua, tất cả những căng thẳng mà tôi phải chịu đựng chỉ là vì thời khắc này. Để không bao giờ còn phải phiền lòng về câu chuyện của hơn 20 năm về trước, tôi không thể quay đầu trở lại. Giờ đây, không ai có thể làm tôi lưu tâm dù cho họ bắt buộc hay dọa dẫm tôi phải nghĩ lại sau tất cả những gì Richard đã làm với họ cũng như với tôi. Tôi nhìn thẳng vào em trai và người chú của mình, lắc đầu để nói với họ rằng tôi không thể tin những gì mà họ đang làm, rằng tôi vô cùng thất vọng về những người đàn ông như họ. Tôi không biết rằng họ có cảm thấy xấu hổ chút nào không, hay họ đã trưởng thành chỉ để nghe lời Richard rằng họ phải thực sự tin những điều đó là bình thường và chính đáng. Chắc chắn ông ta đã rất thành công trong "chiến dịch" của mình nhằm thuyết phục họ tin vào một điều "dù có bất cứ điều gì xảy ra, mọi thành viên trong gia đình phải luôn gắn kết với nhau".

Khi bước vào phòng xử án, tôi hơi cúi đầu để mái tóc rủ qua đôi mắt của mình, che đi mọi thứ xung quanh ngoại trừ những gì trực diện phía trước mặt. Tôi không muốn nhìn thấy "Git ngu ngốc". Tôi không muốn một lần nữa lại phải khắc sâu trong trí nhớ hình ảnh của ông ta. Tôi phải điều chỉnh

những kí ức ngày trước về đúng vị trí của nó và không muốn thêm bất cứ hình ảnh dọa dẫm mới nào, trong vài giờ đồng hồ của buổi sáng hôm nay. Miễn là tôi vẫn để tóc mình như vậy thì ông ta sẽ ở ngoài tầm nhìn của tôi. Tôi biết có hai người thân tới dự phiên tòa nhưng tôi cũng không thể nhìn thấy họ.

Ngày đầu tiên ở đứng bục nhân chứng thật khó khăn, luật sư của tôi phải hỏi về những điều đáng xấu hổ trong thời thơ ấu của tôi. Mọi thứ phải được trình bày thật rõ ràng và sinh động để không gây bất cứ sự hiểu lầm nguy hiểm nào từ phía thẩm phán cũng như bồi thẩm đoàn về tính chất của vụ việc và để tất cả được ghi chép lại. Sẽ không hay nếu tôi tỏ ra rụt rè khi dùng từ “cái đấy của ông ấy” thay vì nói “đương vật của ông ta”. Mọi hành vi tình dục phải được miêu tả không chút e lệ. Tôi không còn đường nào để trốn tránh.

Mặc dù rất ngượng khi phải nói ra những điều như vậy trước rất đông những người lạ, nhưng tôi biết luật sư của mình đang làm điều nên làm. Anh ấy đã nói với cảnh sát rằng anh ấy không nhận bất cứ vụ án nào mà không xác định rõ có đem lại công lý cho thân chủ hay không và anh luôn chắc chắn rằng bị cáo phải là kẻ đã nhón nhơ ngoài vòng pháp luật từ lâu rồi.

Tôi để thấy luật sư bào chữa cho Richard lại là một phụ nữ da đen trẻ. Cô ấy làm tôi nhớ tới nữ ca sĩ nổi tiếng Grace Jones. Tôi biết Richard không thích như vậy, ông ta vẫn giữ quan điểm phân biệt chủng tộc. Và đặc biệt là có thể ông ta phải cho cô biết về điều đó.

Mỗi lần đưa ra lời khai, tôi giữ mái tóc của mình rũ sang, không dám nhìn thẳng vào mặt ông ta và cũng để che đi sự ngượng ngùng của bản thân. Tôi không muốn thấy mọi người tỏ ra động lòng hay thương hại mình nếu như tôi không thể điều khiển được giọng nói nghẹn ngào. Tôi đã tự nhủ mình phải cứng rắn, không được nghẹn lời, để đưa ra những chứng cứ một cách rõ ràng nhất. “Git ngu ngốc” thường xuyên phát ra những tiếng ho khan cảnh báo như để tôi biết rằng kể cả khi tôi dùng mái tóc che đi để không phải nhìn thấy ông ta thì ông ta cũng vẫn chỉ cách tôi có vài bước chân thôi, nhắc tôi nhớ lại tất cả những đe dọa mà ông ta đã áp đặt lên tôi trong những năm qua, rằng chúng sẽ trở thành sự thật nếu tôi dám nói ra với bất cứ ai về những chuyện bí mật xảy ra giữa tôi và ông ta, cố gắng làm tôi suy sụp, trở

lại làm một cô bé bị ông ta ghì chặt vào tường với con dao làm bếp kè kè trên cổ. Ông ta phải biết rõ tôi đã bị tổn thương về tinh thần cũng như thể chất ra sao khi ngồi ở vị trí này và ông ta thừa hiểu mình có thể chấm dứt điều đó bất cứ lúc nào, chỉ cần đứng lên và thừa nhận tất cả những gì ông ta đã làm. Đó là cơ hội cuối cùng để ông ta có thể làm một điều gì đó đứng đắn bù đắp lại những đau đớn, mất mát, bất hạnh của cô gái nhỏ mà ông ta là thủ phạm gây ra và phá huỷ những năm tháng đẹp đẽ nhất trong đời cô ấy. Nhưng ông ta vẫn yên lặng.

Tất cả những gì mà tôi có thể thấy qua làn tóc là vị thẩm phán và một người đàn ông ngồi phía cuối ở vị trí của bồi thẩm đoàn. Ông ấy trạc bốn mươi tuổi và mặc một chiếc áo jacket bằng da. Khi tôi kể câu chuyện của mình, vài lần ông tựa đầu mình lên hai tay mà ngủ. Tôi đưa mắt đi, cố không nhìn hình ảnh ấy, chỉ tiếp tục trả lời những câu hỏi từ phía luật sư. Và thật tôi tặc là tôi đã làm mọi thứ lộn xộn hết cả lên.

Khi luật sư của tôi không còn câu hỏi nào nữa thì cũng là lúc phía luật sư của bị cáo đưa ra những lời chất vấn. Đó là thời khắc đầy kinh hãi đối với tôi. Luật sư của Richard đứng lên và đối chất tôi. Nhiệm vụ của cô ta là chứng minh những gì tôi nói là sai sự thật, là sự dối trá và chính tôi đã dựng lên toàn bộ câu chuyện này.

Trong bất cứ bộ phim hay vở kịch nào có các phiên tòa mà tôi đã từng xem, luật sư phía bên kia luôn tìm cách xoay sở nhằm bóp méo mọi chuyện, làm những lời khai của nhân chứng không còn như ban đầu nữa. Phiên tòa của tôi vẫn tiếp tục nhưng người phụ nữ ấy không hỏi điều gì quá khó đối với tôi. Tất cả những câu hỏi mà cô đưa ra chỉ yêu cầu sự trung thực và khi tôi trả lời đúng sự thật dường như cô không còn gì để hỏi thêm nữa. Một đôi lần, viên luật sư có vẻ thực sự làm cho vụ việc càng trở nên tồi tệ hơn đối với chính thân chủ của cô. Khi cô hỏi tôi về những sự kiện mà ngay cả luật sư riêng của tôi cũng không nghĩ tới để đề cập thì chỉ càng làm tho Richard giống một con ác quỷ hơn.

Luật sư của Richard hỏi tôi về quan điểm chủng tộc của ông ta và đặc biệt quan tâm tới tên thường gọi trong nhà của tôi "con nô lệ Pakistan", tôi phải nói với cô ta rằng Richard ghét tất cả những người nào khác chủng tộc với ông ta và luôn gắng dạy dỗ chúng tôi có một tư tưởng tương tự. Cô ta hỏi

liệu tôi có quan điểm gì về phân biệt chủng tộc không và tôi chỉ có thể trả lời một cách trung thực là "không".

Cuối cùng, khi tôi được phép rời khỏi bức nhân chứng, tôi mới để ý thấy trên sàn nhà, chỗ tôi đứng đầy những mẩu giấy vụn xé nhỏ do tôi bút ra một cách vô thức trong cơn sợ hãi và bối rối khi trả lời những câu hỏi.

Cuối ngày thứ hai ra làm chứng, tôi thực sự nghĩ mình đã làm xong công việc và kết thúc mọi ràng buộc, không cần thăm vấn gì hơn nữa nhưng viên thẩm phán khiến tôi hết sức bất ngờ.

- Tôi rất lấy làm tiếc, Jane - Ông nói - Nhưng tôi e rằng cô sẽ phải qua lại đây vào ngày mai.

Đầu óc tôi choáng váng, tôi đã kiệt sức và tuyệt vọng rồi, tôi không muốn tiếp tục thêm một giây nào nữa.

- Tôi xin lỗi nhưng chẳng phải chúng ta đều muốn mọi chuyện sẽ được làm rõ hay sao? - Thẩm phán nói tiếp.

Phải, giờ thì mọi thứ đã đi quá xa và như vậy, tôi không có quyền quay đầu lại.

Cha tôi vẫn vắng mặt tại phiên tòa. Tôi đoán ông nghĩ rằng ông không thể chịu được khi phải nghe những chuyện đã xảy ra với con gái mình được mô tả cận kề từng chi tiết. Việc đó là quá sức chịu đựng.

Ngày tiếp theo, thẩm phán bỗng dừng phiên tòa và nói với luật sư của tôi :

- Tôi nghĩ chúng ta nên dừng lại và thay đổi đường hướng của vụ việc thì hơn - Ông nói.

Trái tim tôi như ngừng đập. Tại sao lại như vậy? Ngài thẩm phán có gì đây?

- Tôi không nghĩ đây thực sự là một vụ quấy rối tình dục trẻ em - Ông nói tiếp.

Không phải là quấy rối tình dục trẻ em. Vậy chúng ta đang làm gì ở đây thế này? Liệu ông ấy có nghe thấy rõ từng từ tôi nói không?

- Tôi nghĩ - Ông ta nói tiếp - Đây là một vụ bạo hành gia đình thì đúng hơn.

" Ôi, đúng rồi " - Tôi nghĩ - Gánh nặng tâm lý trong tôi như được giải thoát. Cuối cùng thì những người có quyền lực đã hiểu được chuyện gì đang diễn ra. Đó chính xác là những gì đã xảy ra ngay ngày đầu tiên tôi trở về nhà từ trại tể bắn. Richard không chỉ là một kẻ quấy rối tình dục trẻ em bình thường bởi ông ta vẫn tiếp tục làm nhục tôi một thời gian rất dài sau khi tôi đã trưởng thành. Có lẽ điều tàn nhẫn đó đã được mưu tính từ trước. Ông ta cố đánh cắp cả cuộc đời tôi và đã thành công trong việc cướp đi mười bảy năm quý giá trước khi tôi tự tìm cách ngăn chặn những hành vi của ông ta lại. Mặc dù, đây có thể sẽ là một điều còn gây tranh cãi nhưng nếu nói ông ta cũng đánh cắp cả những năm tháng sau đó trong cuộc đời tôi cũng không có gì là quá đáng vì ông ta đã biến tôi thành một người luôn phải sống trong nỗi hoang mang, sợ hãi và rất dễ bị tổn thương.

Sau khi nghỉ một lúc giữa phiên tòa, tôi lại được dẫn vào phòng xử án cùng với một nhân viên tòa án khác, một người phụ nữ đứng tuổi hơn. Cho tới tận bây giờ, họ vẫn rất cẩn thận đưa tôi ra vào tham dự phiên tòa ở một cánh cửa khác với "Git ngu ngốc", hoặc nếu không thể thì họ cũng luôn phải đảm bảo tôi và ông ta không đối mặt với nhau. Điều đó làm tôi cảm thấy vững tâm hơn. Trốn đằng sau mái tóc, tôi vẫn có thể tránh không nhìn thấy ông ta và không phải nhớ ra gương mặt của ông ta một cách quá rõ ràng. Khi tôi trở lại qua cánh cửa, đầu cúi xuống, tôi nhìn thấy một đôi giày đang đứng chắn đường. Tôi ngược lên và bắt gặp chính khuôn mặt luôn khiến tôi cảm thấy phát điên lên vì sợ hãi. Vẫn đôi mắt xanh như mắt rắn, vẫn mái tóc ấy, mặc dù trông ông ta có vẻ tiêu tụy hơn so với những gì tôi còn nhớ.

- Đưa tôi ra khỏi đây - Tôi rít lên qua hàm răng nghiến chặt, cảm thấy đôi mắt của ông ta đang nhìn mình chằm chằm và những ký ức về ông ta trở lại trong trí óc của tôi - Đưa tôi ra khỏi đây, làm ơn đưa tôi ra khỏi đây ngay.

- Vì Chúa, xin cô hãy bình tĩnh đã - Người phụ nữ đi cùng tôi nói, có vẻ hơi

khó chịu vì sự xúc động thái quá ấy của tôi - Đi qua đây nào.

Bà đưa tôi vào một căn phòng bên ngoài phòng xử, có cửa kính. Ông ta đi theo chúng tôi nhưng không vào phòng, đứng ngoài cửa kính và nhìn chăm chăm vào tôi mặt không biểu lộ cảm xúc cả.

- Gọi cảnh sát! - Tôi hét lên - Gọi cảnh sát đi.

- Đừng ngốc nghếch như vậy cô gái - Người phụ nữ đang mất dần kiên nhẫn với tôi - Ai làm cô lo lắng như vậy cha ông ta à? - Bà ấy chỉ về phía đáng người đứng bất động ở phía bên kia cửa kính với đôi mắt nhìn chăm chăm vào tôi, đầy chết chóc.

- Gọi ai đó đi ! - Tôi hét lên.

Cuối cùng, người phụ nữ cũng nhận thấy bà không thể nào làm tôi bình tĩnh lại được nữa. Bà đi về phía cửa.

- Đừng bỏ tôi lại!

Bỗng nhiên nghĩ tới việc phải ở lại trong phòng một mình, chỉ có tôi và Richard, tôi hét lên. Bà ta thực sự bối rối và lo lắng không biết phải xử trí thế nào trong hoàn cảnh này.

Đúng lúc đó, Marie và một nhân viên cảnh sát khác đi tới. Thấy tôi đang đứng ở một góc phòng, úp mặt vào tường hết như một đứa trẻ bị phạt, họ vội tới giải nguy cho tôi, bảo vệ tôi và nổi giận với những người xung quanh.

- Ông ta sẽ giết tôi - Tôi rên lên trong vòng tay của Marie - Tôi chết mất.

- Không, ông ta sẽ không làm gì được cô đâu, Jane - Marie, dỗ dành tôi - ông ta không thể làm bất cứ điều gì nữa đâu. Chúng ta đã làm rất tốt. Mọi chuyện sắp kết thúc rồi.

Tôi muốn ở trong phòng xử án để nghe lời khai của Richard sau khi tôi đã khai báo hết tất cả những gì xảy ra. Ông ta có thể thoải mái ngồi đó và lắng

nghe tường thuật lại quá trình mình bị làm nhục bao nhiêu năm qua cùng với những lúng túng và ngại ngùng khi kể lại chi tiết sự việc thì cũng là lẽ công bằng nếu lúc này tôi được ngồi lại để chứng kiến sự sỉ nhục của ông ta.

- Chúng tôi không có quyền ngăn cản cô vào đó - Marie nói - Nhưng chúng tôi thực sự cho rằng đây không phải là một ý kiến hay đâu. Họ sẽ dùng mọi lời dối trá để biến những câu trả lời của cô trở nên tồi tệ và cố gắng biến cô thành một kẻ nói dối, một kẻ có óc tưởng tượng phong phú. Cô sẽ thấy những điều đó rất khó nghe đấy.

Tôi nghe theo lời khuyên của Marie. Tôi đã từng sẵn sàng ném trái mọi điều từ luật sư của Richard khi biện hộ nhằm kìm kẹp, dồn tôi vào ngõ cụt. Cô luật sư đã cố gắng ngụ ý rằng tôi là một người thường xuyên sử dụng chất kích thích và nhà tôi lúc nào cũng đầy ải đàn ông. Những lời tố cáo kiểu như vậy tôi đều có thể dễ dàng vượt qua. Nhưng trong khi đầu óc vẫn còn bị ám ảnh bởi những điều khủng khiếp vừa diễn ra thì ý nghĩ thử đối mặt với những lời buộc tội, sỉ nhục, dối trá hoặc tệ hơn thế có lẽ là quá liều lĩnh đối với tôi.

Họ còn cố chứng minh lợi ích của tôi vẫn thường xuyên được các cán bộ xã hội thường xuyên theo dõi, giám sát nhưng luật sư của tôi đã biến điều đó thành một thứ thật ngớ ngẩn.

Điều tồi tệ nhất mà họ dùng để biện hộ là khi họ cho rằng tôi đã bị tác động và những chuyện đó là do ông tôi làm chứ không phải cha dượng của tôi.

Trong vài ngày sau đó, tôi được nghe kể về những diễn biến tại phiên tòa. Steve, Paul, chú John và Hayley đều làm tốt công việc của họ, trong khi những người còn lại trong gia đình tôi đều đứng lên phía trước, tuyên thệ trắng trợn rằng Richard chưa bao giờ đánh họ và ông ta là người đàn ông rất dịu dàng, hiền lành, chỉ đôi khi giận dữ như bao người đàn ông khác.

Trong phiên tòa, một điều tất yếu đã xảy ra, em trai Pete của tôi đã chứng minh một điều gì đó. Khi luật sư của tôi hỏi, nó đã nhảy ra khỏi bọc chần, cố hành hung anh. Suốt mấy năm trời được đào tạo trên sàn đấu bốc, lúc nào mọi thành viên trong gia đình tôi cũng mang tư tưởng: Bạo lực luôn là câu trả lời cho tất cả mọi việc. Giờ đây phương châm đó đã trở thành thứ

chống lại gia đình tôi. Họ càng đứng ngồi một cách điệu bộ, càng đe dọa, càng ngêngh ngang lại càng chứng tỏ bản chất thực sự của họ.

Cuối cùng, mọi chuyện cũng kết thúc. Chúng tôi đã nói tất cả những gì phải nói và giờ thì mọi chuyện chỉ còn phụ thuộc vào quyết định cuối cùng của bồi thẩm đoàn rằng những gì tôi nói là thật hay giả. Nếu họ nghĩ tôi đã đưa ra lời khai giả tạo thì lúc đó thẩm phán sẽ có quyết định.

Tôi không thể đoán nổi kết quả vụ án sẽ ra sao. Giờ đây tôi đã hoàn toàn mất phương hướng và không hiểu những gì xảy ra với mình có phải là một điều đặc biệt hay không. Mọi người khi nghe câu chuyện của tôi đều cho rằng đó là một việc hiếm khi xảy ra, gây sốc và khó tin nhưng sau đó chính những người trong gia đình tôi đã làm cho tất cả phải thay đổi suy nghĩ và rằng với họ những hành vi cư xử như vậy cũng là bình thường, rằng chẳng có điều gì xảy ra với tôi được họ xem như một sự trừng phạt. Tôi không còn biết nghĩ thêm điều gì nữa.

Một trong những điều khiến tôi buồn nhất là gia đình tôi giờ đây đã biết tới sự tồn tại của Sophie. Tôi đã cố giấu giếm họ về con bé như một bí mật, nhưng giờ họ đã biết tôi có hai cô con gái trong khi tôi không hề muốn họ biết bất cứ điều gì về cuộc sống mới của mình.

Bồi thẩm đoàn đã ở trong phòng hội thẩm rất lâu. Marie và luật sư của tôi nói rằng mọi chuyện rất tốt đẹp nhưng tôi thực sự rất sốt ruột và lo lắng. Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo đây? Mọi người nói với tôi rằng họ có dự cảm là chúng tôi sẽ chiến thắng nhưng tôi vẫn lo lắng. Nếu chúng tôi không thắng kiện thì sao? Nếu bồi thẩm đoàn quyết định Richard vô tội và thả ông ta tự do rời khỏi phiên tòa thì sao? Lúc ấy tôi sẽ cảm thấy như thế nào? Và một khi ông ta được tự do thì ông ta sẽ làm gì để trả thù tôi vì đã tiết lộ cho cả thế giới biết sự thực về ông ta.

Steve và tôi tới một quán rượu gần tòa án để đợi. Chúng tôi muốn được ngồi cùng những người đã đứng về phía tôi trong phiên tòa. Tôi muốn được chia sẻ thời khắc công bố kết quả với họ bởi họ là những người đã sát cánh bên tôi trải qua mọi chuyện, đều bị quấy rối, bị đe dọa, phải sống trong im lặng hay phải nói dối với tất cả mọi người. Cha tôi cũng tới dự buổi xử án cuối cùng. Đó là một trong những quán rượu rộng tới mức bạn có thể ngồi

trên những chiếc ghế sofa suốt ngày để thưởng thức cafe hay nước giải khát, đồ ăn nhanh. Chúng tôi đã tới đây từ rất sớm vào buổi sáng hôm đó vì không muốn bỏ lỡ bất kỳ thông báo nào, thời gian vẫn trôi qua một cách chậm chạp.

Mỗi khi điện thoại của tôi reo, là trái tim tôi như ngừng đập. Nhưng đó chỉ là điện thoại của Marie gọi để báo rằng vẫn chưa có tin tức gì nhưng khuyên tôi đừng lo lắng, họ đã đi ăn trưa và tất cả sẽ quay lại sau khi dùng bữa. Hết giờ này qua giờ khác, chúng tôi nói về những điều xảy ra trong phòng xử án và tranh luận về mọi sắc thái trên gương mặt những thành viên trong bồi thẩm đoàn và thẩm phán.

- Con biết không, cha đã nhìn thấy ánh mắt của viên thẩm phán - Cha của Steve nói - ông ấy đã nhìn cha như muốn nói "Tôi biết, tôi biết những điều này là đúng sự thật. "

Tất cả các dấu hiệu đều cho thấy mọi chuyện có vẻ rất ổn, nhưng bạn có khi nào thấy những vụ án mà lời tuyên án hoàn toàn khác với những gì mà mọi người mong đợi không? Làm sao tôi biết được Richard có đe dọa bồi thẩm đoàn như đã từng đe dọa những người khác không? Trong đầu tôi vẫn đè nặng những ý nghĩ như vậy.

Khoảng 3 giờ chiều, điện thoại lại reo lên lần nữa làm tôi nhảy dựng lên.

- Marie đây. Có kết quả cuối cùng rồi.

- Vâng - Tôi thực sự không dám thở nữa.

- Ông ta bị tuyên án là có tội với tất cả các tội danh.

- Có tội ư? Vậy ông ta phải nhận án phạt như thế nào?

- Họ sẽ chưa đưa ra kết luận trong vài tuần - Marie nói - Nhưng thẩm phán đã cảnh báo trước ông ta sẽ phải ngồi tù trong một thời gian khá dài. Điều đó có nghĩa là họ sẽ thả ông ta ra cho tới khi nào có kết quả chính thức? - Tôi cảm thấy vô cùng bối rối.

- Không - Marie cười - ông ta sẽ bị tạm giam. ông ta sẽ không được đi bất cứ đâu trong một thời gian rất dài.

Chương 12

Vài tuần sau, khi Marie gọi điện cho tôi để thông báo rằng Richard đã bị tuyên án mười lăm năm tù giam, mức án cao nhất mà thẩm phán có thể tuyên phạt đối với tội danh mà ông ta đã phạm phải, tôi cảm thấy hơi choáng váng vì thất vọng.

Marie an ủi tôi:

- Nhưng thế cũng là rất tốt rồi, Jane ạ.

- Tôi biết - Tôi nói - Chỉ là vì ông ta đã biến cả mười bảy năm trong cuộc đời tôi thành địa ngục và chị cũng biết đấy. . .

Tuy nhiên, khi tôi đã dần quen với cái tin đó, tôi lại cảm thấy vui sướng và hết sức biết ơn tất cả những người đã giúp tôi đạt được một kết quả như ngày hôm nay.

Buổi tối sau hôm toà tuyên án, Emma đã nói với tôi:

- Mẹ à, hãy cứ nghĩ rằng giờ đây chúng ta có thể được ngủ ngon lành trên chiếc giường êm ái của chúng ta trong khi người đàn ông kinh khủng đó phải ngủ trong nhà tù lạnh lẽo. Ông ta đã phải nhận hình phạt thích đáng cho những gì ông ta đối xử với mẹ rồi.

Các con gái của tôi biết rằng tôi có một gã cha dượng độc ác, kẻ thực hiện những hành vi xấu xa, tồi tệ với tôi, những hành vi mà người ta không bao giờ được phép làm với con trẻ, nhưng chúng vẫn chưa thể tưởng tượng hết được mức độ ghê tởm, kinh hoàng của những hành vi đó. Emma vẫn còn nhớ những lần “Git ngu ngốc” dí sát tôi vào tường, dao kề cổ họng. Nhưng tôi không cảm thấy lo lắng nhiều cho con bé bởi vì nó biết rằng câu chuyện của mẹ mình đã có được một kết thúc hạnh phúc.

Nhưng kết cục của chuyện này không hoàn toàn hạnh phúc với tất cả mọi

người. Các em trai tôi đã trả thù những người dám đứng lên ủng hộ tôi. Một trong số chúng đã đuổi theo Hayley khi cô ấy đang lái xe và buộc cô ấy phải dừng xe lại. Nó đâm vào xe cô ấy, đập phá để buộc cô phải ra ngoài, nó gào lên rằng nhất định nó sẽ giết cô. Hayley đã tới báo cảnh sát về vụ việc đó nhưng tất cả mọi người trong gia đình đã khai gian để giúp em trai tôi có được chứng cứ ngoại phạm. Họ nói rằng nó đã ở nhà cùng với họ vào thời điểm mà cô ấy buộc tội nó. Gia đình cô ấy cũng bắt đầu nhận được những cú điện thoại đe dọa suốt đêm trong một thời gian dài.

Cậu John của tôi cũng nhận được những cú điện thoại đe dọa. Cậu còn bị tấn công ngay bên cạnh ngôi mộ trong một đám tang người thân như là một hình phạt vì đó "phản bội lại gia đình". Đó chính là đám tang của anh trai cậu, người cậu đã đe dọa tôi khi tôi cố gắng làm rõ mọi chuyện. Một thời gian ngắn sau đó, ông đã chết vì bệnh thận. Cuộc tấn công bên ngôi mộ còn trở nên dữ dội hơn khi vợ cậu John cố gắng giúp cậu và đã bị đánh bầm dập vì dám can thiệp.

Cửa sổ ngôi nhà và chiếc xe hơi của Paul bị đập phá, cha mẹ của Steve bị đe dọa đến tính mạng, bọn chúng còn ném những mẩu giấy qua cửa sổ và gọi những cú điện thoại báo trước những điều sắp xảy đến với họ. Có những bọn người ngồi trong xe ô tô, rọi đèn vào qua cửa sổ nhà họ và liên tục rú còi inh ỏi. Cảnh sát đã phải trang bị cho chúng tôi, cha mẹ của Steve và gia đình của Hayley chuông báo động ở khắp nơi, kể cả chuông báo động di động để chúng tôi có thể mang đi bất cứ nơi nào. Giờ đây, Paul đã gia nhập lực lượng cảnh sát và đã có đứa con thứ hai. Tôi rất tự hào về anh ấy vì anh đã làm được nhiều việc tốt.

Tôi vẫn nuôi hy vọng rằng nếu Richard phải vào tù dù chỉ là một thời gian thì tất cả mọi người sẽ có cơ hội để nghỉ lại mọi chuyện và họ sẽ nhận ra rằng tôi đã giúp họ nhiều đến nhường nào khi cứu họ thoát khỏi bàn tay của kẻ đã hành hạ, thống trị họ trong suốt hơn hai mươi năm qua. Tôi không thể hiểu nổi, tại sao họ phải mất quá nhiều thời gian mới nhận ra được điều đó. Một hay hai tháng trước khi toà tuyên án, cha mẹ của Steve đã nhận được một cú điện thoại từ em trai tôi, Tom. Cậu nói:

- Xin đừng đập máy. Tôi chẳng thể làm gì nhiều nếu như số phận đã định

đoạt nhưng tôi thực sự cần phải được nói chuyện với Janey bởi vì tôi không thể tin được rằng tất cả những chuyện kinh khủng này đã xảy ra.

Và cha mẹ Steve đã trả lời:

- Cho chúng tôi số của cậu. Chúng tôi sẽ chuyển cho Jane và cô ấy sẽ gọi điện nói chuyện với cậu nếu như cô ấy muốn.

Trong nhiều năm trời, tôi đã rất muốn liên lạc lại với Tom. Tôi luôn sợ rằng chính cậu sẽ trở thành người thế chỗ tôi khi Richard không còn có tôi ở đó để đánh đập để hành hạ nữa. Tom và Dan vẫn luôn luôn là hai cậu em trai mà tôi yêu quý nhất. Cậu là người đầu tiên tôi nghĩ tới khi chúng tôi có định trốn thoát khỏi nơi ở cũ. Qua bạn bè của Steve, tôi được biết rằng cậu đã bị đánh đập tàn tệ, bị đuổi ra khỏi nhà và đã thành kẻ sống lang thang trên đường phố, bắt đầu đi vào con đường nghiện ngập.

Tôi có một chiếc máy di động có thể sử dụng bất cứ lúc nào mà không sợ bị lần ra dấu vết vì vậy tôi cho cậu ấy số điện thoại đó.

- Vậy là em không còn sống với họ nữa sao? - Tôi hỏi khi cậu gọi tới.

- Không, - Cậu trả lời - Em chỉ mới biết về vụ kiện ở toà án khi em tình cờ gặp Dan ở chợ.

- Vậy sao?

- Nhưng cuối cùng bọn em đã đánh nhau sưng mắt.

- Sao lại thế?

- Ồ, Dan bảo em rằng chị không phải là chị ruột của chúng em nhưng chị đúng là chị ruột của em phải không?

- Không, chị chỉ là chị gái cùng mẹ khác cha mà thôi.

- Ô! Cậu im lặng một lúc - Vậy mà em đã gọi anh ấy là kẻ dối trá và anh ấy

đã nói những điều tệ hại về chị. Em không chịu được điều đó. Em nói rằng chúng ta đều thương yêu nhau.

- Tai em vẫn mềm nhũn như trước chứ?

- Vâng! - Cậu cười lớn khi nhớ lại kỷ niệm đó.

Tôi đã rất vui khi nói lại được liên lạc với cậu. Sau khi hình phạt được tuyên, các tờ báo địa phương đã hỏi liệu họ có thể đăng tin được không. Tôi đồng ý. Trước đây tôi đã cảm thấy mình được chia sẻ và giúp đỡ nhiều đến như thế nào khi đọc được cuốn “Đứa trẻ gọi điều đó như thế”. Chỉ cần một đứa trẻ đọc được bài báo về tôi và nhận ra rằng chúng cũng có thể làm được điều gì đó để cải thiện những điều chúng đang phải chịu đựng thì tôi cũng cảm thấy những gì tôi sẽ chia sẻ rất có giá trị.

Một phóng viên được cử tới để phỏng vấn tôi và lúc cô ấy đến nhà tôi, chiếc máy điện thoại mà tôi vẫn thường dùng bỗng đổ chuông. Không biết bằng cách nào đó, những người khác trong gia đình đã có được số điện thoại đó của tôi và giờ đây họ bắt đầu liên tục khủng bố tôi bằng điện thoại. Họ nói rằng, một mặt, tôi đã làm chia rẽ gia đình, rằng tôi đã bắt họ phải xa rời người họ yêu quý và rằng họ cũng sẽ bắt tôi phải chịu đựng như thế, mặt khác, lần đầu tiên trong nhiều năm ròng, chính tôi đã làm cho họ sát cánh bên nhau. Có vẻ như các thành viên trong gia đình nhiều năm qua đã không nói chuyện với nhau và sự kiện bất ngờ này đã khiến họ xích lại gần nhau để đối phó với một kẻ thù chung là tôi.

- Chúng tao biết Steve làm việc ở đâu - Một người trong số bọn họ hét lên trong điện thoại - Chúng tao sẽ giết nó. Chúng tao cũng biết bố mẹ nó đang sống ở đâu. Rồi bọn họ sẽ bị thiêu sống trên giường ngủ. Mà chẳng mất lên mà xem.

Được hồi sinh lại sau thành công của phán quyết của toà, tôi đã có thêm rất nhiều can đảm. Tôi đã thét lên đáp trả lại họ rằng lẽ ra họ nên biết ơn tôi vì đã tống Richard ra khỏi nhà và ông ta sẽ không thể làm hại bất cứ ai trong số họ được nữa. Nhưng họ đâu có thèm hiểu. Hóa ra là, các thành viên trong gia đình đã bắt đầu liên kết lại với nhau để bảo vệ nhau, dù rằng kẻ họ muốn bảo vệ là một con quỷ.

Một người phụ nữ mà tôi chưa từng gặp cũng đã cầm máy ở đầu dây bên kia, hét lên trong máy những lời thóa mạ tôi vì đã lấy mất ông của con trai cô ta. Cô ta đã lấy một trong số các em trai của tôi và lúc tôi rời khỏi ngôi nhà đó, cô ta vẫn mới chỉ là một đứa trẻ con.

- Tao sẽ đánh cho mày vãi tè ra quần! - Cô ta thét lên - Mày có biết tao là ai không? Tao là người sẽ báo thù. Và tất cả bọn tao đều biết mày ở đâu.

- Được rồi, nếu cô biết tôi sống ở đâu thì tôi sẽ đón cô ở ngay bậc cửa nhà tôi. Hãy đến đây mà bắt tôi này. Đừng quên rằng tôi cũng biết các người sống ở đâu đấy. Tôi nói và đọc tên đường ra.

Một gã nào đó khác mà tôi chưa từng biết mặt cũng đến đầu dây bên kia và nói với tôi rằng hắn ta sẽ cắt tôi thành trăm mảnh.

- Cậu thậm chí còn không biết tôi - Tôi nói.

- Chúng tao biết chồng mày đang làm việc ở đâu, vì vậy hãy bảo nó phải liên tục kiểm tra phanh xe đấy.

Sau đó, chị gái của “Git ngu ngốc” cũng đến bên đầu dây và cố gắng thuyết phục tôi rằng các em trai tôi đang rất đau lòng vì mất cha.

- Vậy bà nghĩ rằng tôi sẽ để cho ông ta thoát khỏi vụ này chỉ vì điều đó sao?
- Tôi hỏi.

Tất cả những gì tôi muốn nói chỉ là tôi đã phải chạy khắp các toà nhà cùng với em trai cô. Nó đã bị người ta cầm dao rượt theo vì cha nó đã vào tù.

Tôi nghĩ thêm:

- Đúng vậy. Những cư dân của khu đó thích như vậy. Chưa bao giờ họ cảm thấy sung sướng, hạnh phúc hơn khi họ bắt nạt được ai đó. Ngày nào qua đi mà không có chuyện kể về một vụ đánh nhau đối với họ là một ngày bỏ đi.

- Còn ở đằng xa, tôi nghe thấy tiếng mẹ tôi hét lên với những người khác:

- Có vấn đề gì với con bé vậy? Chẳng nhẽ nó đang nhớ nhung cái của quý của ông ta sao?

Tôi đập máy. Thực sự tôi cảm thấy chẳng còn gì phải nói thêm nữa.

Vậy là cô phóng viên nhỏ bé tội nghiệp đã không thể ra khỏi nhà sớm hơn được.

Giờ đây, tất cả mọi chuyện đã kết thúc, Steve và tôi có thể tập trung vào việc nuôi dạy hai cô con gái như một gia đình bình thường. Tôi cảm thấy tôi đã làm những gì mình cần phải làm. Bây giờ tôi là bà Elliott, một người mẹ, một người vợ bình thường, đưa đón các con đến trường và về nhà, đảm đang công việc nội trợ, dắt chó đi dạo nhưng trong ký ức tôi vẫn luôn luôn có một lỗ hổng nơi lưu giữ những kỷ niệm hãi hùng ngày trước.

Một vài người bạn cũ từ hồi học ở trường đã liên hệ với tôi qua Internet và mời tôi tới họp mặt trong một quán bar ở gần trường cũ. Tôi rất muốn gặp lại tất cả bọn họ nhưng thật khó khăn đối với tôi khi phải qua lại khu vực đó, nơi mà gia đình tôi vẫn đang sống. Nhưng cuối cùng, tôi đã thu hết can đảm để đi. Dù sao thì "Git ngu ngốc" đã bị tổng vào tù và tôi nghĩ rằng tôi có thể đối phó với các em trai tôi. Lạy Chúa, ngày xưa tôi vẫn thường thay tã lót cho chúng mà.

Các cô bạn gái rú lên khi họ thấy tôi đến tham dự buổi họp mặt.

- Ôi Chúa tôi, cô ấy đúng là người can đảm.

Tôi cười vui sướng, giòn giã khi được gặp lại tất cả những gương mặt thân quen của họ.

- A, cậu vẫn còn giữ được tiếng cười kinh khủng đó! Họ kêu lên.

Khi chúng tôi nói chuyện nhiều hơn, họ bắt đầu bóc mẽ tôi vì cái giọng của tôi.

- Cậu đã bắt đầu cho thêm chữ "t", vào giữa các từ giống như từ "nước"

(water) rồi đấy - Họ cười lớn - Cậu đã trở nên sành điệu thật rồi.

Tôi cười lớn đáp lại:

- Thật buồn cười vì ở nơi mình sống tất cả mọi người đều nghĩ mình là một người quá bình thường.

Cuối cùng, khi tôi quyết định sẽ viết cuốn sách này và khi tôi nói dự định đó ra với các con tôi, Emma đã hỏi tại sao tôi lại không định sử dụng tên thật của mình trong câu chuyện. Tôi hít một hơi thật sâu và nói:

- À, là vì có thể những người quen cũ ở trường mẹ sẽ đọc được những điều kinh khủng đã xảy ra với mẹ khi mẹ còn nhỏ và họ sẽ trêu chọc con về điều đó. Mẹ không muốn như vậy.

- Vậy thì con sẽ bảo họ im miệng đi, - Con gái tôi nói với vẻ bối rối - Con sẽ nói với họ rằng mẹ của con rất dũng cảm và con tự hào về mẹ.

Lời Kết

Khi Richard đã bị tổng giam sau song sắt tôi mới bắt đầu cảm thấy tự tin khi quay trở lại gia đình đã từng sống và thăm lại bạn cũ. Khi ra ngoài cùng với ai đó tôi thường phải dặn dò rằng đừng ai nói với gia đình tôi về sự có mặt của tôi ở đây. Tôi cũng đã bắt đầu cảm thấy an toàn hơn. Tuy nhiên, tôi vẫn luôn luôn nhắc nhở mình không được quá chủ quan. Mặc dù trong cuộc họp mặt các bạn học cũ mọi việc đều diễn ra tốt đẹp, nhưng khi được mời tham dự một buổi gặp mặt khác, tôi vẫn rất miễn cưỡng. Dường như tôi vẫn chưa thực sự có thể quay trở lại với những hoạt động tập thể như thế.

Tuy nhiên, một vài người bạn đã thấy tên tôi trong danh sách Bạn gặp lại và gửi hàng đống email tới nói rằng tôi phải tới cuộc họp mặt lần tới. Những người bạn gái thì bảo tôi rằng tất cả mọi người đều sẽ tới đó và ai cũng rất muốn gặp tôi. Những người bạn trai thì nói rằng tôi không việc gì phải e ngại cả bởi vì họ sẽ không để chuyện gì xảy đến với tôi đâu. Cảm giác thật tuyệt vời khi biết rằng tất cả bọn họ đều muốn gặp lại mình và vì Steve cũng chuẩn bị đi công tác vài ngày nên tôi quyết định sẽ tham dự đó.

Tôi đặt vé tàu và bắt taxi đến nhà Tanya. Kế hoạch là chúng tôi sẽ gặp nhau ở quán bar rồi sau đó sẽ tới câu lạc bộ. Hôm đó là một buổi tối mùa hè và mặc dù tôi cảm thấy rất căng thẳng khi quay trở lại thị trấn cũ ngày xưa tôi từng sống, tôi vẫn rất háo hức chờ mong buổi tối được ra ngoài.

Khi chúng tôi vừa bước ra khỏi xe hơi bên ngoài quán bar, tôi nhìn thấy một nhóm bạn đã ngồi quanh một chiếc bàn và cũng đúng lúc đó tôi nhìn thấy vài người họ hàng của tôi vừa bước ra khỏi quán, tay vẫn còn cầm chai rượu. Một trong số đó là Tracy, người mà “Git ngu ngốc” đã bắt tôi phải đánh nhau nhiều năm trước.

- Janey! - Từ phía chiếc bàn đằng xa, các bạn học cũ của tôi đang hét gọi - Janey, đằng này này.

Ngay khi nhìn thấy thái độ trên gương mặt những người họ hàng của mình, tôi biết rằng tôi đang gặp nguy hiểm. Tôi nhớ lại cú điện thoại mà tất cả bọn họ đều xông vào chửi rủa, sỉ nhục, kết tội tôi, rằng tôi đã khiến cho cả gia đình liên kết chống lại tôi như thế nào và tôi nhận ra rằng mình đã mắc một sai lầm nghiêm trọng khi quyết định tới đây. Tôi tiến nhanh tới bàn của các bạn tôi và nói với Al, người cao lớn nhất đang làm việc cho một tiệm rượu.

- Al, cậu phải đưa mình ra khỏi đây ngay bây giờ. Gọi cảnh sát tới đây mau.

- Cái gì. - Trông Al có vẻ hết sức bối rối.

Ngay bên cạnh quán rượu này có một đồn cảnh sát. Chỉ cần mất vài giây thôi là sẽ có người tới đây ngay.

- Bình tĩnh lại nào Janey. Ở đây, cậu sẽ hoàn toàn an toàn - Cậu ấy nói.

Tôi có thể nhận thấy rằng mình không thể nào làm cho Al hiểu được rằng tôi đang gặp phải rắc rối lớn đến nhường nào và tôi không nghĩ rằng mình còn nhiều thời gian. Tôi chạy vào trong quán, tìm đã bắt đầu nghẹt thở vì lo lắng. Nếu tôi có thể vào trong bếp, may ra tôi sẽ tìm được một lối cửa sau thoát ra ngoài.

- Tôi xin lỗi, cô không thể vào đây được. Đây là lối vào nhà bếp. - Một cô gái chặn ngang đường tôi.

- Cô phải giúp tôi! - Tôi hét lên. - Cô phải đưa tôi ra khỏi đây và gọi cảnh sát đi. Họ sẽ giết tôi đây.

Rõ ràng cô ta đang nghĩ tôi là một kẻ điên và tôi chẳng có cách nào có thể thuyết phục cô ta cho tôi bước qua cánh cửa đó. Lúc này, Tanya và Al đã đến. Bên tôi và cũng đã bắt đầu nhận ra được mức độ nghiêm trọng của tình hình. Nhưng họ vẫn cố gắng làm tôi bình tĩnh lại.

Cô gái đó đưa chúng tôi vào một phòng và bảo rằng cô ấy sẽ đi xin ý kiến người quản lý.

- Khóa cửa ngoài lại và gọi cảnh sát đi! - Tôi hét lên nhưng tôi càng trở nên kích động thì tôi càng khó có thể khiến cho cô ta hiểu được rằng tôi đang hoàn toàn nghiêm túc. Tôi phải tự mình quay số gọi cảnh sát thôi. Nhưng tay tôi quá run đến nỗi tôi không cầm nổi chiếc điện thoại.

Vài phút sau, cô gái đã quay trở lại. Cô ta nói:

- Quản lý của chúng tôi nói rằng cô cần phải ra khỏi đây. Cô có thể ra bằng lối cửa sau, rẽ vào một con hẻm và đi vòng ra đằng trước.

- Tôi không thể đi vòng ra đằng trước được. Bọn chúng đang đợi tôi ở đó! - Tôi hét lên nhưng cô ta đã vội vã đẩy chúng tôi ra cửa sau, giữa những thùng rác. Từ chỗ đó, tôi có thể nhìn thấy đèn cảnh sát và sân trong nhà thờ ngay bên cạnh, một cặp tình nhân đang tổ chức đám cưới. Tất cả trông có vẻ hết sức bình thường nhưng đối với tôi mọi chuyện hoàn toàn không phải như vậy.

- Để tôi chờ ở đây vài giây đã - Tôi năn nỉ.

- Tôi e rằng quản lý của tôi đã ra lệnh phải đóng cửa lại. Cô gái đó nói và tôi đứng đó nhìn cánh cửa khép lại một cách chậm chạp.

- Không! - Tôi thét lên khi nghe thấy tiếng khoá cửa vặn đánh tách và tiếng những chiếc bánh xe bắt đầu nghiêng trên đường phố.

- Ôi lạy Chúa tôi, chúng đến rồi! - Tôi nghe thấy tiếng Tanya thét lên và tôi nhìn thấy một nhóm sáu gã con trai đang tiến tới phía chúng tôi từ đầu con hẻm. Gã đi đầu tiên đang vung vẩy cây côn. Tất cả bọn chúng trông đều rất quen nhưng trong lúc bối rối cực độ, tôi không thể nhận ra ai là ai. Sau này mọi người nói lại với tôi rằng người cầm cây côn đi đầu chính là em trai tôi, Tom, người đã nói với tôi rằng chúng tôi vẫn yêu quý nhau. Trong tâm trí tôi, nó vẫn là một cậu bé con, cũng giống như tất cả những đứa em trai khác. Tôi không thể tin được rằng các em trai tôi lại biến thành những gã đàn ông như thế. Khi chúng toả ra từ con hẻm nhỏ, tất cả bọn chúng trông đều giống Richard.

Al bước lên trước, giang hai tay ra ngăn chúng lại nhưng chúng đạp anh xuống đất rồi tiếp tục tiến lên, đạp lên cái cơ thể đang nằm sổng xoài trên đất của anh. Người đứng đầu tiên nắm cánh tay tôi nhấc bổng lên rồi ném tôi xuống đất. Tanya lúc này đang chạy lên phố lớn, kêu gào mọi người tới giúp đỡ. Cô nghe thấy tiếng xương cốt tôi gãy rắc khi cơ thể tôi bị ném lên vỉa hè. Chỉ một giây sau, tất cả đều mờ đi trong mắt tôi vì tôi đã choáng váng và không còn biết gì nữa. Người đàn ông mà sau này tôi được biết là Tom đã đá vào đầu tôi, giáng cây côn xuống người tôi với tất cả sức mạnh mà tôi tưởng như được dồn nén từ bao nhiêu trận đòn khi tôi còn là một đứa trẻ. Khi cậu ta đâm đá tôi, cậu ta vẫn không ngớt văng ra vô số những lời tục tĩu trong cơn giận dữ, giống như tôi đã từng nghe thấy phát ra từ miệng Richard rất nhiều lần trước đây. Một người khác đá vào đầu tôi từ phía bên kia. Tôi tưởng như có thể nghe thấy cả tiếng xương hộp sọ tôi vỡ vụn. Những kẻ khác đang ở đằng sau liên tiếp đá vào sườn tôi, vào chân tôi với tất cả sức mạnh. Qua khe hở giữa chân chúng, tôi có thể nhìn thấy hai người đàn ông khác đang đè lên Al trong khi anh nằm bẹp dưới đất.

- Mày sẽ giết cô ta mất! - Tôi nghe thấy tiếng một người trong số họ hét lên và họ bắt đầu quay lại chiến đấu với nhau trong khi một số người cố gắng lôi những người khác ra khỏi tôi, nhưng họ vẫn tiếp tục đá túi bụi.

Một người mà tôi đã từng học cùng trường đã đáp lại tiếng kêu cứu của Tanya nhưng khi nhìn vào con hẻm, anh ta thay đổi ngay ý định. Anh ta thốt lên:

- Chết tiệt! Bọn chúng hung hăng quá. Tôi sẽ không khiến cho mọi việc lộn xộn thêm nữa đâu.

Một người bạn học khác cũng đã cố gắng xông vào cứu nhưng đã bị gạt phăng ra và một giây sau đã nằm bẹp dưới đất.

Đến khi cảnh sát xuất hiện trên con phố thì gia đình tôi cũng đã hoàn thành xong việc và chạy hết cả. Tôi nằm trên mặt đất, không thể nhìn thấy hay nghe thấy bất cứ điều gì nữa. Tôi biết rằng tôi đã tè dầm cả ra quần. Ai đó đã mở cửa quán rượu và họ kéo tôi vào trong phòng. Tôi không thể ngăn mình không rên la và khóc lóc kinh hoàng khi nghĩ rằng họ sẽ lại tổng tôi ra

ngoài, nơi chắc chắn là gia đình tôi đang chờ để tiếp tục xử lý tôi. Cô gái đã tông chúng tôi ra ngoài con hẻm và sập cửa lại trước mặt chúng tôi lúc này cũng bị kích động không kém gì tôi nhưng thật khó có thể cảm thông được cho cô ta vì tôi đã cầu xin cô ta giúp đỡ nhưng chẳng được. Tôi quan tâm tới việc ai đang chờ tôi ở ngoài kia hơn.

- Janey, - Ai đó cố gắng trấn an tôi - Phân nửa lực lượng cảnh sát đã ở ngoài kia rồi.

Cuối cùng, họ cũng khiến tôi bình tĩnh lại và đưa được tôi ra chiếc xe cứu thương đang chờ ở bên ngoài nhưng điều đầu tiên mà tôi nhìn thấy là vài người họ hàng của tôi đang lượn lờ quanh đó với chiếc điện thoại trên tay đang thông báo những điều đã xảy ra với người mà họ đã săn lùng bao lâu. Còn có một chiếc xe hơi bỏ không ngay ngoài đồn cảnh sát, vậy quanh là các cảnh sát khu vực.

Sau này, tôi đã lắp ghép từng sự kiện và hiểu ra mọi chuyện. Những kẻ tấn công tôi đã vội vã tới mức họ đâm thẳng vào cái bùng binh ở ngã tư bên ngoài đồn cảnh sát và cảnh sát đã được gọi tới đó để giải quyết một vụ tai nạn nghiêm trọng trước khi họ được biết về những gì đang xảy ra với tôi. Khi những kẻ tấn công tôi chạy lại chỗ chiếc xe hơi, bỏ mặc tôi nằm như một xác chết ở đó, chúng đã không thể nào khởi động được xe và đành phải tan tác chạy bộ để thoát thân, để lại chiếc xe trống không với những chiếc điện thoại đang đổ chuông ầm ĩ cho cảnh sát nhắc máy.

Rất khuya đêm hôm đó, hai trong số các em trai của tôi nhận ra rằng những chiếc điện thoại của chúng sẽ tố cáo chúng, vì vậy, chúng đành lộ diện để nhận lại điện thoại và xe.

Khi được chuyển lên xe cứu thương, tôi vẫn còn nhìn thấy những người dự tiệc đám cưới đang xúm đông ở bậc nhà thờ. Lẽ ra họ đang tận hưởng nốt phần còn lại của ngày vui và tôi cảm thấy mình thật tội lỗi. Có vẻ như chính tôi là người đã phá hỏng ngày vui của họ. Tôi cũng sợ rằng tôi đã làm hỏng buổi tụ tập của các bạn học cũ nhưng sau này tôi biết được rằng họ vẫn tiếp tục bữa tiệc và vẫn đến câu lạc bộ như kế hoạch. Tôi cũng cảm thấy thật hối hận khi vì tôi mà Al đã phải chịu những cú đâm đá như vậy nhưng hoá ra anh ta vẫn có thể tiếp tục được cuộc vui tối hôm đó.

Tôi gọi cho cha tôi, hy vọng ông sẽ tới bệnh viện gặp tôi và cho tôi một sự hỗ trợ về tinh thần nhưng ông đã uống rượu và không thể tự lái xe được. Tôi gọi cho cha mẹ của Steve và ngay khi tôi được chuyển tới bệnh viện, họ đã có mặt rồi ngồi với tôi suốt đêm hôm đó. Các bác sĩ ở bệnh viện muốn tôi điều trị thêm một vài hôm nữa nhưng tôi muốn thoát khỏi nơi này càng sớm càng tốt để trở về cùng với các con tôi. Tôi không muốn chúng phải sống thêm một ngày chủ nhật mà không có cha hoặc mẹ ở bên.

Vài ngày sau, bất cứ khi nào nhìn vào trong gương, tôi lại hình dung ra những lần tôi đã nhìn thấy mẹ tôi với cái đầu sưng phồng biến dạng, mắt húp lại và thâm tím khắp mặt.

Nhưng dù cho có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, tôi vẫn tin rằng mình có quyền được nói lên sự thật.

-- Hết --